

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΚΔΡΟΜΕΣ

Ἡ ἐκδρομικὴ κίνησις θρίσκειται πιά σ' ὅλη τῆς τήν... δρᾶση. Γιατὶ περὶ δρᾶσεως, πρόκειται μὲ πεδία ἐκδηλώσεως ὅλα τὰ μέρη τῆς ἑλληνικῆς γῆς ὅπου μπορεῖ νὰ θρεθῇ δροσιά.

Ἄλλοτε, στὰ χρόνια τῆς μακκαριότητος, ἂν λέγατε τοῦ Ἀθηναίου, νοικοκύρη, ὅτι μπορεῖ νὰ δροσισθῇ ξεμπουκάροντας καὶ λίγο παραέω ἀπὸ τὴν κληματαριά του, θὰ σὰς κῦτταζε λιγάκι τρομαγμένος, μπάς καὶ σὰς ἔκανε τίποτε ἢ ζέστη. Τὸ πολὺ-πολύ, νὰ κατέβαινε ὡς τὸ Φάληρο.

Τώρα ὁ ἐκδρομεὺς καταβροχθίζει τὰ χιλιόμετρα—καὶ τὴν δροσιά πού χαρίζουν—σὰν ἄλλος Γαργαντούας τῶν ἀποστάσεων καὶ μὲ τὴν ἰδίαν εὐκολίαν καὶ ἀπόλαυσιν, μὲ τὴν ὁποία ἐσεῖς, παίρνετε τὸ παγωτό σας στὸν κήπο τοῦ Μουσείου. Ὁ ἐσωτερικὸς τουρισμὸς ἔχει γίνῃ μιά ἀρρώστεια, μιά ὠραία ὅμως ἀρρώστεια, πολὺ κολλητικὴ. Γιὰ τὴν ὥρα τὴν ἔχει πάρει... ἀνιάτως ἡ μισὴ Ἑλλάς.

Γιατὶ μὴ φαντασθῇτε πὼς ὅ,τι γίνε-ται μὲ τὶς κυριακάτικες ἐκδρομὲς εἶναι μονάχα αὐτὸ πού βλέπετε στὸν σταθμὸ Λαρίσης. Ἡ ἔξοδος τῶν νεωτέρων αὐτῶν πολιορκουμένων Ἑλλήνων κατὰ τῆς Ζέστης, εἶναι γενικὴ καὶ πολυμέτωπος. Καὶ ἡ... διέξοδος ἀναζητεῖται μακρυνά. Οἱ Ἀθηναῖοι δὲν ἀρκοῦνται πιά σὲ μιά ἐκδρομοῦλα ὡς τὸ Μενίδι, ἢ τὸ Μπογιατί, εἶναι πιά κυριευμένοι ἀπὸ τὸν αὐτοσαδισμόν τῆς ταλαιπωρίας ἑνὸς πολυώρου ταξιδίου, ἴσως γιὰ νὰ κάνουν πιά μεγάλη τὴν ἀπόλαυση πού θὰ ἐπακολουθήσῃ. Καὶ φεύγουν γιὰ τὴ Χαλκίδα, καὶ ἀκόμα: γιὰ τὴν Ἑδεσσα, γιὰ τὴν Νάουσα, πρὸς Βορρᾶν, γιὰ τὸ Ξυλόκαστρο καὶ τὴν Κόρινθο, πρὸς Νότον. Οἱ Βορειο-ελλαδίται δὲν πάνε διόλου πίσω. Ἡ Ἀρετσοῦ καὶ τὸ περίφημο Μπαχτσέτσιφλίκι, ὁ Χορτιάτης, δὲν ἀρκοῦν πιά γιὰ τοὺς κατοίκους τῆς συμπρωτεύου-σης. Ὁ Πλαταμὼν καὶ τὰ Τέμπη, ἢ Ἑδεσσα καὶ ἄλλα μέρη μακρυνά τοὺς δέχονται τώρα κάθε Κυριακὴ σωρη-δόν, καθιδρούς, ξεθεωμένους ἀπὸ τὸ ἀγουροξύπνημα καὶ τὴν ὅλην ἐκδρο-μικὴν ὑπόθεσιν, ἀλλὰ καὶ εὐχαριστη-μένους.

Ἀνάλογος κίνησις σημειώνεται καὶ στὰ ἄλλα μέρη τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ φθηνεὶα τρώει τὸν παρὰ λέει ἔ-νας λόγος, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀπόσπαση προσθέτουμε ἐμεῖς...

Χωρὶς τὸ φθηνὸ εἰσιτήριο, ὁ Ἀθη-ναῖος θὰ ἦταν ἴσως, εὐχαριστημένο: ἂν κατάρθωνε μιά φορὰ τὴν ἐβδομό-δα νὰ κατέβῃ ὡς τὸ Φάληρο καὶ ὁ Θεσσαλονικεὺς νὰ ἐκδράμῃ ὡς τὴν ὁμορφὴ ἀκτὴ τῆς Νέας Ἀρετσού.

ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ
ΣΤΙΧΟΙ

ΕΙΔΥΛΛΙΟ--ΡΕΦΡΑΙΝ

ΕΡΩΣ...

Μιά φεγγαρόλουστη βραδυὰ πού ἦταν ἀσῆμι ἢ ἀμμουδιά καὶ δυὸ ματάκια κῦτταζα—τὰ πιδ ὁμορφα τοῦ κόσμου... Μ' ἐκείνην γνωρισθήκαμε κ' εὐθὺς ἀγαπηθήκαμε γιατί ἔλεγε τὸ ράδιο:
«ΛΙΓΗ ΑΓΑΠΗ ΔΟΣ ΜΟΥ...».

□ □

ΖΗΛΕΙΑ...

Κάποιο βραδάκι σκοτεινὰ—πού τὸ θυμάμαι καὶ πονῶ—τὴν εἶδα σ' ἄλλου ἀγκαλιά καὶ μ' ἐπνίξεν ἡ ζήλεια... ἐνῶ ἀκουγόταν, μακρυνά, τῆς Ποζελίτσας ἡ φωνὴ πού τραγουδοῦσε τὸ ρεφραίν:
«ΦΙΛΑ ΔΥΟ ΞΕΝΑ ΧΕΙΛΙΑ...».

□ □

ΣΚΗΝΕΣ...

Κάποια θυελλώδης νυχτιά, μὲ θέλημα πού ἔριχνε φωτιά, σὰν τῆς παραπονέθηκα, μοῦπε: «ὦφ! Ἀφσέ με...». Κ' ἐνῶ τὶς πλάτες γυρίζε,—κάποιο ρεφραίν ψιθύριζε—τὸ μακρυνὸ γραμμόφωνο μὲ πόνο: «ΞΕΧΑΣΕ ΜΕ...».

□ □

ΠΕΙΣΜΑΤΑ...

Μοῦκανε μοῦτρα διαρκῶς, κατήντησα ἐνοχλητικός... Ἡ γλώσσα τῆς μὲ τάραζε μὲ κάτι... ψαλλιδίσματα... Ἐγὼ δὲ πλέον ὁ δυστυχής, μὲ σπαραγμὸν ἐσθὺν ψυχῆς ἀκουγα ἕναν ντζέρ νὰ λέῃ:
«ΑΣΕ ΠΙΑ... ΑΥΤΑ ΤΑ ΠΕΙΣΜΑ-ΤΑ...».

□ □

ΧΩΡΙΣΜΟΣ...

Μιά νύχτα δίχως ὁμορφιά πού σκέπαζε ὅλα ἡ συννεφιά, στὸ ἐρωτικὸ ρομάντισμο μας ἦλθε ὁ χαλασμός... Κ' ἐνῶ εἶχε φύγει αὐτὴ μακρυνά, ἀκουγα γιὰ παρηγορίαν τὸ ράδιο (ἕνα παλὸ ρεφραίν):
«ΑΥΤΟΣ Ο ΧΩΡΙΣΜΟΣ...».

□ □

ΧΙΜΑΙΡΑ...

Καὶ κάποιο βράδυ, στοῦ Ἀττικῆ κοντὰ σὲ κύριο πολὺ σικ πού εἶδα νὰ σκορπῇ γλυκὰ χαμόγελα—ἐφῆμερα... Κ' ἐνῶ πνίγαν οἱ λυγμοί, τὴν Σόνια ἐκείνη τὴν στιγμὴ ἀκουσα αὐτὸ νὰ τραγουδᾷ:
«ΕἰΝ' Ἡ ΑΓΑΠΗ ΧΙΜΑΙΡΑ...».

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ.

ΑΡΙΘ.

Η «ΤΡΕΛΛΑ
ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ»

Ὁ ἐπικίνδυνος συντάκτης τῆς πα-ρούσης στήλης, παρ' ὅλους τοὺς κατα-τρεγμούς πού ὑπέστη, δὲν ἐννοεῖ, σά-ναι καὶ καλὰ, νὰ ἡσυχάσῃ. Ἀντὶ νὰ πάῃ σὲ καμμιὰ πλάζ νὰ ξεκουραστῇ ἀπ' τὸν καύσωνα τῆς Ἀθήνας προτιμᾷ νὰ μετατρέψῃ τὴν πρωτεύουσά μας... σὲ ψυγεῖο! Διαβάστε τον... κ' ἀνατριχιά-στε σύγκορμα:

Ἐρώτησις.— Πὼς λέγεται ἡ θη-λειὰ (βρόχος) πού περνᾷ ὁ Ἀλέξης γύρω ἀπ' τὸν λαϊμό του;

Ἀπάντησις.— Ἀλεξιβρό-χιον!

Πάραυτα, μεγαλοπρεπὴς ὁμπρελλιὰ εἶναι ἡ ἀμοιβὴ τοῦ συντάκτου μας πού τὴν ἀποφεύγει... γιατί τὴν τρώει κατὰ λάθος ὁ διορθωτὴς μας πού εἰς ἀντεκ-δίκησιν, ἀφήνει μιά σελίδα ἀδιόρθωτη. Δυστυχῶς ὅμως κ' ὁ συντάκτης μας, ἀδιόρθωτος κ' αὐτὸς, συνεχίζει: Ἐρώτησις.— Γιατὶ οἱ φιλάσθε-νοι πηγαίνουν στὴν ὑπαίθρια ταβέρνα τοῦ Πούλη πού εἶναι φυτεμένη ὅλο ἡ-λίους;

Ἀπάντησις.— Γιὰ ἡλιοθε-ραπεία!

Στὴν στιγμὴ, παθαίνουν ψύξη 28, 743 άτομα πού διάβασαν τὸ φρικαλέο κατασκευάσμα τοῦ συντάκτου. Αὐτὸς ὅμως, ἀτάραχος, τὸ βιολί του:

Ἐρώτησις.— Ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἡ-πείρου Πύρρος ὁ Πρῶτος γιατί δὲν ἔ-λαβε προφυλακτικὰ μέτρα καὶ σκοτώ-θηκε σὲ μιά παράλαση;

Ἀπάντησις.— Γιατὶ ἦταν Πρ-ωτόπειρος!

Πάραυτα, μεγαλοπρεπέστατη καρ-παζιὰ δίκην ὀβουζίου ξεσπᾷ στὴν κα-ρύδα τοῦ συντάκτου μας πού συνεχίζει δριμύτερος:

Ἐρώτησις.— Γιατὶ ὁ κ. Φῶτος Γιουβλάκης πήγε πρῶτος στὸν Πόρο;

Ἀπάντησις.— Γιατὶ ἐξέδιδε τὸ περιοδικὸ «ΠΡΩΤΟΠΟΡΟΣ»!

Ἡ ὑπόμνη τῶν ἀναγνωστῶν τῆς «Εβδομάδος» ἐξαγνέιται. Καθὼς δὲν προλαβαίνει νὰ γίνῃ ἀνατόπισις τῆς, οἱ ἀναγνώσται μας, ἑσάλλοι, ὁρμοῦν ἐναντίον τοῦ συντάκτου μας κ' ἀπει-λοῦν νὰ τὸν κατακρεουργήσουν. Εὐτυ-χῶς γι' αὐτόν, εἶναι ἡμέρα... ἀκρεωφα-γίας, κ' ἔτσι τὴν σκοποῦλάρει ξανά!

Ἡ συνέχεια στὸ ἐπόμενον.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ.

ΑΡΙΘ.

Εξυπνα καί κουτά

ΜΠΟΡΟΥΣΕ ΝΑ ΞΑΝΑΠΕΡΑΣΗ

Ένας συγγραφέας συζητά με ένα εκδότη.
—Ο έργο της.— Δυστυχώς δεν μπορώ να τυπώσω το βιβλίο σας. Δεν σας καταλαβαίνει το κοινό...
—Ο συγγραφέας.— Μά εγώ γράφω για τις μέλλουσες γενιές.
—Ο εκδότης.— Περάστε τότε μετά 60 χρόνια...

ΚΑΛΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ ΑΛΛΑ...

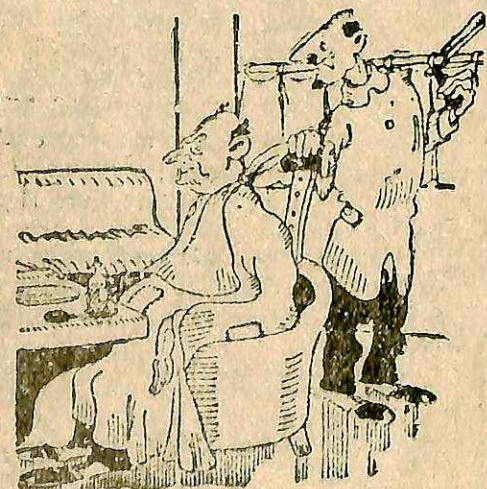
Συνιστούν σ' ένα άρρωστο ένα γιατρό περίφημο αλλά πολύ ακριβό.
—Οχι αυτόν! φωνάζει ο άρρωστος.
—Γιατί, μήπως δεν σε περιποιήθηκε και άλλοτε;
—Ναι, και σε τρεις μέρες μ' έκανε καλά. Μονάχα όταν μου έστειλε τον λογαριασμό ξανάπεσα άρρωστος για άλλες δέκα μέρες!...

ΜΑΘΗΜΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

—Το κτήνισμα φίλε μου είναι καταστροφή. Με τα λεφτά που έχεις δώσει ως τώρα σε τσιγάρα, θα μπορούσες να είχες αυτή τη στιγμή ένα σπιτάκι.
—Καπνίζεις εσύ;
—Οχι.
—Έχεις το σπιτάκι σου;
—Οχι ακόμη...
—Αρχισε τότε να καπνίζεις!...

ΦΑΙΔΡΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ

—Νίκο τρέξε! Η γυναίκα σου πνίγηκε στο ποτάμι.
—Έλα, μη με κάνεις να γελά με τ' άστεια σου και μου έχουν σκάσει τα χείλη!

ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΑΠ' ΑΥΤΟ

—Μου φαίνεται, πως σ' έχω ξυρίσει και άλλοτε, κύριε.
—Κάνεις λάθος. Τα σημάδια πώχω στο πρόσωπο είναι από ένα αυτοκινητικό δυστύχημα...

Τό μυστικό του ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Όλος ο κόσμος στο χωριό Φάλογουαι θεωρούσε τον κ. Φαίρφιλντ σαν άνθρωπο που αποτραβήχτηκε από όλες τις υποθέσεις του άφοι θά μάζεψε κάμποσα λεπτά, σαρανταπεντάρες μόλις. Κι' όμως βρίσκονταν μερικές κακές γλώσσες που ισχυρίζονταν πως τα χρήματά δεν τα είχε κερδίσει «τίμια» ο κ. Φαίρφιλντ, εφ' όσον μάλιστα δεν έλεγε με τί τρόπο τα είχε κερδίσει. Ήταν ένας τύπος μυστηριώδης.

—Όλο-όλο ήξεραν γι' αυτόν πως έμεγε εδώ και τρία χρόνια σ' ένα σπιτάκι με ωραίο κήπο, κοντά στο σπιτάκι του κωδωνοκρούστη, πως είχαν εγκατασταθεί εκεί μια μέρα, χήρος με μια χαριτωμένη κοπέλλα δεκαοχτώ χρονών, την Τζέννη, χωρίς να πησέ κανέναν από που έρχόταν.

Οι προμηθευτές είχαν σε μεγάλη εκτίμηση τον κ. Φαίρφιλντ γιατί πληρώναν πάντα τοίς μετρητοίς και χωρίς παζάρια.

Ο μυστηριώδης κ. Φαίρφιλντ ίσως να μην κινούσε τόσο πολύ τις υποψίες των χωρικών, αν δεν ταξίδευε συχνά και στις πιο αλληλοσυγκρουόμενες κατευθύνσεις. «Αμίλητος» κι' ακοινώνητος όμως δεν ήταν—κάθε άλλο! «Ισα-ίσα» που απαντούσε με μεγάλη ευγένεια στις ερωτήσεις όλων και σάπαινε μόνο όταν έθιγαν αδιάκριτα κάποιον ζήτημα που δεν έπρεπε να θιζόταν.

Το πιο παράξενο όμως ήταν ότι η Τζέννη δεν ήξερε, όπως όλος ο κόσμος, πως είχε κάνει περιουσία ο πατέρας της και γιατί άπουσίαζε κάπου-κάπου. Άγαπούσε όμως πολύ τον πατέρα της και γι' αυτό σεβόταν το μυστικό του.

Στο Φάλογουαι όμως ζούσε κι' ένας νέος κτηματίας, ο Κλέμ. Είχε κληρονομήσει από κάποιο θείο του ένα μεγάλο αγρόκτημα και κουρασμένος όπως ήταν από την ζωή των πόλεων, ήρθε να εγκατασταθεί στο ήσυχο αυτό χωριό, καλλιεργώντας την γη. Όλοι αγαπούσαν τον Κλέμ, στο χωριό, γιατί ήτανε καλός, και τίμιος στις συναλλαγές του. Οι μόνοι παραπονεμένοι από τους κατοίκους, του Φάλογουαι, ήταν ίσως οι γυναίκες του, τα ωραία κορίτσια του, γιατί ο Κλέμ, δεν γύριζε να δει καμμία. «Η μάλλον, δεν φαίνονταν να έχει διάθεση να παντρευτεί. Απέφευγε όπως έδειχνε από όλην την συμπεριφοράν του, να μπλέξει με γυναίκα, κι' ο μισογυνισμός του αυτός—έτσι την έλεγαν την αδιαφορία του για τις γυναίκες—ήταν το μόνο που είχαν να του μεμφοθούν οι συντοπίτες του. Και όμως, ο μισογυνισμός αυτός την έπαθε άσχημα, και εκεί που ίσως δεν το περίμενε.

Ο Κλέμ ένοιωσε κεραυνοβόλο έρωτα ένα κυριακάτικο πρωί, ενώ πήγαινε στην εκκλησία κι' η Τζέννη έκοβε γαρύφαλλα απ' τον κήπο της. Ή

νεαρός αγροκτήμων είχε ήδη γνωρίσει με τον κ. Φαίρφιλντ κι' ήσαν φίλοι. Από εκείνη όμως την μέρα, με την πρώτη ματιά που ένωσε τους δύο νέους, ο Κλέμ ένοιωσε πως δεν θα μπορούσε να ζήσει χωρίς την Τζέννη.

Ένα βράδυ, ο Φαίρφιλντ πήγε στο αγρόκτημα του Κλέμ και συνάντησε τον νέο. Ο Κλέμ ευχαριστήθηκε πολύ μ' αυτή την επίσκεψη, δεν άργησε όμως να νιώσει ζωνηρά ανησυχία, βλέποντας την παράξενη έκφραση του προσώπου του κ. Φαίρφιλντ.

—Κύριε Κλέμντε, είπε ο κ. Φαίρφιλντ, πρόσεξα πως έσεεις κι' η Τζέννη μου συμπαθείτε πολύ ο ένας τον άλλο.

—Κύριε Φαίρφιλντ, χωρίς περιστροφές, σας δηλώνω από τώρα πως αγαπώ την Τζέννη, με όλη την δύναμη της ψυχής μου.

—Είναι πολύ λυπηρόν. Είναι απείρως πιο λυπηρόν που σας αγαπά κι' εκείνη, γιατί αυτός ο γάμος είναι εντελώς αδύνατος.

—Αδύνατος; Γιατί, κύριε; φώναξε ο Κλέμ. Τίποτε δεν μπορεί να μ' εμποδίσει, εφ' όσον αγαπιόμαστε, η Τζέννη κι' εγώ. Σας θεσπώ, πως ποτέ δεν θα της λείψω τίποτα... Το αγρόκτημά μου δεν έχει την παραμικρά υποθήκη. Σε κανέναν δεν χρωστώ τίποτα, ίσα-ίσα που έχω δανείσει σ' ένα σωρό ανθρώπους. Πάρτε πληροφορίες για μένα απ' τους τραπέζιτες μου. Λαμβάνω την τιμή, να ζητήσω την κόρη σας εις γάμον.

—Μιλάτε ωραία, κ. Κλέμντε. Έκτιμώ τους ανθρώπους που διαλαλούν πως είναι άσπιλο το όνομά τους. Μόνο που η Τζέννη είναι ανάξια να γίνει γυναίκα σας... ανάξια να γίνει γυναίκα κάθε τιμίου άνδρος!

—Αν δεν ήσασταν πατέρας της, θα σας έκανα να καταπιείτε τα λόγια αυτά! φώναξε έξω-φρενών ο Κλέμ.

Δεν καταλαβαίνετε κι' ούτε θα σάς το πω ποτέ. Η Τζέννη είναι η καλλύτερη κοπέλλα του κόσμου και λίγοι άνθρωποι αγαπούν τα παιδιά τους όσο την αγαπώ εγώ. Μόνο που δεν είναι άξια να γίνει γυναίκα ενός τιμίου άνδρος γιατί... γιατί είναι κόρη μου.

Επληκλούθησε σιωπή.

—Κύριε Κλέμντε, συνέχισε σε λίγο ο Φαίρφιλντ, υπάρχει ένα μυστικό που συνδέεται μαζί μου και που δεν πρέπει ποτέ να αποκαλυφθεί. Αν μαθευόταν ποτέ η αλήθεια στο χωριό, όλος ο κόσμος θα μ' αμίσησε όπως τις πλάτες, έμένα και την Τζέννη... κι' είμαι βέβαιος πως πρώτος έσεεις θα είχατε φερθεί έτσι. Η Τζέννη αγνοεί όλωσδιόλου την ύπαρξη αυτού του μυστικού... Αν την αγαπάτε ειλικρινώς, κ. Κλέμντε, θα με βοηθήσετε να

κ. Φαίρφιλντ ΤΟΥ ΤΖΩΝ ΛΟΓΚΦΕΛΟΥ

μην υποπτευθώ ποτέ αυτό το μυστικό. Δεν μπορώ όμως να σας επιτρέψω να εξακολουθήσετε να έρωτοτροπείτε μαζί της, γιατί είναι αδύνατον να γίνει γυναίκα ενός τιμίου άνδρος σάν κι' εσάς... —υλάχιστον ένόσω θα ζώ εγώ.

Ε Ε

Το ίδιο βράδυ, ο κ. Φαίρφιλντ μίλησε στην Τζέννη για τον Κλέμ. Η νέα έγινε άμέσως κατακόκκινη.

—Δεν φαντάζομαι νάρχεται πιά συχνά σε μάς, ύστερα από όσα του είπα, συμπέρανε με κάποια στενοχώρια ο κ. Φαίρφιλντ.

—Τι του είπατε, πατέρα; ρώτησε κατ'άληκτη η νέα.

—Απάντησέ μου ειλικρινώς: τον αγαπάς;

—Ναι τον αγαπώ.

Ο κ. Φαίρφιλντ ήταν σκεπτικός. «Με ποιο δικαίωμα να έμποδίσω τον έρωτά τους; Η παρουσία μου είναι το μόνο εμπόδιο στην ευτυχία τους. Αν χανόμουν απ' την μέση, κατά τον ένα ή τον άλλο τρόπο, θάκανα την ευτυχία των δύο νέων...».

—Τζέννη της είπε σε λίγο, έτοιμασέ μου, σε παρακαλώ, την βαλίτσα μου όπως συνήθως. Φεύγω ταξίδι αύριο και θα επιστρέψω σε μιά-δυο μέρες...

Ε Ε

Πήγε στο αγρόκτημα και δρῆκε τον νέο:

—Κλέμ, του είπε με φωνή που έτρεμε απ' την συγκίνηση, ίσως άργήσω αυτή την φορά να επιστρέψω. Να επισκέπτεσαι κάπου-κάπου την Τζέννη για να φροντίσεις να μην της λείψω τίποτα. Αν μου συμβεί τίποτα και δεν επιστρέψω πιά, μού υποσχέσαι να παντρευτείς την Τζέννη και να την κάνεις εύτυχισμένη;

—Μπορείτε να βασισθώτε σε μένα, κ. Φαίρφιλντ είπε με θερμή ο νέος.

Ε Ε

Τρεις εβδομάδες πέρασαν χωρίς να επιστρέψω ο κ. Φαίρφιλντ και χωρίς να δώσω σημείον ζωής στο χωριό.

Ο Κλέμ υπήρξε μεγάλο στήριγμα για την Τζέννη καθ' όλη την αναμονή. Την επισκεπτόνταν κάθε μέρα, χωρίς να πη λέξη για όσα του είχε παραγγείλει ο πατέρας της. Τα λόγια όμως του κ. Φαίρφιλντ ήσαν βαθειά χαραγμένα στην μνήμη του κι' άφοι πέρασαν αυτές οι τρεις εβδομάδες ήταν βέβαιος πια πως δεν θα ξανάβλεπε τον πατέρα της αγαπημένης του.

Τότε, άρχισε να φαίνεται πιο περι-

ποιητικός προς την Τζέννη, ζητώντας να την πείση να τον παντρευτεί το γρηγορότερο.

Πάντως, ο Κλέμ αποφάσισε να αναζητήσει τι είχε απογίνει ο κ. Φαίρφιλντ. Δυστυχώς οι πληροφορίες σταματούσαν σε απόσταση σαράντα πενήντα χιλιομέτρων, σε μιά πόλη όπου είχε πει για τελευταία φορά ο κ. Φαίρφιλντ. Από εκεί και πέρα, σταματούσαν τα ίχνη.

Τότε, ο Κλέμ άρχισε να αναζητήσει ποιό είχαν θρεθεί σκοτωμένοι απ' την χρονολογία της εξαφανίσεως του κ. Φαίρφιλντ και πέρα.

Ένα πρωί, παρουσιάστηκε στο αστυνομικό τμήμα του Βάλτροβ για να πληροφορηθεί για την ταυτότητα ενός άτομου που είχε διαμελισθεί απάνω στην σιδηροδρομική γραμμή, την επομένη της μέρας που ο κ. Φαίρφιλντ είχε φύγει απ' το χωριό. Σύμφωνα με την ιατροδικαστική έκθεση, η ταυτότητα του πτώματος δεν είχε αποκαλυφθεί, ύπρχε όμως θεατοτής πως έπρόκειτο για αυτόκτονία.

—Έχουμε μιά φωτογραφία που λάβαμε απάνω στην γραμμή, στην προανάκριση, είπε ο ινσπéκτορ στον νέο. Κι'αυτή.

Ο Κλέμ ανατρίχιασε με την πρώτη ματιά που έβριξε στην φωτογραφία ήταν ο Φαίρφιλντ.

—Και ποιά ήταν το όνομά του; ρώτησε προσπαθώντας να κρύψει την συγκίνησή του.

—Άκουστε, κύριε, είπε ο ινσπéκτορ, κανονικά θάπρεπε να σωπάσω, δεδομένου ότι έλαθα διαταγές να μην αποκαλύψω τίποτα, μεταξύ μας όμως μπορώ να σάς το πω. Ο φουκαράς ήταν ο δήμιος, ο κ. Μάστερς.

Ο Κλέμ έγινε κατάχλωμος.

—Με συγχωρείτε, είπε ο ινσπéκτορ, σάς λύπησα, δεν είναι έτσι; Άσφαλώς θα τον γνωρίζετε προσωπικώς, κύριε;

Ο Κλέμ τραύλισε κάτι το άκατάληπτο κι' έφυγε.

Ε Ε

Επιστρέφοντας άμέσως στο χωριό, πήγε κατευθείαν στην Τζέννη.

—Αγάπη μου, της είπε με θλίψη, έχω να σου αναγγείλω μιά δυσάρεστη είδηση... Ο πατέρας σου...

—Πέθανε ο πατέρας μου; ρώτησε εκείνη με σβυσμένη φωνή.

—Ναι... έπεσε θύμα δυστυχήματος. Και σφίγγοντάς την στην αγκαλιά του:

—Αγάπη μου, πρόσθεσε, ξέρω πολύ καλά πως δεν αντικαθίσταται ένας πατέρας... προ πάντως ένας πατέρας αφαιρεμένος σάν τον δικό σου. Θα σ' αγαπήσω όμως τόσο πολύ, ώστε να παρηγορηθείς για την απώλειά του. Είναι προτιμότερο να φύγουμε άμέσως απ' το χωριό για να δημιουργήσουμε έξω μιά καινούργια ζωή και να γνωρίσουμε την άπολυτη ευτυχία.

ΤΖΩΝ ΛΟΓΚΦΕΛΛΟΥ

Εξυπνα καί κουτά

ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΜΕΝΟΣ

Ο δικαστής.—Αναγνωρίζεις το σωμα σου κατηγορούμενε;
Ο δικαζόμενος.—Μάλιστα κ. δικαστά.

Ο δικαστής.—Και δεν κοκκίνισες την στιγμή που του έπετέθηες;
Ο δικαζόμενος.—Δεν μπόρεσα να αντίληφθώ κ. πρόεδρε, ήταν σκοτεινά!

ΔΕΝ ΒΙΑΖΟΤΑΝΕ

Ο Μπλώξ ζητά δάνειο ένα γιλιάρικο από τον αδελφικό του φίλο Μουσύ.

—Δεν έχω καμμένη αυτή τη στιγμή... λέγει για να ξεφύγει ο άλλος.

—Δεν πειράζει. Περνώ άργότερα από το σπίτι σου και μού το δίνεις!

ΤΙ ΚΑΜΝΕΙ

Ο δάσκαλος.—Θα σου δώσω Νίκο το εξής πρόβλημα να μου λύσης: ο πατέρας σου όφείλει 1500 δραχμές στον χασάπη, 1000 στον ψωμά, 1450 στον γαλατά και 3000 στον ράφτη. Τί κάμνει για να αντιμετώπιση την κατάσταση;
—Μετακομίζει σ' άλλη συνοικία κύριε!

ΠΩΣ ΤΟΝ ΒΡΗΚΕ

—Έχω φίλε μου ένα σκυλί που έχει μιά όσφρηση μοναδική.

—Αλήθεια;

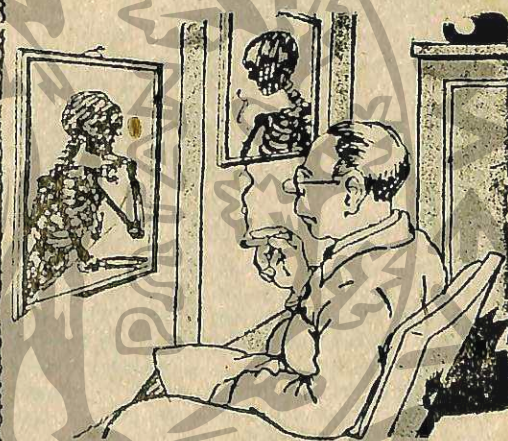
—Ναι. Φαντάσου χθές σε μιά έκδρομή με έχασε και ύστερα από δυο ώρες με ξαναβρήκε. Και από τί νομίζεις;

—Άσφαλώς θα είχε μυρίσει πρώτα τα πόδια σου!

ΤΩΡΑ ΤΟ ΕΜΑΘΕ

Ο άστυνόμενος.—Γιατί σκότωσες τη γυναίκα σου;

Ο συζυγοκτόνος.—Δεν ήξερε να ζήσει κ. άστυνόμε και διαρκώς μαλλώνανε!...

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΔΙΑΣΤΡΟΦΗ

Ο ραδιολόγος αποθαυμάζει το πορτραίτο της τελευταίας του κατακτήσεως.

Ένα παιδί φαινόμενο

Ο καθηγητής Σέσιλ Ρέινολντς, διευθυντής του «Ρογιαλ Χόσπιταλ» του Λονδίνου, έκλεσε με εξοδα της κλινικής αυτής, τον νεαρό «Αμερικανό» Πάτ Μάρκινς, το παιδί που έχει ράδιο στα μάτια. Ο Πάτ διαβάζει, γράφει, διηγείται, στήν πατρίδα του, το Γκλένταϊνλ της Καλιφορνίας, για να πειραματισθεί επάνω του.

Λοιπόν, ο μικρός αυτός, 13 μόλις χρονών, είναι ένα από τα περιεργότερα φαινόμενα που παρουσίασε ποτέ η φύση. Βλέπει, δηλαδή, δίχως τα μάτια του. Το σκεπάζουν με επίδεσμοις τα μάτια κι' ο Πάτ διαβάζει, γράφει, διηγείται, τι συμβαίνει στο δωμάτιο, διευθύνει αυτόκίνητο και παίζει πίνγκ-πόνγκ.

Τον ανέκαλυψε ο καθηγητής Ρέινολντς, στα 1934, και από εκείνη την ημέρα ασχολήθηκαν με την περιεργή περίπτωση του οι κορυφαίοι «Αμερικανοί» και «Αγγλοι» επιστήμονες.

Τα πειράματα που γίνονται με τον Πάτ Μάρκινς είναι περιεργότατα και πειστικώτατα. Το δένουν πρώτα τα μάτια με χονδρό σκορδο ύφασμα. Μετά δένουν από πάνω ένα μεγάλο επίδεσμο και τέλος ένα τρίτο χονδρό πανί. Φυσικά το φως δεν μπορεί να εισδύσει από πουθενά. Κι' όμως ο Πάτ διαβάζει, σ' αυτή τη κατάσταση, ό,τι του παρουσιάζουν, γράφει καθ' ύπαγορευση, και περιγράφει μέχρι αφαντάστων λεπτομερειών τους ανθρώπους που «ταίνουν» στο δωμάτιο όπου γίνεται το πείραμα, και πού, φυσικά, του είναι εντελώς άγνωστοι. Δεν σταματούν όμως εδώ τα πειράματα. Έν συνεχεία ο Πάτ παίζει μπιλιάρδο μ' έναν άρκετα ικανό παίκτη, και κερδίζει και πάλιν. Αξίζει δε να παρατηρηθεί ότι αυτό το παιχνίδι χρειάζεται και εξοχήν γερό μάτι και συνεχή παρακολούθηση της μπάλλας.

Τέλος ο Πάτ επιβαίνει ενός αυτόκινήτου και το οδηγεί μόνος, δίχως την βοήθεια κανενός ανάμεσα από τους πιο πολυσύχναστους δρόμους. Παρακολουθεί κανονικά τα σήματα των αστυνομικών και των άλλων οδηγών, στρίβει κανονικώτατα στις γωνιές και τέλος παραδίδει ανέπαφο το αυτόκίνητο εκεί όπου του έχουν απ' την αρχή ορίσει.

Το φαινόμενο φυσικά αυτό είναι κυριολεκτικά μυστηριώδες. Η μόνη εξήγηση που εδόθη μέχρι στιγμής είναι η θεωρία του καθηγητού Ρέινολντς.

Σύμφωνα με την θεωρία αυτή, ο νεαρός Πάτ δέχεται ακτίνας διά μέσου του μετώπου του. Οι ακτίνες αυτές ερεθίζουν και εύθαιαν το όπτικό του νεύρο και προκαλούν έτσι τις εικόνες. Ο Πάτ, δηλαδή, βλέπει κυριολεκτικά με το μέτωπο.

Την θεωρία αυτή την επιβεβαιώνει το γεγονός ότι ο Πάτ παύει να βλέπει μόλις του σκεπάζουν και το μέτωπο.

Όπως δὲποτε ἡ ὑπόθεσις εἶναι ἀνεκτὰ περιεργή. Καί γι' αὐτόν τὸν λόγο ἀκριβῶς, ὁ «Ἀγγλος» καθηγητὴς κἀκεσε τελευταίως τὸ παιδί-φαινόμενο στὸ Λονδίνο. Πρόκειται νὰ τὸ ὑποβάλῃ σὲ μιὰ καθήμενὴ, ἐπιστημονικὴν παρακολούθησιν γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ βγάλῃ ἀκριβῆ συμπεράσματα.

Όλος ὁ ἐπιστημονικὸς κόσμος παρακολουθεῖ μὲ ἐξαιρετικὸν ἐνδιαφέρον τὴς ἐρευνῆς αὐτῆς τοῦ Ρέινολντς ποὺ πρὶνεται νὰ λύσῃ τὰς πρῶτας ἀπορίες τῆς φύσεως.

ΜΕΛΙΤΑ ΔΟΥΛΙΑ

Μιά από τις πιο περίεργες περιπτώσεις διαζυγίου, και αυτή που σημειώθηκε τελευταία... στην Αμερική, φυσικά.

Ο σύζυγος και ἐναγόμενος είχε ένα μικρό αυτόκίνητο και ταυτοχρόνως την μανία να τρέχει πολύ, να φρενάρη απότομα και να μη προσέχει διόλου στις στροφές. Η γυναίκα του πήγε να τρελλαθεί από την λατρεία της, Έφ' ὅ και τὸν ἐνῆγαγε: τὸ διαζύγιο φυσικά, ἐξεδόθη ἀμέσως.

Ο πρώτος άνθρωπος που σιέφθηκε να κινή τον γύρο του κόσμου, μεταχειριζόμενος τα ίδια ακριβώς μέσα που χρησιμοποίησε ο ήρωας του περιφήμου μυθιστορημάτος του Ι. Βέρν «Ο γύρος του κόσμου σε 80 μέρες», υπήρξε ο δημοσιογράφος Άντρέ-Ζάγκερ Σμιθ, στα 1911. Με την διαφορά ότι αυτός έσπασε το ρεκόρ του Φιλίπας Φόγκ: έκανε την διαδρομή σε 39 μέρες, 19 ώρες και 47 λεπτά.

Ξέρετε πόσες μέλισσες χρειάζονται για να γίνει μια όα; μέλι; 30.000.

Και πρέπει όλες αυτές να εργασθούν δόξα τω Θεώ, για να φέρουν στο φως τον κόσμο. Όταν ο καιρός είναι καλός, κάθε μέλισσα μπορεί να επισκεφθεί και να τρυγήσει σε 6-7 ταξίδια, 40-80 άνθη, μαζεύοντας έτσι ένα δέκατο του γραμμαρίου μέλι.

Στο Λόβο της Σουηδίας, κοντά στην Στοκχόλμη, υπάρχει ένα νοσοκομείο... για ψάγια! Ειδικό γιατροί... στηθοσκοπούν, τα άρρωστα ψάγια, οκτακτά και άλλα, που τους πηγαίνουν για να τα θεραπεύσουν από τις αράσσες.

Κατωρθώθηκε έτσι, απομονώνοντας τα άρρωστα ψάγια ενός ένυδρου, στο «νοσοκομείο» αυτό, να καταπολεμηθούν οι επιδημίες των ψαριών.

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Κάποια ζωή αδόρυβη...

Κάποια ζωήν αδόρυβη εξητούσα, λίγη στοργή και λίγη αγάπη.—Μά ήταν τόσο δύσκολο αυτό λοιπόν...—Και όμως πόσο τον κόσμο δλον, Θεέ μου, θ' αγαπούσα...

(Μιάν ήρεμη ζωή... Δίχως κακία, δίχως τὸ δηλητήριο και τὸ ψέμα κρυμμένα μὲς στὰ λόγια και στὸ βλέμμα...)

Δίχως τὴν ὑποὺλν τριγύρω ὑποκρισία...

Κι' ὄλον τὸν κόσμον, Θεέ μου, θ' ἀγαπούσα.—τὸ κάθε πλάσμα Σου.. Καί ἡ καλὸσὺνὴ στὸ πνεῦμα μου και τὴν ψυχὴ μου θὰ μὲ μείνει τὰς Θεοῦ μου εἰκόνα, ποὺ θὰ γοῦσα...

N. ΧΑΓΙΕΡ ΜΠΟΥΦΙΔΗΣ

(Ἀπὸ τὰ «Δέκα ποιήματα»)

Ίστορίες δικαστηρίων

ΑΠΙΣΤΕΥΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

Κάποτε φέρανε σ' ένα δικαστή έναν που αποπειράθηκε ν' αυτοκτονήσει, ἀπαγχονιζόμενος στο δωμάτιό του.

—Δὲν ξέρεις, ἐσύ, τοῦ λέγει ὁ πρόεδρος, ὅτι ὁ νόμος ἀπαγορεύει τὴν αὐτοκτονία;

—Τὸ ξέρω κ. πρόεδρε.

—Καὶ πῆγες παρ' ὅλα αὐτὰ νὰ κρεμάσῃς; Δὲν φοβήθηκες, λοιπόν, τὴς συνέπειες;

—«Ὁχι κ. Πρόεδρε, γιατί δὲν φανταζόμουν πὼς ἡ γυναίκα μου θάτρεχε νὰ μοῦ κόψῃ τὸ σχοινὶ μόλις ἄκουσε τὴς φωνῆς μου!»

ΤΟ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ ΤΟ ΚΑΛΟΥΣΕ!

Φέρνουν στο αὐτόφωρο ἕναν ἄνθρωπο κατηγορούμενο ἐπὶ «καταφάρω μέθῃ».

—Δὲν μοῦ λές, τοῦ λέγει ὁ δικαστής, τὴ κατάστασιν εἶναι αὐτὴ νὰ σὲ μαζεύουν ἀναίσθητο ἀπὸ τὸ μεθύσι, ἐξω ἀπὸ τὴς ταβέρνες;

—Τί νὰ κάνω κ. πταισματοδίκη. τὸ ἐπάγγελμά μου τὸ καλεῖ.

—Πὼς εἶπες;

—Τὸ ἐπάγγελμά μου!

—Ποῦ ἐπάγγελμά σου;

—Νά, κάμνω τὸν μεθυσμένο ἐξω ἀπ' τὴς ταβέρνες καὶ νὰ τραγουδῶ γιὰ νὰ τραβάω τὴν πελατεία...

ΔΥΣΚΟΛΟ ΠΡΑΓΜΑ

—Τί εἶναι αὐτὰ κατηγορούμενε; Τὸ πονικὸ μὴτρώ σου εἶναι παραφορτωμένο. Ἔχεις καταδικασθῇ ὡς τώρα, δέκα φορές γιὰ κλοπὴ!

—Τί τὰ θέλετε, κ. Πρόεδρε, εἶναι τόσο δύσκολο πρᾶγμα νὰ ἀλλάξῃ κανεὶς ἐπάγγελμα...

ΣΥΓΚΑΤΑΒΑΤΙΚΟΣ ΑΝΤΙΔΙΚΟΣ

«Ένας γαλατᾶς, ἐμήνυσε κάποιον γιατί τοῦ ἔριξε σκουπίδια μέσα σ' ἕνα δοχεῖο γεμάτο γάλα. Τὸ δικαστήριο καταδικάζει τὸν μνηστῆντα καὶ συνιστᾷ στὸν ἐνάγοντα νὰ κἀν δικήν καὶ γιὰ ἀποζημίωσιν τοῦ γάλακτος ποὺ χάθηκε.

—Ἄστον, κ. Πρόεδρε, λέει, μὲ ἀπειρὴ συγκάταξιν αὐτός, καὶ δὲν ζήμιωσα πολὺ. Τὸ πούλησα τὸ γάλα μου μὲ λίγη ἐκπτώσιν σ' ἕνα ζαχαροπλαστεῖο...

ΤΙΠΟΤΕ ΤΟ ΣΠΟΥΔΑΙΟ...

«Ένας μπακάλης καὶ ἕνας μαγάθης, γείτονες, τσακώθηκαν, καὶ πᾶνε στὸ δικαστήριο. Ἐξετάζεται ἕνας μάρτυς:

—Λέγε, λοιπόν, ἐσύ μάρτυς τί ξέρεις;

—Μάλιστα κ. Πρόεδρε. Οἱ δύο τους δὲν τὰ περνοῦν ἀπὸ καιρὸ καλὰ. Τὴν τελευταία φορὰ ἐρίστηκαν ἄγρια, εἶπε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον «εἰσαι γκαμήλα, ἀγριόχοιρος, θῶδι, μουλάρη, χῆνα, τσαλαπετεινὸς, κροκόδειλος»...

—Καλὰ, καλὰ κ' ἔπειτα τί εἶπνε;

—Τίποτα τὸ σπουδαῖο κ. Πρόεδρε: ἔσπασε ὁ ἕνας τὸ κεφάλι τοῦ ἄλλου!

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

Ἡ ἐξαφάνισις τῆς γούνας

ὑπόθεσις ἐξαιρετικῶς σπουδαία ἀπαχολήσεως ἐκείνην τὴν ἡμέρα τὸ δικαστήριο.

Διάδικοι ὁ κ. Ἀφελίος Ἀκακίδης ἄφ' ἑνὸς καὶ ὁ κ. Βικέντιος Ἀποφορίδης μετὰ τῆς Κας Ἀσπασίας Παλτάκου ἄφ' ἑτέρου.

Ὁ πρόεδρος χάνεται γιὰ μιὰ στιγμὴ δολόκληρος μέσα στὴ δικογραφία καὶ κατόπιν δίδει τὸν λόγο στὸν γραμματέα.

Γ ρ α μ μ α τ ε ὕ ς.— Ὑπόθεσις ἀριθ. 13. Ἀφελίος Ἀκακίδης ἐναντίον Βικεντίου Ἀποφορίδης καὶ Ἀσπασίας Παλτάκου.

Πρόεδρος.— Κ. Ἀκακίδη, ὑποβάλατε μήνυσιν ἐναντίον τοῦ Βικεντίου Ἀποφορίδης καὶ τῆς Ἀσπασίας Παλτάκου. Ἐξηγήστε τοὺς λόγους.

Ἀκακίδης.— Στὶς 10 Ὀκτωβρίου, πῆγα στὸ θέατρον «Λοῦξορ». Παίζονταν τὸ ἔργον: «ὁ ταῦρος ποὺ ἐγίνε μοσχάρκι τοῦ γάλακτος». Τὸ ἔργον ὑποτίθεται πὼς πρέπει νὰ εἶναι κωμῶδια, ἐνῶ παίζεται ἀπὸ ἡθοποιοὺς τοῦ δράματος ποὺ θέλουν νὰ προπονηθοῦν... στὴν τραγωδία!

Πρόεδρος.— Αὐτὸ δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει. Στὸ προκείμενον.

Ἀκακίδης.— Κόσμος πολὺς δὲν ἦταν. Σὰν παράστασις στὴν ἐποχὴ ποὺ θέριζε τὰ πάντα ἡ ἰσπανικὴ γρίπη ἡ ὁ δάγκειος. Ἀφῆσα, λοιπόν, τὴν γούνα μου στὸ βεστιάριο...

Πρόεδρος.— Ἀριθμὸ σᾶς ἔδωκαν; Ἀκακίδης.— Φυσικά. Γι' αὐτὸ καὶ ὑπέβαλα μήνυσιν. Κι' ὅταν, ὕστερα ἀπ' τὴν «κωμῶδια» —δράμα— τραγωδία πῆγα στὸ βεστιάριο, μοῦδωκαν στὴν θέσιν τῆς πολυτίμης γούνας μου κάτι σὰν σφουγγαρόπανο, ἕνα ἀκατανόμαστο παλτό ποὺ βρωμολογοῦσε...

Πρόεδρος.— Ἡ γούνα, σας λοιπόν εἶχεν ἐξαφανισθῇ.

Ἀκακίδης.— Καὶ τί γούνα, κ. πρόεδρε! Μέσα κ' ἐξω εἶχε τὰ καλλίτερα γουναρικά, ἄρχισε ἀπὸ δέρμα λυγκὸς γιὰ νὰ τελειώσῃς στὸ ἰνδογούρουνο τῆς Παλαιστίνης... Τὴν εἶχα ἀγοράσει ἀπὸ ἕναν Τούρκο.

Πρόεδρος.— Ἡ ἀξία τῆς; Ἀκακίδης.— Ἀνεκτίμητη.

Πρόεδρος.— Σύμφωνοι. Δὲν ἔχετε όμως τὴν ἀπαίτησιν νὰ σᾶς ἀποζημιώσουν κατὰ τὸ ἀνεκτίμητο. Πόσο τὴν εἶχατε ἀγοράσει;

Ἀκακίδης.— 1942 δραχ. καὶ 50.

Ἀπαίτῃ 2000 δραχ. ὡς ἀποζημίωσιν γιὰ τὴν κατάστασιν στὴν ὁποία μοῦ ἐπεστράφη ἡ γούνα μου.

Πρόεδρος.— Ἄ... ὥστε σᾶς ἐπεστράφη;

Ἀκακίδης.— Ὡς σφουγγαρόπανο, κατὰ σὰν ἀκατανόμαστο παλτό ποὺ βρωμολογοῦσε.

Πρόεδρος.— Καλὰ. Καθῆστε κάτω. Βικέντιος Ἀποφορίδης. Ἐπάγγελμα;

Ἀποφορίδης.— Παληατζίης. Παληὰ ροῦχα, παληὰ παπούτσια ἀγοράζω!

Πρόεδρος.— Τί ξέρεις;

Ἀποφορίδης.— Περνοῦσα μὲ τὸ καλοθακί μου ἀπὸ μιὰ γειτονιά, ὅταν εἶδα ἐλόγου του νὰ σκύβῃ ἀπ' τὸ παράθυρο: «Ἐλα μέσα, παληορροχάτση» μοῦ λέει. Μυρίζομαι δουλειὰ κ' ἀνεβαίνω πέντε ὁλόκληρα πατώματα—βᾶλε μὲ τὸ νοῦ σου, κ. πρόεδρε, πόσα σκαλιά. Μπαί-

νώ μέσα σ' ἕνα δωμάτιο όπου συχάνεσαι νὰ πατήσῃς στὴς μύτες τῶν ποδιῶν σου. Καὶ τότε εἶδα τί ἤθελε νὰ μοῦ πωλῇ ἐλόγου του. Μέσα σ' ὅλες τὴς βρῶμιες ποὺ μοῦ ἀράδιασε, ξεχώρισα τὴν γούνα... γιὰ τὴν ὁποία μιλῆσατε, κ. πρόεδρε... ἕνα ζεγάρι παληὰ παπούτσια καὶ μιὰ ἐπιγραφή ποὺ λέει: «ΚΑΝΕΙΣ ΔΟΥΛΕΙΕΣ ΧΡΥΣΕΣ — ΑΝ ΛΕΙΨῃ Ο ΒΕΡΕΣΕΣ!»

Πρόεδρος.— Διατείνεσαι, δηλαδή, ὅτι ἀγόρασες τὴν γούνα.

Ἀποφορίδης.— Καὶ τοῦ τὴν τίναξα, μάλιστα... γιατί ἦταν χωμένη στὴ σκηνή! Τὴν πλέρωσα 33 δραχμές.

Ἀκακίδης.— Ψεύδεται! Ἀισχροτάτων ψεύδος!

Πρόεδρος.— Διατείνεται ὅτι ἦρθε στὸ σπίτι σας!

Ἀκακίδης.— Ὅυτε ζωγραφιστὸν δὲν τὸν εἶδα ποτέ.

Πρόεδρος.— Τί γυρεύει ἡ Ἀσπασία Παλτάκου σὲ ὅλη αὐτὴ τὴν ὑπόθεσιν; Κάθησε, μάρτυς, καὶ νάρθῃ ἡ Ἀσπασία Παλτάκου. Ἐπάγγελμα;

Ἀσπασία Παλτάκου.— Ἐπάγγελμα;

Ἀσπασία Παλτάκου.— Ἐπάγγελμα;

Ἀσπασία Παλτάκου.— Ἐπάγγελμα;

Ἀσπασία Παλτάκου.— Ἐπάγγελμα;

Ἀσπασία Παλτάκου.— Ἐπάγγελμα;

Ἀσπασία Παλτάκου.— Ἐπάγγελμα;

Ἀσπασία Παλτάκου.— Ἐπάγγελμα;

Ἀσπασία Παλτάκου.— Ἐπάγγελμα;

Ἀσπασία Παλτάκου.— Ἐπάγγελμα;

Ἀσπασία Παλτάκου.— Ἐπάγγελμα;

Ἀσπασία Παλτάκου.— Ἐπάγγελμα;

Ἀσπασία Παλτάκου.— Ἐπάγγελμα;

Ἀσπασία Παλτάκου.— Ἐπάγγελμα;

Ἀσπασία Παλτάκου.— Ἐπάγγελμα;

Ἀσπασία Παλτάκου.— Ἐπάγγελμα;

Ἀσπασία Παλτάκου.— Ἐπάγγελμα;

Ἀσπασία Παλτάκου.— Ἐπάγγελμα;

Ἀσπασία Παλτάκου.— Ἐπάγγελμα;

Ἀσπασία Παλτάκου.— Ἐπάγγελμα;

Ἀσπασία Παλτάκου.— Ἐπάγγελμα;

Ἀσπασία Παλτάκου.— Ἐπάγγελμα;

Ἀσπασία Παλτάκου.— Ἐπάγγελμα;

Ἀσπασία Παλτάκου.— Ἐπάγγελμα;

Ἀσπασία Παλτάκου.— Ἐπάγγελμα;

Ἀσπασία Παλτάκου.— Ἐπάγγελμα;

Ἀσπασία Παλτάκου.— Ἐπάγγελμα;

ἔιχα τὸ βεστιάριο!

Πρόεδρος.— Ἄρα, ἔχετε κάποια ἐχθρότητα μετὰ τὴν Ἀσπασία Παλτάκου.

Καλοκάτση.— Κατ'ἀγομαι ἀπὸ ἀριστοκρατικὴν οἰκογένειαν καὶ σήμερον θὰ ζοῦσα σὰν βασίλισσα ἀν δὲν καταστρεφῶμασταν στὸν πόλεμον.

Πρόεδρος.— Ἐπὶ τοῦ προκειμένου, Μήπως εἶδες τὴν 10 Ὀκτωβρίου τὸν κ. Ἀφελίον Ἀκακίδην, μνηστῆ, νάρχεται μὲ μιὰ γούνα στὸ θέατρο;

Καλοκάτση.— Καὶ τὸν πρόσεξα, μάλιστα, γιατί, ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε, δὲν πατᾷ ψυχὴ στὸ θέατρο. Ἦταν πολὺ ὁμορφὴ γούνα.

Πρόεδρος.— Καὶ στὸ τέλος τῆς παραστάσεως παρέστης μάρτυς μιᾶς ἐλαφρᾶς φιλονικίας;

Καλοκάτση.— Τὴν ἐλαφρᾶς φιλονικίας ποὺ τὸν ἔκανε μπλὲ στὸ ξύλον τὸν ἀνθρώπο! Τοῦ τσάκισε τὰ κόκκαλα. Κι' ἐκείνος ἔφτυνε αἷμα ἐνῶ ἐγύρευε τὴν γούνα του! Αὐτὴ ἡ παληοβρῶμα, φυσικά, τὴν ἔκλεψε!

Ἀποφορίδης.— Μπορὶ νὰ πῶ δυὸ λόγια κ. πρόεδρε; Ἡ προκομμένη ἡ ταξιθέτρια θέλει νὰ ἐκδικηθῇ γιατί, πρὶν ἀπὸ κάμποσα χρόνια, ὑπέπεσα σ' ἕνα νεανικὸ παράπτωμα. Ἐγὼ φίλος τῆς...

Καλοκάτση.— Ἀπατενῶνα!

Πρόεδρος.— Ἦσυα. Ὁ κ. Αὐλέας. Ἐπάγγελμα;

Αὐλέας.— Διευθυντὴς τοῦ θεάτρου. Ἡ Ἀσπασία Παλτάκου μοῦ εἶχε ζητήσει ἕνα εἰσιτήριο ἐλεύθερον φόρου καὶ δικαιώματος θεάτρου γιὰ δυὸ άτομα. Ἦθελε, λέει, νὰ φέρῃ δυὸ ἐπαρχιώτες συγγενεὶς τῆς. Στὴν ἀρχὴ τῆς ἀρνήθηκα γιατί ἔχομε πένες καὶ δὲν συμφέρει νὰ θυσιάζωμε δυὸ θέσεις! Μὲ κατάρφε λοιπόν καὶ τῆς ἔδωκα. Ὁ γραμματέας μου, όμως, ποὺ κάνει ἑλεγχῶ, ποὺ εἶπε πὼς παρουσιάστηκε μόνο ἕνα άτομο μὲ τὸ τζαμπατζήδικο εἰσιτήριο τῶν δύο θέσεων.

Πρόεδρος.— Συνεπῶς, ὑποτίθεται πὼς ἡ Ἀσπασία Παλτάκου ζήτησε μιὰ τζαμπατζήδικο θέσιν καὶ τὴν ἔστειλε στὸν κ. Ἀφελίον Ἀκακίδην μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ κλέψῃ τὴν γούνα ποὺ εἶχε δει ὁ παληορροχάτσης Ἀποφορίδης μιὰ μέρα στὸ σπίτι του;

Αὐλέας.— Εἶναι ἡ πεποίθησίς μου.

Πρόεδρος.— Κ. Ἀφελίον Ἀκακίδην, σᾶς ἔστειλαν τζαμπατζήδικο εἰσιτήριο;

Ἀκακίδης.— Δυὸ θέσεις, ἀπὸ πένες, μὲνες φόρου καὶ δικαιώματος θεάτρου, γιὰ τὴν 10ην Ὀκτωβρίου.

Πρόεδρος.— Τὰ πράγματα εἶναι δολοφάνερα!

Τὸ δικαστήριο συνεδριάζει καὶ καταδικάζει τὴν Ἀσπασία Παλτάκου καὶ τὸν φίλον τῆς Βικέντιον Ἀποφορίδην σὲ 3 μὲνων φυλάκισιν ἕκαστον.

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ

Ο κόσμος θά μείνη χωρίς έρωτα!

Η τρομερή προφητεία ενός αμερικανού σοφού

Σε μεγάλη συγκίνηση βρίσκονται αυτές τις μέρες οι αισθηματικοί όλου του κόσμου, και ιδιαίτερος της Αμερικής, απ' όπου μας έρχεται το δυσάρεστο άγγελμα: ο έρωας σβύνει! Χωρίς άστειά και χωρίς την παραμικρή διάθεση παραδοξολογίας ή έκδηλωσης αμερικανισμού!

Τό βεβαίως ο Αμερικανός καθηγητής της ψυχολογίας δωρ Ντιούτον, αβεντία στα ζητήματα αυτά, σ' όλον τον Νέον Κόσμο.

Με άλλα λόγια, ο τρομερός καθηγητής κάνει τον επικήδειο του Έρωτος. "Ας τον άκούσαμε να ιδούμε τί λέγει:

«Ο νέος (ό σημερινός δηλαδή) κόσμος, γράφει σ' ένα άθρονον του δωρ Ντιούτον, άπειλείται από ένα κίνδυνο τον όποιο ελάχιστοι φαίνονται να υποπευδώνται.

Αλλοιώς δεν εξηγείται πώς παίρνουν τη ζωή τόσο ελαφρά. Ο κίνδυνος αυτός είναι ότι ο έρωας τείνει να εξαφανισθί από προσώπου Γης! Σε πολλές ήδη, χώρες, οι γυναίκες άρχισαν να γίνονται Αμαζόνες, και μάλιστα να άνδροποιοούνται, αφού συχνότερες είναι τώρα οι περιπτώσεις άλλαγής φύλου! "Επρεπε να τό περιμένωμε αυτό. Η "άνδρική διαμαρτυρία" των άναστηλόντων του φεμινισμού, δέν μας έδωκε τίποτε νέο, από την επαναφορά μεταξύ μας, της παληάς μητριαρχικής περιόδου, που άποτελεί τον κυριαρχόντα κανόνα των πρωτόγονων άνθρώπων, μία κατάσταση, δηλαδή, που είναι πιο σύμφωνη με την λύση, υπό την έννοια ότι ο άνδρας, ως σεξουαλική οντότητα, εξαρτάται πιο πολύ από την γυναίκα παρά η τελευταία από τον άνδρα.

Για τον λόγο αυτόν είναι μέσα στην φύση του άνδρος τό να μεταχειρίζεται κάθε μέσο για την κατάκτηση της γυναίκας, όταν δέν υπάρχουν ήθικά έμπόδια για τον σκοπό αυτό. Αλλά και παρά τά έμπόδια αυτά ο άνδρας δέν διατάζει κάποτε να προχωρήσει στην κατάκτηση της γυναίκας, όταν τό άσθημα που τον κινεί είναι δυνατότερο από την θέλησή του και την δύναμη του λογικού του.

»Τό ότι κάθε βήμα προς την άνεξαρτησία της γυναίκας είναι επόμενο να έχη ως συνέπεια την αντίστοιχη άπώλεια της άνεξαρτησίας του άνδρος, άποδείχθηκε για πρώτη φορά με τό παραπάνω στην Αμερική.

»Στην χώρα αυτή, ο άνδρας κατήντησε σήμερα να υποφέρει τόσο, όσο άλλοτε οι γυναίκες μέσα στα χαρέμια! Με την διαφορά, βέβαια, ότι ο έγκλεισμός του αυτός είναι μόνον ψυχικός και όχι και σωματικός. Σήμερα με τον θρίαμβο του φεμινισμού, έγκαθιδρύθηκε πάλι ανάμεσα μας η μητριαρχική κατάσταση. Δηλαδή κατ' ούσίαν, άν όχι κατά νόμον (που ο Θεός να μάς φυλάξη έμεις τους άν-

δρας!) ένα από τά χαρακτηριστικότερα γνωρίσματα της Αμερικανίδος είναι ότι αφήνει σ' αυτούς που την πλησιάζουν, μία έντύπωση ψυχρότητας, σκληρότητας και άναισθησίας. Αυτό όφειλεται στο ότι κάθε άμαζών έχην άνέκαθεν μεγάλη δόση κυνισμού. Εύθως μόλις τό κέντρο της υπάρξέως της μετατεθή έξω από την σφαίρα των αισθήσεων, ή γυναίκα γίνεται πιο όρθολογιστική από τον όρθολογιστικότερο άνδρα. Απ' εδώ έπήγασαν οι συνταρακτικές άποκαλύψεις του δικαστοδ Λούντις, ως προς τις αντίληψεις των νεαρών Αμερικανίδων της νεώτατης σχολής, όσον άφορά την σεξουαλική έκδηλωση, ότι είναι αυτή καθάρως βιολογικό φαινόμενο, χωρίς καμμία πνευματική ση-

Ο έρωας στο έξής δέν θα υπάρχει πια...

μασία. "Αν, λοιπόν, κανένας άνδρας δέν σκέπτεται τόσο κυνικά πάνω στο ζήτημα αυτό, τά κοντά μαλλιά, τό άλλαγμένο πρόσωπο, τά μαύρα γυαλιά του ήλιου, τό μαυρισμένο από την παρατεταμένη ήλιοθεραπεία δέρμα, ή καταστροφή μ' άλλους λόγους κάθε στοιχείου που διεγείρει τον έρωτα, ή μανία, επί πλέον, για όλα τά σπόρ, που καταστρέφει σήμερα και τά τελευταία υπολείμματα του γυναικισμού στο ήγλυ, όλα αυτά, είναι τά όπλα με τά όποια σκοτώνεται και πεθαίνει οίγας-οίγας, άλλ' άσφαλώς ο Έρωας!

»Ας προσθέσωμε σ' αυτά, ότι ή γυναίκα — άν έξαιρέσωμε την μητέρα—δέν έχει, ένστικτα ήθικότητας, αλλά μονάχα κανόνες συμπεριφοράς.

»Επαναλαμβάνω, λοιπόν, πως ο έρωας στο έξής δέν υπάρχει πια. Έχει κιόλας εξαπλωθί στην επιθανάτιο κλίνη του και χαροπαλεύει! Έπιπροσθέτως, τώρα τον κυνηγούν και οι νόμοι! Στην Σοβιετική Ρωσία, κάθε αισθηματικότες καταδιώκεται ποινικώς! Στην Δυτική Εύρώπη, τό έρωτικό άσθημα είναι περιορισμένο στις έξωτερικές έκδηλώσεις του, και ιδίως στην Γερμανία του Χίτλερ.

Σήμερα ή Γαλλία, είναι τό τελευταίο

καταφύγιο του έρωτος, εις τρόπον ώστε, όσοι είναι άκόμη Ικανοί να άγαπήσουν, θα κάνουν, κατ' ανάγκην, την Γαλλία τη χώρα του προσκυνημάτος των, την Μέκκα του έρωτος!

»Ο έρωτικός νόμος είναι, και τώρα άκόμη, τόσο άπόλυτος στην ώραία αυτή χώρα, ώστε ένας Γάλλος θα δυσκολευθί πολύ να καταλάβη και να παραδεχθί την κατάσταση όπως την περιγράφουμε εδώ. "Όταν κάποτε στο Παρίσι, έφερα σ' έναν κύκλο φίλων, την συζήτηση πάνω στο θέμα αυτό και είπα τά συμπεράσματά μου, ένας νεαρός αξιωματικός του ναυτικού άρχισε να γελά θορυβωδώς λέγοντας: «Όλα αυτά μυρζουν Μάξ Νορδάου!» Έν τούτοις, ένα πράγμα είναι άπολύτως βέβαιο, ότι ο έρωας σβύνει και για να διατηρηθί στην ζωή, χρειάζεται, όπως και πολλά άλλα πράγματα στον κόσμο, τάλαντο. Υπάρχουν δλόκληροι λαοί που είναι άνέρστοι, που δέν έχουν δηλαδή νοήσι ποτέ μέσα τους τον έρωτικό παλμό. Τό ίδιο συμβαίνει και σε πολλά, παρά πολλά άτομα, σκορπισμένα σ' όλα τά μέρη της ύφης.

»Ως έκδήλωση, τό έρωτικό άσθημα μπορούμε να τό τάξωμε έτσι:

»Οι Ισπανοί και οι Ιταλοί γνωρίζουν μόνον τό έρωτικό πάθος. Οι Γερμανοί, όταν δέν επιδίδονται στον καθάρο σαρκικό έρωτα πέφτουν στο άλλο άκρο: στην έκλεπτισμένη αίσθηματικότητα του βερθερικού είδους. Οι Άγγλοι είναι πογέροί. Πουθενά άλλοδ του κόσμου δέν γίνονται τόσο γάμοι χωρίς έρωτα και κατά συνέπεια χωρίς ψυχή, από την Αγγλία. Στην ρωσική ζωή, έξ άλλου, και χωρίς τους σημερινούς άντιρωτικούς νόμους, ο έρωας παίζει πολύ λίγο ρόλο στην ζωή. Οι Σοβιετικοί λένε τώρα, επί πλέον, γι' αυτόν, ότι είναι... καπιταλιστική έφεύρεση που πρέπει να πέσει σε συντρίμματα, μαζί με δλόκληρο τό καπιταλιστικό οικόδομημα! Σ' όλη την Άνατολή, ο έρωας λογαριάζεται τόσο λίγο, ώστε να είναι στους ανθρώπους της, έντελώς άκατανόητος πώς μπορεί ή αγάπη μιας γυναίκας να άπασχολή δλόκληρη, συχνά, τη ζωή ενός άνδρος! Αλλά άς άναζητηθούν στην άπορία αυτή οι γνωστές αντίληψεις που έπικρατούν στην Άνατολή περί γυναικός.

»Έτσι, όπως είπαμε, άπομένει ή Γαλλία ως τό μοναδικό προπύργιο του έρωτος. Έκεί ο έρωας είναι κάτι παραπάνω από ένα ζήτημα στιγμιαίας ανάγκης, για τους έπιπολαίους, φιλοσοφίας της ζωής για τους πιο βαθείς: είναι αυτή ή ζωή. Και γι' αυτό έλπίζουν ότι δέν θα σβύσει τόσο εύκολα.

»Στην πατρίδα τους τουλάχιστον...»

ΣΚΕΨΕΙΣ

—Η ευτυχία μοιάζει με την ήχώ. Άπαντά άλλα δέν πλησιάζει.

—Μιά λύπη την όποια μοιράζεται κανείς μ' ένα σύντροφο καταντά σχεδόν χαρά.

—Κάθε θράδυ έρώτα τον έαυτό σου τί καλό έκαμες την ήμέρα.

«Μιά άστειά, καλή γυναικούλα...»

Αριστουργηματικό διήγημα της Άντρέ Κορτίς

ή νύχτα ήταν βαθιά, ο ούρανός βαρύς γεμάτος σύννεφα που τά άνατάραζε ο δυνατός άέρας. Σε μιάν άκρη του έρημικού κάμπου, κάτω άκριβώς από τά έρείπια του παλιού φρουρίου βρισκόταν τό μικρό, μοναχικό σπιτάκι, που ή θύελλα μάτια προσπαθούσε να του άποσπάση τη σκεπή.

Η Έβελιν καθόταν μόνη της στο κομψό σαλονάκι. Έξω μάνιαζε ο άέρας και ούρλιαζε σαν άγρίμι. Τό σπιτάκι τρανταζόταν δλόκληρο συθέμελα, μά ή Έβελιν δέν φοβόταν. Κύτταζε, προκλητικά θάλεγε κανείς, μέσα από την μισάνοιχτη πόρτα του δωματίου, τό σκοτεινό «άτελιε» της που σκορπούσε μια χαρακτηριστική μυρωδιά λαδουμπογιάς.

Η Ζαν-Μαρί, ή ύπηρετριά της, είχε φύγει από τό άπόγευμα και δέν θα επέστρεφε παρά τό άλλο πρωί. Τό παιδάκι της ήταν άρρωστο και θα έμενε κοντά του, στο χωριό. Δέκα χρόνια τώρα, ή Έβελιν έμενε μόνη σ' αυτό τό σπίτι, περιμένοντας τις σπάνιες επισκέψεις του άγαπημένου της, όπως περιμένε και σήμερα. Πόσο άργά περνούσαν οι ώρες, και τόσο θ' άργούσε ακόμα να ξημερώσει για να φανή έπιτέλους, εκείνος! Κατά τά ημερώματα θα έχη πέσει ο άέρας, κι' ο κάμπος, σαν κουρασμένος απ' την θύελλα θα είναι άκίνητος και βουβός. Κι' ο ήλιος θα φωτίζη τά τσακισμένα δέντρα και τις μικροκαταστροφές της νύχτας. Η Έβελιν θα τον έβλεπε από μακριά, κι' εκείνη θα φορούσε ένα λευκό φόρεμα για να μπορέση κι' αυτός να την διακρίνει... Θάμπαινε, όπως πάντα, με κουρασμένο, άρνό βήμα στο σπίτι, κι' ίσως θα γονάτιζε και πάλι στα πόδια της. Αύριο, αύριο θα τον ξανάβλεπε.

Σηκώθηκε από τό κάθισμά της. Ήταν ψηλή. Τό κορμί της γεροδεμένο και ώραίο. Τά μαλλιά της λίγο γκριζα και τά χείλη της ύγρα και σαρκώδη. Τά μάτια της μαυρισμένα και κουρασμένα γύρω-γύρω πρόδιδαν κάπως την ηλικία της, μά δλο της τό είναι άνέειδε μιά φρεσκάδα, μιά νεότητα άναμφισβήτητη. Έσφιγγε νευρικά τά μαρούα, λεπτά της δάχτυλα. Ο άέρας την είχε κάπως ζαλίσει, νευριάζει ίσως.

—Μή φοβάσαι, είχε πη στην ύπηρετριά της όταν έτοιμαζόταν να φύγη, δέν με πειράζει που θα μείνω μόνη!

Μά τώρα έπιθυμούσε τόσο την παρούσία της. Τό άπόγευμα τό ήλεκτρικό φως είχε διακοπή ξαφνικά, και είχε άναγκασθί να άνάψη μιά λάμπα πετρελαίου. Τό άμφίβολό της φως την φόβιζε κάπως τώρα. Θέλησε να πάη στο άτελιέ, όπου συνήθιζε να ρεμβάζη, τις ώρες που δέν ζωγράφιζε. Σηκώθηκε και μετά ξανακάθισε άναποφάσιστη.

Ξαφνικά της φάνηκε πως άκουσε τό κούδοι της έξώπορτας. Άπεκλείετο να ήταν έκείνος, δέν συνήθιζε ποτέ να την έπισκέπτεται νύχτα. Πήρε από κάποιο συρτάρι ένα μικρό πιστόλι και πηγαίνοντας στην πόρτα ρώτησε με δυνατή φωνή:

—Ποιος είναι;

Η φωνή που της άπάντησε ήταν γυναικεία κι' αρκετά διαπεραστική, αφού είχε κατορθώσει ν' άκουσθί μέσα στο δαιμονισμένο θόρυβο της θύελλας.

—Ανοίξε την πόρτα και στο κατώφλι φάνηκε μιά κοπέλλα. Ο δυνατός άέρας της άνακάτευε παράξενα τά μαλλιά. Φορούσε μιά κοντή, σπόρ φούστα, χονδρά παπούτσια και στην πλάτη της κουβαλούσε έναν έκδρομικό σάκκο.

Ήταν νεαρωτάτη. Με λαχανιασμένη φωνή της είπε πως έχασε την παρέα της. Κουρασμένη από την πορεία είχε ζαπλώσει στην σκιά ενός βράχου. Την είχε εμπνήσει ή θύελλα. Τρελλή από τό φόβο της άρχισε τότε να τρέχη και να φωνάζη κι' έτσι είχε φθάσει ως τό σπίτι της Έβελιν.

Η Έβελιν θάθελε να την φιλήση απ' την χαρά της. Εύρισκε επί τέλους συντροφιά. Η άλλη είχε κιόλας στρωθί σε μιά πολυθρόνα και ήσυχασμένη πιά άρχισε να διηγείται με λεπτομέρειες την περιπέτειά της.

—Σταθήτε, την διέκοψε ή Έβελιν, βγάλτε πρώτα τά παπούτσια και περάστε αυτά τά έλαφρά σαντάλια μου. Έ-

γώ έν τώ μεταξύ θα σάς έτοιμάσω να φάτε.

Είχαν γίνει ήδη καλές φίλες. Όταν επέστρεψε, με τις φρυγανιές, τά αυγά και τό τυρί που είχε έτοιμάσει, ή ξανθή κοπέλλα ξαπλωμένη άμέριμνα στην πολυθρόνα έπαιζε με την άκρη των δακτυλίων του ποδιού της τό σαντάλι που της έρχόταν κάπως μεγάλο.

—Όταν είδε τά φαγητά, έκανε σαν μικρό παιδί. Κάηκε, φυσικά, με τό σύγώ που πήγε να φάη βιαστικά και ο κερφασμός που έκανε της φάνηκε τόσο άστείος της Έβελιν!

Σάν χόρτασε άρχισε τις έρωτήσεις: —Πήτε μου, κυρία, μένετε δλο τό χρόνο εδώ μόνη;

—Όχι, άπάντησε ή Έβελιν, έχω και μιά γρηά ύπηρετρία που κατέβηκε σήμερα στο χωριό. Αύριο δέ περιμένω τον άνδρα μου.

Η μικρούλα φάνηκε να ήσυχάζη.

—Α, ώραία, είπε. Μά δέν σάς συστήθηκα ακόμα. Με λένε Μυρέτυ Άβρίλ. Είμαι μαννεκέν, έπειδή όμως έχω καλή φωνή παίζω και στο θέατρο, στις έπιθεωρήσεις. Μου δίνουν μάλιστα κα-

Τον άγαπά τρελλά και του τ' όρκίζω μια πάντα

ΣΚΕΨΕΙΣ

—Έκείνος που άγαπά όλιγώτερο από τούς δύο, είτε άνδρας είτε γυναίκα, μένει κύριος του άλλου.

—Η σιωπή του φθονερού ίσοδυναμεί με τον μεγαλειότερο έπαινο.

λους ρόλους! Ο φίλος μου...

Σταμάτησε κοκκινίζοντας.
—Με συγχωρήτε ψιθύρισε έσείς είσθε παντρεμένη, δεν κάνει λοιπόν...

—Ελεύθερα, ελεύθερα, την καθού-
χασε χαμογελώντας ή "Εβελιν. Είμαι
σε μία ηλικία που μπορώ να τὰ μάθω
βλα.

Της προσέφερε τσιγάρο, άναψε κι' έ-
κείνη και ξάπλωσε πιο αναπαυτικά στην
πολυθρόνα της.

Κι' ή Μυρέϊγ άρχισε νὰ μιλά γιά
τόν φίλο της. "Η "Εβελιν είχε βυθιστή
σέ σκέψεις. "Άκουε τόν ένθουσιασμό
αυτοῦ τοῦ κοριτσιοῦ κι' άναρωτιόταν
άν στ' αλήθεια άγαπούσε, όπως της έ-
λεγε, τὸ φίλο της, ή άπλως τὸν είχε
έτσι από καπρίτιο; Τὸ διορροβοαμέ-
νο στοματάκι της νέας σκόρποσε έν-
βουσιώδη λόγια. Κι' ή "Εβελιν άναπρ-
λούσε άθελα τὰ περασμένα. Είχε ζή-
σει μαζί με τόν άνατημένο της μερι-
κούς μήνες μιάς άφάνταστης εὐτυχίας.

Ξαφνικά μιά μέρα εκείνος έφυγε. Πάνε
από τότε δέκα χρόνια. Στην άπελπισία
της, είχε, στην άρχή, σκεφθί ν' αυτο-
κτονήση. Μετά όμως σκεφθηκε λογικά.
Και λίγο άργότερα ξαναεπιστρεψε έ-
κείνος. Της ζήτησε νὰ τὸν συγχωρήσει,
της μίλησε τρυφερά, όπως κανείς άν-
δρας δέν θά ήθελε νὰ μιλήσει σέ γυναί-
κα. Και μετά ξανάφυγε. Δέκα χρόνια
έρχόταν κοντά της γιά λίγες έβδομά-
δες, μεθοῦσε στην άγκαλιά της, της
φέρμαινε την καρδιά με τὰ γλυκά έρω-
τόλογά του, και μετά χανόταν γιά μή-
νες.

"Η "Εβελιν είχε άπορροφηθί δλότελα
απ' τούς ρεμβασμούς της. Σάν σέ άνει-
ρο άκούε τὸ μουγγρητό τοῦ αέρα και
τὴ ναουριστική φωνή της μικρούλας
Μυρέϊγ που εξακολουθοῦσε νὰ διηγί-
ται.

—Καμιά γυναίκα δέν είναι άξια νὰ
παραβληθί μαζί σου, έλεγε της "Εβε-
λιν πάντα εκείνος. "Αν δέν ύπηρχες έ-
σύ, θά πέθαινα κι' εγώ. Τίποτε δέν θά
μ' ένδιέφερε, οὔτε τὰ ταξίδια μου, οὔ-
τε οί περιπέτειές μου, οὔτε ή τέχνη μου.

"Όταν κουρασμένος νὰ θωρῶ τὴ λάσπη
που με τριγυρνά, σηκώνω τὸ βλέμμα
μου ψηλά, μὴ φαντασθίς πὼς βλέπω
τόν οὐρανὸ! Βλέπω έσένα! Θέλω νὰ
ξέρω πὼς με περιμένεις πάντα, θέλω
νὰ βόσκω ένα ξεκούρασμα στην άγκα-
λιά σου!

Κι' όλα αὐτά του τὰ λόγια τὰ επανα-
λάμβανε ή "Εβελιν σάν έμενε μόνη, και
παρηγοριόταν. "Εξακολουθοῦσε νὰ τὸν
άγαπᾷ πάντα.

Κι' ήταν τόσο περίεργος χαρακτή-
ρας. "Ερωτευόταν την πρώτη γυναίκα
που συναντοῦσε. Χρόνια τώρα, παρ'
όλη την έπιμονή και τὰ παρακάλια της
"Εβελιν, δέν είχε κατορθώσει ν' άπο-
τελειώσει έστω και έναν πινακά του.

Τους άφηνε όλους στή μέση, κι' άρχι-
ζε κάτι άλλο. Κι' είχε αναμφισβήτητο
ταλέντο. "Ηταν και συγγραφεὺς μὰ
κι' εδῶ φερνόταν τὰ ίδια. Πάντα άφη-
νε άτέλειωτο κάθε του έργο. Ταξίδευε
διαρκῶς. Πότε σέ χώρες έξωτικές, πό-
τε σέ διάφορες άπομακρυσμένες έπαρ-
χίες, ζητώντας πάντα κάτι που δέν εὔ-
ρισκε ποτέ. Πάντα δὲ την είδοποιόσε
γιά την έπιστοφή του. Θάθελε νὰ βρῇ
τὸ σπίτι-πὸ περιποιημένο, τὸ σαλόνι
στολισμένο με διορροφα λουλούδια, και
την "Εβελιν νὰ περιμένει άνυπόμονα

και μεθυμένη από προσδοκία της εὐ-
τυχίας. Γιατί, παρ' όλες τις πρέλλες
του και τις άπιστίες, τὸν άγαπούσε ή
"Εβελιν. "Ενοιώθε πὼς μόνον στην άν-

καλιά της, εύρισκε εκείνος τὴ μέθη
μιάς άληθινής άγάπης. Και τὰ χάδια
της τὸν έκαναν νὰ ξεγνᾷ όλες τις άλ-
λες και νὰ της ψιθυρίζε λόγια, πού, ή-
ταν βεβαία, καμιά άλλη δέν θά τ' ά-
κουε ποτέ.

Κι' έτσι τὸν περίμενε πάντα, σὸ μί-
κρὸ αὐτὸ σπιτάκι, όπου είχε τραβηχθί
ή ίδια, μακριά απ' τὸν κόσμο. Περνοῦ-
σε τὸν καιρὸ της ζωγραφίζοντας κι' ή
μόνη της συντροφιά ήσαν οί γιατροί
τοῦ χωριοῦ, δυὸ χήρες, και ή δασκάλα.

Τὸ τελευταίον του γράμμα ήταν από
τὸ Παιμπόλ. Είχε πάει εκεί ζητώντας
νὰ έμπνευσθί κάποιο μυθιόρημα και
κουρασμένος ίσως, άποζητοῦσε και πάλι
τὴ στοργή της.

□ □

Ξαφνικά ή "Εβελιν ξύπνησε από τὸ
δνειροπόλημά της. "Η Μυρέϊγ την κύ-
ταξε περίεργα. "Ίσως σὸ πρόσωπό της
νὰ εἶχαν χαραχθί όλα τὰ συναισθήμα-
τα που της προκαλοῦσε αὐτὴ ή άναπό-
ληση. Θέλησε νὰ προλάβη σχετικές έ-
ρωτήσεις της Μυρέϊγ, κι' άρχισε νὰ της
μιλά γιά τὸν άνδρα της. Είπε ψέμμα-
τα πὼς είχε και δυὸ παιδιά που τὰ εἶ-
χε στείλει γιά λίγες μέρες κοντά στή
γιαγιά τους.

—"Ετσι, ναι, τὸ καταλαβαίνω, τις ά-
πάντησε ή νέα. "Αλλοίωτικά θάταν τρο-
μερὸ νὰ περᾷ κανείς δλομόναχος τέ-
τοιες φοβερές νύχτες σάν τὴ σημερινή.
"Εγὼ τουλάχιστον θά τρελαινόμουν.
Φαντάζομαι άλλωστε, νὰ ξέρετε πὼς
εδῶ κοντὰ μένει κάποια...

Χαμουρηθήκε άφόνωναν νὰ φανοῦν
τὰ κάσπρα, γυαλιστερὰ δόντια της.
Παρ' όλη την καταιγίδα που της είχε
μαστιγώσει τὸ πρόσωπο, τὰ χαρακτι-
ριστικά της ήσαν ξεκούραστα, άγνα,
παιδικά. Τὰ μαλλιά της που τὰ είχε
κτενίσει βιαστικά στεφάνωναν τὸ διορ-
φὸ της μέτωπο, και μοιάζαν σάν λεπτές
χρυσασμένες κλωστές.

—Τι διορροφα κορίτσι, σκέφθηκε ή
"Εβελιν. Σίγουρα πολλές καρδιές θά έχη
κάμει.

"Η Μυρέϊγ εξακολουθοῦσε νὰ χα-
μουριόται.

—Πεθαίνω στή νύστα, εἶπε κουρασμέ-
να. Πρέπει νὰ φύγω.

"Η "Εβελιν σκέφθηκε πὼς, σὸ δεύ-
τερο πάτωμα, δίπλα σὸ δωμάτιο της
Ζάν-Μαρί, ήταν ένα άλλο μικρότερο
που είχε και ένα ντιβάνι. Θά την έβα-
ζε νὰ κοιμηθί εκεί. Ξαφνικά όμως ή
"Εβελιν τaráχτηκε. Θυμήθηκε κάποια
μισοτελειωμένη φράση της μικρής.

—Γιά ποιά γυναίκα έτοιμαζόσασταν
νὰ μοῦ μιλήσετε πρίν; την ρώτησε.

Της Μυρέϊγ τὰ μάτια ήσαν μισοκλει-
σμένα. Τὸ κεφάλι της έπεφτε βαρὺ, πό-
τε από τὸ ένα και ποτε από τὸ άλλο
μέρος.

—Ναι, ψιθύρισε, με κόπο. Ναι... γιά
μιά κυρία, πολὺ παράξενη. Μένει δλο-
μόναχη σ' ένα έρμηκό σπίτι, σάν τὸ
δικό σας. Μάλιστα, σάν πρωτοήρθα,
στην άρχή, νόμισα πὼς εἶχα φθάσει
σπίτι της. "Η άλλη όμως μένει δλομό-
ναχη δλο τὸ χρόνο. Είναι ζωγράφος
και κάπου-κάπου, τὸ μήνα που δέν έ-
γει Σάββατο, την έπισκέπτεται ο φίλος
της. Την βαρύνεται όμως γρήγορα και
φεύγει άίσιος. Κι' εκείνη ή γαχή δλο
και πεισιμένει...

"Η "Εβελιν μάταια προσπαθοῦσε ν'
άνάψι ένα τσιγάρο. Τὸ χέρι της έτρε-
με παράξενα.

—Και ποίος σας τὰ διηγήθηκε όλα
αὐτά; ρώτησε με κόπο.

—"Ο φίλος μου. "Α, είναι σπουδαίος
άνθρωπος. Ξέρω δλο τὸν κόσμο. Ταξί-
δεψε παντοῦ. Είναι ζωγράφος και συγ-
γραφεὺς μαζί. Μόνον που δέν θέλει νὰ
καταπισθί στὰ σοβαρά με τίποτε.

"Η "Εβελιν με τὸ κεφάλι ριχνμένο πί-
σω παρακολουθοῦσε τὸν καιρὸ τοῦ τσι-
γάρου της που τὸ σκοτάδι άπορροφοῦ-
σε άμέσως.

—Είναι ψηλὸς ο φίλος σου; ρώτησε
σὲ λίγο.

—"Αρκετά. Είναι επίσης λεπτὸς και
αβέλτος. Τὰ μαλλιά του είναι λίγο
γκρίζα, μὰ τὸν κάνουν πιὸ συμπαθητι-
κό. "Έχει και κάτι διορροφα μάτια γα-
λαζοπράσινα! Τὸν άγαπᾷ τρελλά. Και
τοῦ τ' όρκίζομαι πάντα, πὼς άν καμ-
μιά φορά θελήσει νὰ μ' αφήσει θά τὸν
σκοτώσω και θά σκοτωθῶ. "Εγὼ δέν
εἶμαι σάν την άλλη που κάθεται σάν
γαχή και περιμένει τὸν φίλο της μήνες
δλόκληρους, ένῶ εκείνος γλεντᾷ σέ ξέ-
νες άγκαλιές. Στ' αλήθεια νὰ σας διη-
γηθῶ τι μοῦ εἶπε σχετικά μ' αὐτήν
την περίεργη γειτόνισσά σας, ο φίλος
μου! Θά πεθάνετε στὰ γέλια!

"Η "Εβελιν άκουγε ζαλισμένη απ' τὸ
ξαφνικὸ χτύπημα.

—Λοιπὸν, εξακολούθησε ή Μυρέϊγ,
φαίνεται πὼς δέν ζητᾷ και πολλά πράγ-
ματα απ' τὴ ζωή, αὐτὴ ή κυρία. "Ο φί-
λος της γυρνᾷ όποτε τοῦ καπνισθί κι'
εκείνη τὸν υποδέχεται τρελά από έρω-
τα. Μοῦπε κι' άλλες λεπτομέρειες ο
φίλος μου που... δέν τολμᾷ νὰ της πῶ,
ντρέπομαι. Πάντως ο φίλος μου την ο-
νομάζει «ή άστεία, καλή γυναικούλα».

"Η Μυρέϊγ χαμουριόταν τώρα σχε-
δὸν εξακολουθητικά.

"Η "Εβελιν δέν την άκουγε πιά. Εἶ-
χε πέσει άτον στην πολυθρόνα. Τὸ
τσιγάρο της είχε γλυστρήσει άνάμεσα
στὰ δαχτυλά της και είχε πέσει πάνω
σὸ γαλὶ που άρχισε νὰ καίεται.

—Μὰ θά κάψετε τὸ χαλί, φώναξε ή
Μυρέϊγ. "Ε! κυρία ξυπνήστε!

"Η "Εβελιν συνήληθε.

—Περιμένετε με, μιά στιγμή, εἶπε με
φωνή βραχνή.

Προχώρησε πρὸς τὸ άτελιέ της, δί-
χως φῶς, σὸ άτελιέ όπου συνήλιζε νὰ
δνειροπολῇ.

"Η Μυρέϊγ την παρατηροῦσε με πε-
ριέργεια, νὰ χάνεται μέσ' σὸ σκοτάδι
τοῦ δωματίου αὐτοῦ. "Η μικρούλα αἰ-
σθανόταν μιά περίεργη άνησυχία. "Η
άγνωστή της κυρία την τρώαζε τώρα
"Ηθελε νὰ φύγη άμέσως. Φοβόταν...

"Ετρεξε σὸ παράθυρο και κύτταξε
έξω. "Η θύελλα είχε κοπάσει. "Ο άέρας
δέν φυσόσε πιά και τὸ φεγγάρι έρριχ-
νε τὸ άσημένιο φῶς του πάνω στὸν έ-
ρμιο κάμπο. Μακριὰ διακρινόνταν οί
στεγές τῶν σπιτιῶν τοῦ χωριοῦ που ξε-
χώριζαν πὸ σκούρες στὸν καθαρό τώ-
ρα ορίζοντα.

"Η Μυρέϊγ θάθελε νὰ βρισκόταν σὸ
μικρὸ ξενοδοχείο τοῦ χωριοῦ που θά
ήταν σίγουρα γεμάτο. Μὰ έπιθυμοῦσε
τόσο την συντροφιά ανθρώπων. "Εδῶ σ'
αὐτὸ τὸ σπίτι, ή κατάσταση δλο και
γειροτέρει.

Θέλησε νὰ καλέσει την άγνωστη κυ-
ρία, μὰ δέν ήξερε οὔτε τὸ δνομά της.
"Άκουσε κάτι σάν βήματα. Μετὰ όμως
άπομακρύνθηκαν, και ξαναπλησίασαν
και ξανά σβύσαν. "Η άγνωστη, περπα-
τοῦσε μέσα σὸ σκοτεινὸ δωμάτιο. "Η
Μυρέϊγ ήταν σάν τρελλά.

Και ξαφνικά ή πόρτα τοῦ άτελιέ έ-
άνοιξε. Πρόβαλε ή κυρία. Φοροῦσε έ-
να χονδρὸ παλτὸ κι' ένα μπέρέ. "Η

λάμπα που την φωτίζε από κάτω την
έδειχνε τρομερὰ κουρασμένη και γε-
ρασμένη.

—Με συγχωρή, παιδί μου, εἶπε με
σοβαρή, βαρεία φωνή στην Μυρέϊγ. Δυ-
στυχῶς δέν θά μπορέσω νὰ σε φιλοξε-
νήσω εδῶ, σὸ σπίτι μου. Θά σε οδη-
γήσω σὸ χωριὸ κι' εκεί θά φροντί-
σω νὰ σοῦ δώσουν ένα καλὸ δωμάτιο
σὸ ξενοδοχείο. Αὔριο τὸ πρωὶ θά φύ-
γης με τὸ πρωινὸ τραίνο και θά πᾶς
νὰ βρῇς τὸν φίλο σου που θ' άνησυχῇ
ίσως.

"Ο φίλος μου θά έμενε εδῶ στὰ πε-
ρίχωρα γιά νὰ γράψι, εἶπε δειλά ή
Μυρέϊγ. "Εγὼ θά γυρνοῦσα όπωσδήπο-
τε μόνη μου σὸ Παρίσι.

"Η "Εβελιν την βοήθησε νὰ περάσει
τὸν έκδρομικὸ της σάκκο και της έ-
βαλε δυὸ μαντήλια δικὰ της κάτω από
τὰ λουριά, γιά νὰ μην της πληγώνουν
τὸν ὤμο.

—Νὰ τὰ κρατήσεις γιά ένθύμιο, της
εἶπε ή "Εβελιν.

Και ξεκίνησαν γιά τὸ χωριὸ.
"Ενῶ προχωροῦσαν στὸν ήσυχο τώρα
κάμπο, ή Μυρέϊγ είχε την έντύπωση
πὼς ή γυναίκα που περπατοῦσε δίπλα
της, δέν ήταν πιά ή ίδια με κείνην που
την είχε υποδεχθί σάν είχε χτυπήσει
τὸ κουδοῦνι της πόρτας της.

Τι νὰ συνέβαινε άραγε; Μάταια
προσπαθοῦσε ή Μυρέϊγ νὰ θυμηθί μή-
πως είχε κάνει καμιά γκάφα. Δέν θυ-
μόταν όμως τίποτε. Στὸ τέλος, κουρα-
σμένη παραδέχθηκε πὼς, όπως κάθε
άνθρωπος, έτσι και ή άγνωστή της κυ-
ρία θά είχε τὰ νεῦρα της. "Ίσως νὰ
την είχε νευριάσει ή θύελλα.

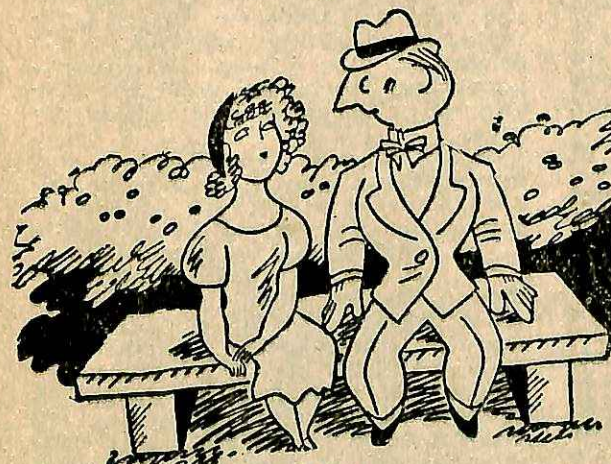
"Ηδη αίσθάνονται την χαρακτη-
ριστική ψαράδικη μυρωδιά τοῦ χωριοῦ,
που ήταν βυθισμένο σὸ πὸ βαθὺ σκο-
τάδι. Στην πλατεία της έκκλησίας ξε-
χώριζε δλόφωτο τὸ ξενοδοχείο.

—Σας εύχαριστῶ κυρία, ψιθύρισε ή
Μυρέϊγ. Πρέπει όμως τώρα νὰ επιστρέ-
ψετε!

"Η "Εβελιν όμως δέν την άφησε. Ζή-
τησε την κ. Λεμπρέκ, την ιδιοκτήτρια.

—"Η δασποινίς είναι τοσιεσά κουρ-
σμένη, της εἶπε. Νὰ της δώσετε λοιπὸν
τὸ καλύτερό σας δωμάτιο!

Ο έρωτας...

ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΣΕ...

—"Αγάπη μου! "Ας μπορούσα νὰ σ' έ-
παιρνα στὰ γόνατά μου!
—Και γιατί δέν με παίρνεις;
—Φοβοῦμαι μὴν τσαλακώσω τὸ παντα-
λόνι μου!

—Εύχαρίστως κυρία, εύχαρίστως, την
διαβεβαίωσε ή κυρά-Λεμπρέκ. Θά σας
ξαναδῶ αὔριο τὸ πρωὶ στην αγορά και
θά σας πῶ πὼς πέρασε ή προστατευο-
μένη σας.

—Δέν θάρθω αὔριο στην αγορά, της
άπάντησε ήσυχα ή "Εβελιν. Και μάλι-
στα άν ήθε την Ζάν-Μαρί, την ύπρε-
τριά μου, πῆτε της πὼς μπορεῖ νὰ μεί-
νι σὸ χωριὸ όσο θέλει. Δέν θά την
χρειασθῶ γιά κάμποσο καιρὸ.

Κι' ή "Εβελιν έτοιμάσθηκε νὰ φύγη.
—Μοῦ επιτρέπετε κυρία, νὰ σας φι-
λήσω; την ρώτησε ξαφνικά ή Μυρέϊγ,
που ή καλωσύνη της άγνωστης κυρίας
την συγκινοῦσε.

Πήδησε σάν παιδί σὸ λαϊμό της και
την φίλησε θερμά. "Η "Εβελιν της αντα-
πέδωσε τὸ φιλημα της.

—"Αντίο, μικρούλα μου, της εἶπε φεύ-
γοντας. Και καλὸ ταξίδι αὔριο.

Πόσο περίεργη ήταν ή φωνή της. Κά-
πως μακρινή, ξένη, κάποιου άλλου κό-
σμου.

□ □

"Η "Εβελιν προχωροῦσε τώρα πρὸς
τὸ σπίτι της.

—Μόλις ρωτήση την κυρά-Λεμπρέκ,
συλλογιόταν, θά μάθῃ πὼς ή «καλή γυ-
ναικούλα» εἶμαι εγώ.

"Η "Εβελιν γέλασε σ' αὐτὴ τὴ σκέψη,
κι' οί λίγες άέρας που φυσόσε άκόμα
πήρε τὸ γέλιο της και τὸ ένωσε με τὸ
θόρυβο τῶν κυμάτων.

—Μιά άστεία, καλή γυναικούλα!

Όρθή, άκίνητη, φώναζε τριγύρω της
αὐτὴ τὴ φράση. Θάθελε νὰ της μάθουν
τὰ γαλικά οί κάμπος, τὰ φύκια, τὰ
κύματα, όλα τὰ γύρω της άψυχα.

Εἶχε φαντασθί πὼς την άγαποῦσε ά-
κόμα με μιά αλλοιώτικη άγάπη, πὼς
ζητοῦσε στην άγκαλιά της την ξεκού-
ραση από την άηδία και τὴν γυδαίότη-
τα τῶν άλλων περαστικῶν έρώτων του.

Κι' αὐτὸς την μεταχειριζόταν χειρότε-
ρα από όλες, και τίς πὸ πρόστυχες ά-
κόμα εφημέρες κατακτήσεις του. Την
κορόιδευε παντοῦ, διηνόταν σ' όλους
τὰ μυστικά τους, τοὺς έρωτάς του, και
σὸ τέλος κατέληγε νὰ την άποκαλῇ
«άστεία, καλή γυναικούλα». Γυναικού-
λα που τὰ άνεχόταν όλα, και τις άπι-

στιές και τις άπουσίες του και όλα!

Κατι είχε γκρεμίσει μέσα της.

Τὸ δνειρὸ της, που μόνο γι' αὐτὸ ζοῦ-
σε, και που μόνο ξένο πρόσωπο σ' αὐ-
τὸ ήταν εκείνος, τὸ διορροφα, παιδικὸ
ίσως, δνειρὸ της, χανόταν, έσβυνε και
ξυπνοῦσε τώρα μέσα σὸ μαῦρο σκο-
τάδι της έρμηδιάς και της έγκαταλείψε-
ως. "Η ζωή πιά της ήταν περιττή, δί-
χως ένδιαφέρον. Της είχε σκοτώσει κά-
θε ψυχική διορροφία. "Επρεπε νὰ τελει-
ώσει γρήγορα, μήπως ή δικιά της, ή
άληθινή άγάπη την άνάγκαζε νὰ ζήσει
άκόμα, νὰ έλλισι πὼς ίσως εκείνος με-
τάνοιωνε και νὰ ξαναγυρνοῦσε και πάλι
κοντὰ της.

Εἶχε φαντασθί πὼς της είχε κρατή-
σει στην καρδιά του μιά μικρούλα θέ-
ση, τὴ μόνη άγνή μέσα στή σαπλά της,
και τώρα έβλεπε πὼς ο βούρκος τὸν
είχε σκεπάσει δλόκληρο, τοῦ είχε πο-
τίσει και την πὸ άπόμερη γωνιά της
ψυχῆς του.

"Εφθασε σὸ σπίτι της και εἶδε πὼς
τὸ ηλεκτρικὸ φῶς είχε ξαναγυρίσει.
Μπήκε σὸ σαλόνι. Στάθηκε λίγο σὸ
παράθυρο, όπου αὔριο, μάταια θά έ-
ψαχνε νὰ την δῇ εκείνος. Γύρισε στην
τραπέζα που εκείνος μπαίνοντας
θά την εύρισκε δίχως λουλούδια και με
άστρωτο τραπέζι. Δέν τόλμυσε νὰ μπη
σὸ άτελιέ. "Εκεί μέσα ζοῦσε άκόμα
κάθε δνειροπόλησας, ζοῦσε με μιά
ζωντάνια άφάνταστη. Φοβήθηκε νὰ μπη
σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο. "Εβγαλε τὸ μπέρέ
της και τὰ μαλλιά της χύθηκαν πλα-
σιώνοντας τὸ πρόσωπό της. Φαινόταν
τρομερὰ καταβεβλημένη.

—Μόνο έτσι θά μπορέσω νὰ τὸν τι-
μωρήσω, συλλογιόθηκε ή "Εβελιν, την
ώρα που ξαπλώνόταν στην αναπαυτικιά
πολυθρόνα της. Τὸ ηλεκτρικὸ φῶς την
αὔτιζε δυνατά, έκτυφλωτικά.

Μ' άργες κινήσεις έβγαλε από την
τσέπη της τὸ πιστόλι που είχε πάρει δ-
ταν είχε πάει ν' άνοίξῃ την πόρτα. Τὸ
πλησίασε στὸν κορμάκι της, και πρίν
πιέσει την σκανδάλη, έψαξε με τὸ δά-
κτυλό της και βρῆκε τὸ σημειὸ όπου
έσφυζε τὸ αἷμα μέσα στην λεπτή άρτη
ρία. Και ύστερὰ, οί λα τέλειωσαν!

ANTRE KORTIS

στην έξοχή

ΣΥΜΠΤΩΣΕΙΣ

ΑΠΟΓΟΝΤΕΥΣΙΣ

—Εἶδες άγαπημένη μου; Στὸ παγκάτι
μας κάθεται και ή ύπρετριά μου...
—Τι σύμπτωση! Κι' αὐτὸς που κάθε-
ται δίπλα της είναι ο ύπρετης μου.

—Και αὐτὸ, εδῶ, άγάπη μου θάνα κα-
νένα δάκρυ...
—"Όχι, είναι μιά σταγόνα μύρας. Σοῦ
έγραψα σ' ένα ζυθοπωλείο...

Ορέστης Μακρής

Με μύτη και μάγουλα κατακόκκινα με μάτι ύγρο, με φωνή που τραυλίζει, με πόδια που λυγίζουν και με χέρια που απλώνονται σε μια προσπάθεια να διατηρήσουν μιά ασταθή ισορροπία—έτσι έλεπετε κι' άκουτε συνήθως τον Όρεστη Μακρή, τέλειο τύπο αλκοολικού, καταναλωτού αφαντάστων ποσοτήτων ρετσίνας και φανατικού οπαδού του Βάγκνου. Κι' έτσι τον φανταζόμουν πάντα στην πραγματικότητα, γιατί δεν πίστευα πως ή υπόκριση μπορεί να φτάσει ποτέ σε τέτοιο βαθμό τελειότητας. Έ λοιπόν... απέδειξε απλώς, μέχρις ώρας τουλάχιστον, πως έχω μεγάλη φαντασία. Την πρώτη φορά που ήρθα σε επαφή μ' αυτόν στο «Ανδρίτσου», στην Ομόνοια, καθισμένος στον εξώστη, ρουφούσε αθώωτα και μακαριώτατα... γάλα! Και το ρουφούσε μάλιστα άργα-άργα, με μικρές γουλιές, όπως ο τίμιος μπεκρής απολαμβάνει το προϊόν της ρητίνης των πεύκων. Την δεύτερη φορά, στο ίδιο κέντρο, τον είδα να πίνει... μιά λεμονάδα! Τέλος, την τρίτη, ένοιωσα δυνατό χτυποκάρδι: τον έπιασαν σκαστό, μπροστά σ' ένα μεγάλο ποτήρι γεμάτο χρυσόκιτρινο υγρό. «Τόν παλλημπεκρή, τὰ κοπανὰ και με μεγάλο ποτήρι!» σκέφθηκα. Πλησίασα με πονηρό χαμόγελο γεμάτο ύπονοούμενα κι' ο Όρεστης ευνενώσατα, μου πρότεινε: «Μήπως θέλεις κι' εσύ κανένα χαμομήλι;». Αυτή την φορά, γέλασα με την καρδιά μου κι' επανέλαθα στον Μακρή αυτούς τους δυο στίχους από κάποιο παλιό μπεκροτράγουδο του Α. Βώττη, που ταίριαζαν πολύ στον καταναλωτή των άθωνων υγρών.

«Τους μπεκρήδες κι' αν δικιάσουνε, άδικα θα σε κρεμάσουνε...».

Από τότε, τον παραδέχτηκα για ήθοποιό μεγάλο και για μπεκρή... μηδέν!

□ □

Ο Μακρής πήρε... διπλό θάπτισμα, κριπλό μάλιστα, αν λογαριάσουμε και το καθιερωμένο, στο όποιον άφείλει και τόνισμά του «Ορέστης». Τα δυο άλλα θάπτισματά του, το «θάπτισμα του πυρός» και το «θάπτισμα της σκηνής» τα πήρε στο μέτωπο. Μαζί με τον Σιμόπουλο, είχαν ένα μικρό θίασο κι' έπαιζαν στην Νικομήδεια. «Ησαν πολίτες και οι δυο. Ένα θρόνισαν που έβρισκόνταν εκεί και τὰ σκάφη του ελληνικού στόλου, οι δυο ήθοποιοί σκέφτηκαν να οργανώσουν μια «μουσική θραυά» δωρεάν, για να ψαλαγωγήσουν τὰς πολεμικές μονάδες. Έκαναν μάλιστα κι' ένα νούμερο όπου ο μέν Σιμόπουλος παρουσιαζόταν ως ναυτάκι, ο δέ Μακρής ως φαντάρος. Τό νούμερο αυτό είχε την μεγαλύτερη επιτυχία και στο φινάλε, ο διοικητής των στρατιωτικών μονάδων ζήτησε τον Μακρή για να τον συγχάρει».

—Συγχαρητήρια, παιδί μου, τού ειπες. Θα σε αναφέρω και στην ημερησία διαταγή. Σε ποιο λόγο ύπηρετείς;

—Μά... δεν είμαι στρατιώτης! Τού ειπε κοκκινίζοντας ο Μακρής. Ξέρετε, δεν κάλεσαν ακόμα υπό τὰ όπλα την ηλικία μου και...
—Όχι, δά! Έκανε κατάπληκτος ο διοικητής. Κι' έμοιαζες τέλειος φαντάρος. Η στολή σου πάει τόσο καλά!
—Αν μου πάη... δεν είναι λόγος να την δώλω! Είπε άπλυστατα ο Μακρής.
Και την ίδια μέρα κατατάχτηκε έθελοντής...

□ □

Κάποιος συνάδελφος, σε στιγμές που

Ο δημοφιλής Όρεστης

ή φαντασία άναπληρώνει τὰ κενὰ τα παρουσιάζόμενα στις άφηγήσεις των ήθοποιών, είχε την παράξενη όσο και άτυχη έμπνευσιν να παρουσιάσει τον Όρεστη Μακρή ως... τώως πωλητήν «των κατασχεμένων του τελωνείου».

Μπαρουτί ο Μακρής!
—Δεν έβριζε άλλο έπάγγελμα να μου κολλήση στην πλάτη ο άθεόφοβος! Έπρεπε καλά και σώνει να μου δώση αυτό που κάνουν οι μεταμεληθέντες «παπατζήδες!». Που άκούστηκε να δυσφημίζεται έτσι «Έλλην ήθοπενός».

Και συμβουλευτήκε έναν φίλο του δικηγόρο.
—Άκουσε, τού ειπε αυτός, μπορούμε να πάμε άμέσως στον εισαγγελέα και να επιτύχουμε την κατάσχεσιν των φύλλων που έγραψαν αυτά για σένα. Ύστερα, όταν γίνη ή δίκη, θα άποκατασταθής και θα εισπράξης και ψυχική όδυνη... αν έχη ο διαπράξας τὸ άδίκημα, έννοείται...

—Κι' αν δεν έχη... τί μ' αυτό; Είπε συμβιβαστικά ο Όρεστης. Ξεχνάς τὰ κατασχεμένα φύλλα; Ο άθεόφοβος δεν τ'όχει σε τίποτε, για να καλύψη

την ψυχική όδυνη... να με θάλη να πουλώ τὰ «κατασχεμένα!».

□ □

Ταλέντο σύνθετο, μὴν νομίζετε πως ο Μακρής θα περιωριζόταν να δρᾷ στο στενό πλαίσιο της ελληνικής σκηνής. Μόλις τού παρουσιάστηκε ή πρώτη ευκαιρία να φανή στην όδυνη, δεν κλώτησε την τύχη του. Ο μέγας έλληνοαμερικανός επιχειρηματίας κ. Μανδράς, που είχε άφικθῇ τότε άπ' το Χόλλυγουντ με μεγαλοπρεπές αυτοκίνητον και ύφος χιλίων Βίσμαρκ τού πρότεινε να λάβῃ μέρος στον «Μάγο της Αθήνας» του.

Σημειώστε πως αυτό συνέβαινε σά έποχή που ο κινηματογράφος έβρισκόταν «μεταξύ φθοράς και άφθαρσίας»—δηλαδή μεταξύ «έωδου» και «όμιλου».

—Δή ράϊτ μάν Ιν δὴ ράϊτ πλέης, ειπε. Όπερ σημαίνει «έκαστος έφ' ο' έτάχθη». Κάθε ήθοποιός θα είναι στον ρόλο του. Ο κ. Κυριακός κι' έσεις, που είδατε τού μουσικού θεάτρου θὰ τραγουδάτε. Θά πάρω διόσκους κι' ύστερα θὰ συγχρονίσω τὸ τραγουδί σας... Η ταινία αυτή θα λάσῃ κόσμο... Μπιούτιφουλ! Σπλέντιτ!

Και τὸ μόνο «σπλέντιτ!» ήταν ότι παίχθηκε στο Σπλέντιτ! Τί πανηγύρι ήταν εκείνο; Ο Μακρής όχι μόνο δεν άνεγνώριζε πιά τὸν έαυτό του έπὶ της όδυνης, αλλά άνησύχησε και έν τέλει... κατέφυγε σ' έναν ώτορινο-λαρυγγολόγο.

—Δεν μπορώ να καταλάβω τί γίνεται σ' αυτήν την διαβολοταινία, έλεγε στους φίλους του. Όταν έχω άνοιχτό τὸ στόμα μου λέξη δεν έγαίνει άπάνω στο φίλμ. Μόλις όμως τὸ βλέπετε κλειστό... αρχίζω άμέσως να τραγουδῶ! Μπας και τραγουδῶ ύποσυνείδητα; Η μήπως μούδωκε να πῶ κανένα «μπούς-φερμέ»;

□ □

Άχώριστος φίλος τού Όρεστη Μακρή είναι ο Έλευθέριος Κόκκινος, τώως στενός συγγενής χρηματιστοῦ, νυν δὲ και εἰς τὸς αἰῶνας τὸν αἰῶνων... χασομέρης, θαμών τού παρὰ τὰς στήλας τού Όλυμπίου Διὸς ζυθεστιάτοριου.

Η φίλια τους χρονολογείται από άμνημονεύτων χρόνων. Ο Μακρής μάλιστα διατείνεται ότι για νάχουν τέτοια φίλια σίγουρα κι' οι πατεράδες κι' οι παποῦδες των θά ήσαν φίλοι.

—Τί να σοῦ πῶ; μου έκμυστήρευόταν ο Μακρής, αυτός ο Λευτεράκης με σκλαβώνει. Αν δεν τὸν δῶ στην πρεμιέρα στην πλατεία... νοιώθω φοβερό τράκ! Κι' άν τὸν δῶ όμως... με πιάνουν τὰ γέλια! φίλος είναι... ή άμφοιστομός μάχαιρα; Είναι δέ... και διαφθορεῖς μου! Φαντάσου ότι όταν πηγαίνω στις Στήλες τού Όλυμπίου Διὸς, για χατήρι του πίνω και... υισὸ ποτήρι μύρα!

Είναι ή μεγαλύτερη σπονδή εἰς Βάκχον τού Όρεστη Μακρή—ήθοποιού μεγάλου, μὰ μπεκρή, μηδέν!

ΠΩΛ ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

22. (Η συνέχεια)

Μόνο που πλήγωσα παραπάνω τὸ δέρμα μου.
Η εἰρωνεία τού πράγματος μ' έξενεύρισε. Τὰ πόδια μου ήσαν έλευθερα. Δεν τὸν είχα προσέξει στην αρχή, τώρα όμως έξηγουσα πως είχαν έλευθερωθῇ τὰ πόδια άπ' τὰ δεσμά τους. Ο κόμης είχε σπάσει τὸν σκονιῶτα άναποδογύρισε την πολυθρόνα. Ίσως τὸ μαχαίρι του που είχε ριχτῇ στα στραβά να είχε ύποβοηθήσῃ σ' αυτό.

Δεν μπορούσα όμως να όρμησω έναντιόν των δύο αυτών ανδρών και να τὸς βάλω κάτω... μόνο με τὰ πόδια μου!

Ένοιωσα πως ζωήρευε ή συζήτηση. Τὰ μάτια και τὼν δύο πετούσαν σπιθες.

Ο κόμης άπειλησε τὸν μπράβο του, ήταν όμως φανερό πως αὐτὸς άρνούταν να με άπελευθερώσῃ. Τὸν είδα να κραδαίνει τὸ μαχαίρι του και να κάνει χειρονομία τελειωτικής άρνήσεως. Χωρίς να πῇ λέξη, ο κόμης ώπισθογώρησε, έστρεψε όμως έλαφρά τὸ κεφάλι. Τὰ μάτια του ήσαν καρφωμένα στα ρεβόλβερ μου που ήσαν άπάνω στο γραφείο και πήγαινε όπισθοβατώντας πρὸς αὐτά.

Άκουσα την φωνή της Φλόγας: —Είμαστε χαμένοι. Ρέις. Ο Χάζια ειπε στον κόμητα πως προδίδει την πατρίδα του για την άγάπη της Γιόλας και πως πρέπει να προτιμήσῃ να ύπηρετήσῃ την πατρίδα. Λέει πως θὰ πεθάνῃ, με βασανιστήρια ή άμέσως, και πως εγώ ή ίδια θά...

Ξαφνικά ή Φλόγα σταμάτησε και έμπεψε μια διαπεραστική κραυγή. Τίναξα με μια κίνηση τὸ σκονιῶ που είχε δεμένους τὸς άστραγάλους μου και λυγίζοντας τὰ γόνατά μου, κατώρθενα να σηκωθῶ και να σταθῶ όρθιος. Ο κόμης είχε φθάσει στο γραφείο κι' άρπαξε με όρμη ένα ρεβόλβερ. Τὸ πήρε, τὸ σήκωσε... δεν άκούστηκε όμως κανένας πυροβολισμός.

Ο Χάζια είχε κάνει μια βιαστική χειρονομία με τὸ δεξι χέρι. Είδα μια λάμψη κι' άκουσα έναν υπόκαμπο θόρυβο. Μάντεψα πως είχε πετάξει τὸ μαχαίρι και είδα την λάβη του να ξεέχῃ πάνω άπ' τὸ στήθος τού κόμητος.

Η λεπίδα είχε βυθιστῇ μέσα στην καρδιά Τουλάχιστον, αν είχε καρδιά

τὸ τέρας.

Ο κόμης βρισκόταν πολὺ κοντά μου την στιγμή εκείνη, και είδα καθαρά. Η λάμψη έσβυσε άπ' τὰ μάτια του, άκριβῶς όπως σβύνει μια ηλεκτρική λάμπα.

Όσο για μένα, έμεινα ήλίθια άκουμπισμένος στον τοίχο, ενώ ο Χάζια προχωρούσε πρὸς τὸν κόμητα, ξανάπαιρνε τὸ μαχαίρι του και στρεφόταν πρὸς την Φλόγα.

Χωρίς καν να με κυττάξῃ και κρατώντας όρθωμένο τὸ μαχαίρι, μίλησε: —Ο κόμης Γέντο έέχασε την πατρίδα του. Πέθανε. Είναι ο νόμος. Άγάπησε μια γυναίκα πὸς πολὺ άπ' την πατρίδα του. Τὸν άγαπούσα με φανατισμό, όχι όμως παραπάνω άπ' την πατρίδα μου. Γι' αὐτὸ πέθανε. Και πέθανε σαν τίμιος άνθρωπος. Κι' έσεις θὰ πεθάνετε. Κι' έσεις κι' αὐτὸς ο άνθρωπος.

Στράφηκε πρὸς τὸ μέρος μου και τὰ μάτια του γούρλωσαν. Δεν είχε ακόμα αντίληψῇ πως ήμουν όρθιος και—μὰ την πίστη μου!—θαρρῶ πως κι' εγώ δεν τὸ είχα αντίληψῇ καλά-καλά.

Για μια στιγμή, στάθηκε άκίνητος κυττάζοντάς με...

Στην ύπέρτατη όμως αὐτή στιγμή, ή τύχη γύρισε με τὸ μέρος μου. Έκα-να μια φοβερή προσπάθεια κι' ένοιωσα τὰ χέρια μου να άπελευθερώνονται.

Ωρμησα τότε σαν βέλος πρὸς τὸ γραφείο. Πρὸς τὸ γραφείο όπου βρισκόταν ή άποσάλευνη κασσετίνα, τὸ βιβλίο και τὸ άλλο ρεβόλβερ. Τὸ δικό μου.

Δεν κύτταξα καν τὸν παντὺ Εὐρωπαίστη. Ήξερα πως θάπρεπε να στραφῇ προτοῦ μου εξακοντίσῃ τὸ μαχαίρι του κι' έλπιζα να τὸν προλάβω. Ήξερα πως θὰ γλυτώναμε αν δεν τὸ πετοῦσε. Γι' αὐτὸ κρατούσα τὰ χέρια μου σφιγμένα τὸ ένα με τὸ άλλο. Ήθελα να πιστεῦν πως εξακολουθοῦσαν να είναι δεμένα.

Η Φλόγα μου φώναξε μια προειδοποίηση. Ο Εὐρωπαίστης άρχισε να βρίζῃ στην γλώσσα του και τὰ ποδαράκια του, βιαστικά, χτύπησαν τὸ πάτωμα.

Καθὼς ώρμούσε εἰς καταδωξίν μου, σήκωσε τὸ μαχαίρι άπάνω άπ' τὸ κεφάλι του, έτοιμος να χτυπήσῃ.

Τὸν ίδιο δεν τὸν διέκρινα. Είδα μόνο την τεράστια σκιά του ζωοασιδμένη άπάνω στον τοίνο. Μια σκιά άπαίσια, τερατώδη, που ήθελε να με δολοφονήσῃ.

Ένοιωσα την ζεστή του άνάσα στον λαιμό μου κι' ή μικρή άπόσταση μερᾶς μου είναι αὐτὴ που μούσωσε την ζωή.

Καθὼς ώρμούσα άπάνω στο γραφείο, χτύπησε με τὸ μαχαίρι τοι. Πικραβιάστηκε όμως και δεν ποδᾶβε να σημάδεψῃ. Μοῖ έξέσκιζε την ράχη τού σαρκακιῶ μου.

Κι' ένοιωσα κάτι παράξενο: κάτι τὸ καυτὸ και τὸ παγερὸ συγχρόνως. Ναι, σαν να μου είχαν βάλει ένα κομμάτι πάγου άπάνω στην σπονδυλική μου στήλη.

Πάντως, ή πληγή δεν ήταν θανατηφόρος. Δεν ήταν ούτε καν βαρεία.

Ήδη όμως τὸ δεξι μου χέρι έσφιγγε τὸ ρεβόλβερ...

Σήκωσα τὸ όπλο, στράφηκα έλαφρά και πυροβόλησα. Όλα αὐτὰ βάστηξαν ένα δευτερόλεπτο. Θάλεγε όμως κανείς πως αὐτὸ τὸ δευτερόλεπτο δὲ θὰ τελείωνε ποτέ.

ΟΠΟΥ ΜΕ ΔΙΣΤΑΓΜΟΥΣ ΚΙ' ΑΜΦΙΒΟΛΙΕΣ, ΧΑΡΑΖΕΤΑΙ Η ΛΕΞΗ: «ΤΕΛΟΣ».

Δυὸ μάτια γεμάτα μίσος καρφώθηκαν άπάνω μου... Τὸ μαχαίρι με έξέσκι-σε. Πλημμύρισα αίμα...

Πρώτα είδα την φάτσα τού Εὐρωπαίστή κι' ύστερα άκουσα την έκπυρσοκρότηση τού ρεβόλβερ μου.

Φάνηκε να ρίχνῃ ψηλά τὸ κεφάλι και τὸ βάρος τού σώματός του έπαψε να με πιέζῃ. Ρίχτηκε πίσω. Μόνο που ρίχτηκε με μια τρύπα στο κρανίο του κι' ύστερα τσακίστηκε χάμω.

Ύστερα... δεν ξέρω τί συνέβη.

Η Φλόγα μου ειπε πως άνωρεθώθηκα, άπόσπασα τὸ μαχαίρι άπ' τὸ στήθος μου και εφεύρισσα:

—Σύστησε στον Σατανά την ψυχή σου, Χάζια!

Κι' ύστερα, διευθύνθηκα πρὸς τὸ μέρος της και σωριάστηκα μπρούμυτα.

Ίσως... δεν θυμώμαι όμως τίποτα... Θυμώμαι μόνο ότι συνήλθα και βρήκα τὸ μαχαίρι χάμω.

Δεν θυμώμαι να συνήλθα και να κόψα τὰ δεσμά της Φλόγας, άσφαλῶς όμως θὰ τὸ είχα κάνει αὐτὸ γιατί πήγα να φέρῃ νερὸ και πεσέτες για να σταματήσῃ τὸ αίμα και να επιδέσῃ τις πληγές μου.

Βρήκε και λίγο κονιάκ που με βοήθησε να συνέλθω.

Κυττάζα τὸ ρολόι:

—Πέντε παρά είκοσι; Είπα. Πάρε την κασσετίνα κι' άς φύγουμε γρήγορα. Δεν είναι φρόνιμο να χασομεράμε εδώ με δυὸ πτώματα...

Διεκόπην γιατί χτυπούσε τὸ τηλέφωνο. Πιάνοντάς με άπ' τὸ χέρι, ή Φλόγα κούνησε τὸ κεφάλι:

—Άς φύγουμε! ειπε.

Αὐτὸ κάναμε και στα γρήγορα, μάλιστα. Μ' έναν άνθρωπο σαν τὸν Τζέρρυ δεν μπορούσε κανείς ποτέ να είναι σίγουρος τί θάκανε, γιατί ίσως να είχε πάρει τὸς μετρητοὺς δλα δσα τού είπα.

Μόλις βρήκαμε ένα ταξί και ξεκινήσαμε, ή Φλόγα άρχισε να άστετεύεται

—Έχετε πολύ μεγάλη ιδέα γι' αυτή τη Γλόα, αϊ; είπε.

Χαμογέλασα, μολονότι στά σκοτεινά δεν έβλεπε το πρόσωπό μου.

—Γιατί όχι; Φαντάζομαι πώς άρκεσε μάς έξυπνότητα άπόψε!

—Ύστερα από αυτό, σώπασα. "Ενοιωθα μεγάλη αδυναμία κι' ήταν τόσο ευχάριστος κι' ανακουφιστικός ο ήμος της Φλόγα για προσκέφαλο.

Όλη ώρα, όμως, ήμουν καθισμένος αλύγιστος, πιάνοντας σε κάθε τράνταγμα του αυτοκινήτου το Κίτρινο Βιβλίο που όλοένα ξεγλυστρουσε ως τα γόνατά μου.

—Έκανα μιά απεγνωσμένη προσπάθεια. Ένοιωθα όμως να φθάσω μέχρι τέλους. Η Φλόγα δεν έπαυε να μιλά για τον γιατρό που έπρεπε να με περιθάλψη. Όσο για μένα, συλλογιζόμουν την Γλόα, τον Τζέρρυ και το Κίτρινο Βιβλίο.

Φθάσαμε τέλος στην κρύπτη του Τζέρρυ. Ήταν περίπου πέντε και τέταρτο. Η Φλόγα έβριξε μιά ματιά στα μικρά σπιτάκι και σήκωσε τους ώμους:

—Αυτή είναι ή πολυκατοικία σου με τα σαράντα πατώματα; με ρώτησε με περιφρόνηση.

Πάντως, μπήκε μαζί μου στο χώλλ κι' από εκεί ανεβήκαμε στην σοφίτα του σπιτιού.

Ο Τζέρρυ δεν περίμενε δεύτερο χτύπημα για ν' άνοιξη την πόρτα. Με άρπαξε απ' το σασκάκι.

—Πού νά πάω ή όργη, άφεντικό, ήμουν όμως έξω-φρενών! Προσπάθησα να σάς συναντήσω στο ξενοδοχείο δ, που μου είπατε πως θόσατε από τις τέσσερις και πέρα. Τι βλέπω όμως; Η μίς Ντράμμοντ!

—Τι σοδ κάνανε στο πρόσωπο, Τζέρρυ; ρώτησε ή Φλόγα.

Τότε είδα γροντζουνίες. Θάλεγε κανείς πώς ο Τζέρρυ είχε άρπαχτή με καμμιάν άγριόγασα. Κι' ίσως νά ήταν αλήθεια.

—Εφυγε; ρώτησα.

Καινούργιο βλέμμα του Τζέρρυ με έπεισε πως ή έρώτησή μου ήταν κουτή. Αυτό ύπονοούνταν.

—Θά σάς πώ, άφεντικό. Την είχα δεμένη στην πολυθόνα. Δεμένη σαν καλτσιστότο, όχι παίξε-γέλασε. "Αρχισε να μου μιλά για χρίματα και δωροδοκίες, της τώκοφα όμως μιά και καλή. Τότε, μου είπε πώς τα σκονιά της πλήγωναν τα χέρια και πώς επί τέλους ήμουν άρκετά μεγάλος για να άμυνθώ.

—Σ' έφερε στο φιλότιμο, Τζέρρυ, είπα. Και το τέλος;

Είχα καθήσει, ή μάλλον σωριάστηκα σ' ένα ντιβάνι. Αυτή ή ματαιριά που είχα δεχτή κατάστημα, δεν ήταν επιπόλαιο τραύμα. "Ηδη είχε άρχισι να με πονά φοβερά.

—Την είδα μισολιπόθυμη, σαν να ύπέφερε. Αυτό μ' άνηούχσες! Τότε, την έλυσα. Κι' ύστερα, μονομιάς, ώρμησε έναντίον μου.

»Τι άγριο πλάσμα! Με τα χέρια. Με τα πόδια. Με τ' ά νύχια. Με τα δόντια. Το τραπέζι και το τηλέφωνο κυλίστηκαν χάλα.

—Και τώσκασε, αϊ;

Ο Τζέρρυ άνασηκώθηκε έλαφρά και σκούπισε το πρόσωπό του.

—Ω! όχι άκόμα. Της κατάφερα μιά δυνατή γροθιά κάτω απ' το πηγούνι και πήρε μιά τομήμα. Ξαναγύρισα να σηκώσω το τηλέφωνο κι' όταν άνασηκώθηκα, στεκόταν μπροστά μου μ' ένα ρεβάλλο στο χέρι.

—"Ηλιθιε! Δεν την είχες ψάξει;

ή Φλόγα

—Άφεντικό, μιά τόσο όμορφη κοπέλα!

—Ένας λόγος παραπάνω, άρχιβλάκα!

—Επενέβη ή Φλόγα:

—Άκουσε, Ρέις, έσώ τα είχες βολέψει έτσι τα πράγματα. Τώρα, μιά έρώτηση: την ξαναθέλεις ή δεν την έχεις πιά ανάγκη;

—Φυσικά, δεν την έχω πιά ανάγκη!

—Έκανα μιά προσπάθεια να πάω ως το τηλέφωνο, ξανάπεσα δίωας στο ντιβάνι.

—Κάλεσε τον Άρχηγό, Φλώρενς. Νά σοδ πη σε ποιό νοσοκομείο βοήσεται ο Γκρέγκορυ Φόρντ. "Εχω να τοδ μιλήσω. Η Γλόα, θά τηλεφώνησε άκριβώς πριν φύγουμε απ' το καταρμένο σπίτι. Έυτυχώς που δεν είχε την σατανική έμπνευση να τηλεφωνήση είκοσι λεπτά νωρίτερα.

□ □

Ο Γκρέγκορυ Φόρντ δεν βρισκόταν σε κανένα νοσοκομείο. "Ηταν άκόμα στοδ "Αρχηγό. "Ενας γιατρος τοδ είχε κάνει την έξαγωγή της σφαίρας κι' ήταν σαν λυσσασμένος σκύλος, έτοιμος να δαγκώσει τοδ πάντα.

Η Φλόγα μούφερε το τηλέφωνο.

—Άκουσε, παληόφιλε, είπα, στοδ Γκρέγκορυ. Είμαι πληγωμένος "Αν έχετε την δύναμη, θά έπιθυμούσα νάρχόσασταν να με δήτε και να πάρετε πίσω το Κίτρινο Βιβλίο για να το δώσετε στοδ "Αρχηγό. Ναι, ναι, μην τινάξεστε απ' το καθίσμα σας; Το ΚΙΤΡΙΝΟ ΒΙΒΛΙΟ!!!

—Μπα! Μπα! Μπα! Μπα! Έκανε ο Γκρέγκορυ κι' ή φωνή του όλοένα και γινόταν πιό άνθρωπινη. "Ας ξεχάσουμε τότε την μικρή μας φιλονικία, Ρέις. Θά νοιώσω τόσο μεγάλη ευχαρίστηση να ξαναδω την Φλόγα!

Διεκόπη και συνέχισε με προστατευτικό ύφος:

—Αν όμως είχα σηκώσει λίγο γρηγορώτερα από σάς το ρεβόλβερ μου, έχετε τι θά είχε συμβή, αϊ;

—Βέβαια και το ξέρω, άποκρίθηκα.

—Αν το είχατε σηκώσει λίγο νωρίτερα από μένα... θά ήσασταν τώρα νεκρός!

—Ύστερα τοδωκα την διεύθυνση κι' άφησα το άκουστικό.

Η Φλόγα βρισκόταν μπροστά μου:

—Δεν σε καταλαβαίνω καθόλου, Ρέις.

—Εσώ έκανες δ,τι έκανες, μόνος σου. Δεν χωνεύεις τόν Γκρέγκορυ και φέρεσαι έτσι. Ποιό θά είναι το κέρδος σου σε όλη αυτή την ύπόθεση;

—Δέν βαρυνόσαι! "Ο Γκρέγκορυ δεν είναι κακός κατά βάθος.

—Ενώ έστελναν τόν Τζέρρυ να φέρη τόν γιατρό, της έσφιξε το χέρι:

—Κι' αν έπιμένης νάχω ένα κέρδος σ' αυτή την ύπόθεση, μου φαίνεται πώς έχω έσένα!

—Εκείνη κάθισε κοντά μου και μ' άγκάλιασε.

Συνέχισα πιό άργά:

—Και, μα την πίστη μου, μου φαίνεται πώς είσαι χαριτωμένη ως χήρα!

Τι παράξενο, τά λόγια της θαρρούσα και τάκουγα από πολύ μακριά!

Τά μαλλιά της χάιδευαν τόν λαιμό μου και τά μάγουλά μου. Τά χείλη της ήσαν πολύ κοντά στα δικά μου. "Άκουσα μιά φωνή να μου ψιθυρίζει:

—Έτσι λές; Τότε σ' αλήθεια, Ρέις, είσαι κερδισμένος Κερδισμένος πιό πολύ απ' όλους!

□ □

Κι' όλα έγιναν κατάσκότεινα...

Όταν συνήλθα, βρισκόμουν σ' ένα νοσοκομείο κι' ένας χειρουργός ήταν σκυμμένος άπάνω μου.

—Καταπληκτικό! Πρωτάκουστο! φώναξε ο γιατρός. "Άκους εκεί να γυρνά με τέτοια πληγή! Τόσο κοντά στοδ πνεύμονα!

—Όλα φάνηκαν να ξαναχάνονται μέσα σε μιά όμίχλη.

—Ύστερα, άκουσα και πάλι:

—Αν ήταν άλλος, θά είχε πεθάνει στοδ δρόμο. "Ο διαβολέμενος Ούλλιαμς θά είναι στο πόδι σε μιά βδομάδα. "Υπάρχουν άνθρωποι τυχεροί στοδ κόσμο!

Η Φλόγα όμως, εκείνη την στιγμή δεν βρισκόταν εκεί. Με κλειστά μάτια άρκέστηκα να χαμογελάσω. Πώς το ήξερε αυτός ο άνθρωπος για να λήη πώς ήμουν τυχερός;!

□ □

Καλοκαίρι, στο Πάλμ-Μπήτς. "Ενα λευκό σπιτάκι, με ωραίο κήπο τριγύρω. Μέσα, μόνο οι δύο μας:

Η Φλώρενς κι' εγώ!

Μιά μέρα, χτυπά το κουδούνι. Τι περίεργο, σε κανέναν δεν είχαμε πη λήξη για τόν τόπο της διαμονής μας. Η φωνή της εύτυχίας μας ήταν μουσική. "Ο Τζέρρυ είχε μείνει στην Νέα-Ύρκη, όπου είχε κάποιο αίσθηματάκι.

—Ανοιξα την πόρτα χωρίς να λάβω καμιά προφύλαξη. Τι είχα να φοβηθώ; Οι μπράβοι τοδ Γέντο, άποκαλυφθέντες απ' το Κίτρινο Βιβλίο, ή είχαν συλληφθή και καταδικασθή σε βαρειές ποινές ή είχαν έκτοπισθή σε άλλη ήπειρο.

Μπροστά μου βρισκόταν ο Άρχηγός. Στάθηκε κατάπληκτος.

—Περάστε μέσα, παρακαλώ, είπε ή Φλώρενς μ' ένα γοντετικό χαμόγελο.

Στο σαλόνι, μās σέρβιρε κόκτεηλς:

—Άκούστε, Ρέις Ούλλιαμς, είπε ο Άρχηγός. Τά ξέρω όλα απ' το στόμα του Γκρέγκορυ Φόρντ. Δεν καταδέχτηκε να δρέψη δάφνες που άνηκαν σε σάς.

Και σήμερα, ήρθα να σάς ευχαριστήσω έξ όνόματος όλοκλήρου της Άμερικανικής Συμπολιτείας...

Κάτι μ' ένοχλούσε στο δεξί μου μάτι. Κι' άναγκάστηκα να βγάλω το μαντήλι μου.

Η Φλώρενς με κύτταζε εύτυχισμένη.

—Κι' έσας μίς Φλώρενς Ντράμμοντ, ο άμερικανικός λαός θά σάς τιμήση τι μόντας τούς άγνώστους στρατιώτες του, εκείνους που δεν άφησαν το δνομά τους για να το προφέρουν μ' εύλάβεια τά χείλη...

ΤΕΛΟΣ

Διασκευή: ΠΩΛ ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

Το μυστήριο των αριθμών

Οι αριθμοί 7, 12, 3, 40 στην ιστορία του κόσμου

Μερικές περίεργες συμπτώσεις έχουν δημιουργήσει στην συνείδηση των ανθρώπων, και αυτών άκομη των άνεπτυγμένων, την πίστη στην ύπαρξη μυστηριώδους σχέσεως μεταξύ άωμένων αριθμών και του μέλλοντος.

Είναι γνωστό πόσο άπαισιος γενικώς θεωρείται ο αριθμός 13. "Υπάρχουν άνθρωποι μορφωμένοι, που με κανένα λόγο δεν θά δέχονταν να καθήσουν σε τραπέζι, όπου οι προσκεκλημένοι είναι 13.

Μόνος του θέβαια, ένας αριθμός δεν λέγει τίποτε, εφαρμόζεται μάλιστα αδιάφορα και με την ίδια άκρίβεια σε κάθε άντικείμενο. Όταν π. χ. λέμε ότι δύο και δύο ίσον τέσσερα, είναι μιά αλήθεια που ίσχυει είτε για άχλάδια πρόκειται, είτε για ανθρώπους, είτε για ούρνια σώματα. "Όλοι οι νόμοι του σύμπαντος και όλη ή άρμονία του με αριθμούς εκφράζονται.

Το μυστήριο αυτό των αριθμών άπησχόλησε τούς ανθρώπους από την παλαιότητα έποχή. "Ενα από τά δυνατότερα πνεύματα της άρχαιότητας, αλλά και όλων γενικώς των εποχών, ο Πυθαγόρας, τούς αριθμούς άνήγαγε σε ιερές όντότητες, σ' αυτήν την ουσία των όντων, και έπ' αυτών θεμελίωσε το φιλοσοφικό του σύστημα. "Αλλά και σ' όλους τούς λαούς βλέπομε μίαν εύλάβεια προς τούς αριθμούς από τούς όποιους μερικοί κατήνησαν έξαιρετικώς ιεροί και συμβολικοί.

Ειδικώς ή ιερότης του αριθμού 7 παρουσιάζεται από τούς άρχαιότατους χρόνους. "Ετσι έχομε την έβδομάδα και τά λεγόμενα έπταδικά συστήματα που χρησιμοποιήθηκαν από τις παλαιότερες θρησκείες.

Στην Π. Διαθήκη ο αριθμός 7 κατέχει ι. διατετέρας έξέχουσας θέσης. "Ο Θεός άφού έπλάσε τόν κόσμο σε 6 μέρες, διέθεσε την 7ην ημερά άνάπαυσιν.

—Επτά μέρες μετά την γέννηση άρσενικού παιδιού έπεβάλλετο ή περιτομή.

—Επτάφορη ήταν ή λυγνία.

Στο περίφημο όνειρο του Φαραώ που έξηγήσε ο Ίωσήφ γίνεται λόγος για 7 παχειές και 7 ισχνές άγέλεδες.

—Αλλά και στην Κ. Διαθήκη, ή όποια έλ- λωστε απ' αυτόν τόν ίδιο τόν Χριστό κηρύχθηκε ως συνέχεια της Παλαιάς, ο αριθμός 7 κατέχει έξαιρετική θέση.

7 ήσαν τά δαιμόνια, που έβγαλε ο Ίησους από την άμαρτωλή γυναίκα.

—Όταν ρωτήθηκε αν πρέπει να συγχωρούμε τόν έπτά φορές άμαρτήσαντα άδελφόν μας άπάντησε: «όχι έπτά, άλλ' έβδομηκοντάκις έπτά».

—Όταν ρωτήθηκε αν πρέπει να συγχωρούμε τόν έπτά φορές άμαρτήσαντα άδελφόν μας άπάντησε: «όχι έπτά, άλλ' έβδομηκοντάκις έπτά».

Οι ούρανοι είναι 7, έξ ού και ή φράση «μέχρις έβδομου ούρανού» που σημαίνει 7 μιλ' περαιτέρω.

7 είναι οι έκκλησίες.

7 οι έπιστολές που έγραψαν σ' αυτές οι Άπόστολοι.

7 οι διάκονοι, 7 τά μυστήρια.

7 οι σφραγίδες, 7 οι άστέρες, 7 τά κεφάλια του θηρίου στην Άποκάλυψη.

7 τά θανάσιμα άμαρτήματα.

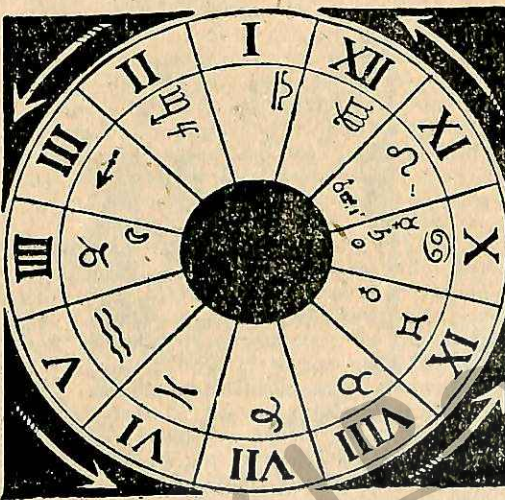
—Ιερότητα έχει και ο αριθμός 12. "Ετσι έχομε τις 12 φυλές του Ίσραήλ, τούς 12 μαθητάς, τά 12 Εβγγέλια, τούς 12 άρχιερείς της 1 Συνόδου του Οικουμενικού Πατριαρχείου, καθώς και τούς 12 άποστόλους» μητροπολίτας, δηλ. τούς 12 πρώτους

κατά την τάξη. Τέλος ή ιερότης που άποδίδεται στοδ αριθμό 12 φαίνεται και από το γεγονός ότι το άνακτοβούλλιο το όποιον ύποτίθεται ότι άποτελείται από τις άνωτερες άξίες ένός έθνους, ο λαός άποκαλεί «δωδεκάδα», άδιαφόρως του αριθμού των προσώπων που μετέχουν σ' αυτό.

—Αλλά και στην ειδωλολατρική Έλλάδα παρατηρούμε 7 σοφούς, 7 θαύματα του κόσμου, 7 φωνήεντα, 7 χρόνους του έμήματος, 7 έγκλιτικούς τύπους.

—Άκόμη και σήμερα έχομε το έφτάζυμο το όποιο σε μερικά μέρη παρασκευάζεται με περιέργους μυστικιστικές διατυπώσεις. Τέλος όταν θέλουμε να πούμε για έναν άνθρωπο μεγάλης άντοχής, λέμε ότι ο άνθρωπος αυτός είναι έφτάψυχος.

Μεγάλη ιερότης άποδίδεται υπό της Γραφής και εις τόν αριθμόν 3, αυτή δέ έξήθη ιδίως με την τριήμερον Άνάστασιν του

—Όλοι σχεδόν οι αριθμοί του ζωδιακού κύκλου έχουν την σημασία τους στην ζωή των ανθρώπων.

Χριστού, ώστε σήμερα να λέγομεν: «Στις τρεις κι' ή αλήθεια».

Στην Ιερότητα αυτήν παρεστήθησαν και τά πολλαπλάσια του 3. "Ετσι έχομε τά τριήμερα κόλλυθα ένός νεκρού, τά έννεάμερα, έπειτα τά τριήμερα, έξάμερα και έννεάμερα.

—Ιερότητα είναι περιβεβλημένος στοδ χριστιανισμό και ο αριθμός 40. "Ετσι 40 ημέρας έπειράχθηκε ο Χριστός στην έρημο από τόν διάβολο, 40 ημέρας μετά την Άνάστασιν έμεινε στην γήν. "Εχομε έπειτα και την νηστεία των 40 ημερών (έξ ού και γενικώς ή «ασαραστής», και όταν άκόμη ή νηστεία δεν είναι σαράντα μέρα, 40ήμερα και το μνημόσυνα.

□ □

—Ας έλθωμε τώρα στοδ άποκρυφισμό.

—Όλοι όσοι άσχολήθηκαν μ' αυτόν δεν έπαυσαν ν' άποδίδουν σε κάθε αριθμό μιά άρετή και ιδιαίτερες ιδιότητες.

—Ετσι, 1 είναι ο αριθμός του άπολύτου, 2 είναι ο αριθμός του σχετικού και της δι- αρέσεως. Πρέπεινά ύπόκεινται 2 άτομα για να προέλθη φιλονικία. Και μην πητε, ότι

και για ν' άναπτυχθή έρως πρέπει να ύπάξουν δύο πρόσωπα. γιατί τότε τά δύο γίνονται ένα. Το λέγει και ο Άπόστολος: «Και έσονται οι δύο εις σάρκα μίαν». "Επομένως ο αριθμός 2 θεωρείται άπαισιος αριθμός. Το έναντίον δ 3 άποτελεί τόν συμβιβασμό των δύο. "Ενώνει λοιπόν και είναι ή έκφραση μιάς λογικής μονάδος, και κάθε τι το λογικό είναι και έξαίρετο.

—Ο 4 άποτελείται από δύο αντίθεσεις (2+2), που όμως έχονται σε ίσοροπία. Αυτό γεννά την ιδέα της άδυναμίας, ένός μοιραίου νόμου, όπως άλλωστε μοιραίοι είναι όλοι οι φυσικοί νόμοι, στους όποιους ύπόκεινται όλα τά όντα.

—Ο αριθμός 5 παριστά τις 5 αισθήσεις, είναι ή μονάς που στεφανώνει την τετράδα, ή νίκη του πνεύματος στοδ μοιραίο της ήλξης, ή άνθρωπινή μεγαλοφυΐα που κυριαρχεί στη φύση. Για τούτο τόν αριθμό 5 τόν παριστάνουν με άστρο που έχει 5 άκτινες ως είδος πεντάλκας, όπου ή κεφαλή του ανθρώπου φαίνεται ότι δεσπόζει των 4 άλλων μελών, εις ένδειξη της ύπεροχής του πνεύματος επί της ύλης.

Στόν αριθμόν 7 άποδίδεται ή λογική άνάπτυξη της ιδίας θρημαθιευτικής έννοιας της ύπεροχής του πνεύματος.

—Ο 6 και ο 9 μετέχουν και αυτοί στην άρμονία του αριθμού 3 του όποιου είναι πολλαπλάσια. "Εν τούτοις—και ειδικώς— ο 6 έχει κάτι το άπογοητευτικό και άσταθές και τούτο προέρχεται από το γεγονός ότι είναι συγχρόνως πολλαπλάσιο του άπαισιού 2. Για τούτο είναι ο αριθμός της ώριμότητος, που είναι τόσο πρόσκαιρη.

—Το έναντίον δ 9 (τρεις 3) είναι ο αριθμός της δόξης.

—Επί τη βάση αυτών των εξηγήσεων, οι ειδικοί ανέλαβαν να χαρακτηρίσουν δύο σημαντικές χρονολογίες. Το 1914, το έτος της έκρήξεως του μεγάλου πολέμου, δίδει 6 (1+9+1+4=15=6), τόν αριθμό όπως είπαμε της ωριμότητος. Μήπως, λέγομεν, το έτος αυτό δεν παρουσίασε την μεγάλην και μεταγχολικήν ωριμότητα της άνθρωπίνης αυτοθυσίας; Είπαμε όμως ότι 6 δεν είναι μόνον 3+3, αλλά και 4+2. Λοιπόν 2 είναι ή διαίρεσις, ή διαφωνία, ένώ 4 είναι ή άδρανής φύση, ή γη πάνω στην όποια οι άνθρωποι άναπτύσσονται. Και λέγομεν: Μήπως οι λαοί δεν αμαρτοκυλίνονται για την κατάκτηση της γής;

□ □

Κατά γενικών κανόνων, αίσιοι είναι οι περιτοί αριθμοί ή έκείνοι που άθροίζομενοι δίνουν περιττό αριθμό. Οι Ρωμαίοι έλεγαν ότι «το θεϊόν άγαπά τόν περιττόν αριθμόν». Η κακή φήμη του αριθμού 13 όφείλεται στο γεγονός ότι οι δύο αριθμοί που τόν άποτελούν άθροίζομενοι δίνουν 4, τόν αριθμό δηλαδή του μοιραίου και άτέγκτου νόμου που είδαμε παραπάνω.

Με το «μοιραίο» όμως δεν έννοείται άπασιτήτως και το κακό, ή συμφορά, άλλ' απλώς το άναπόφευκτον. Γιατί υπάρχουν και εύτυχη γεγονότα, επίσης μοιραία όσο και τά δυστυχήματα. Είναι εκείνα που μάς έρχονται χωρίς να τά προκαλέσαμε. "Αλ-

(Το τέλος στη σελίδα 22)

Μιά τραγική νύχτα

Αισθηματικό διήγημα του Γκράχαμ Γκρήν

Όπως κάθε βράδυ, η "Εντιθ" άκουσε απ' την κρεβάτοκάμαρα της, τον πατέρα της που πηγαινοερχόταν κλείνοντας τις πόρτες και τα παράθυρα, για ασφάλεια. Ξαπλωμένη, με τα ρούχα της, στο κρεβάτι της προσέχε κάθε θόρυβο. Τέλος άκουσε το χαρακτηριστικό τρίξιμο του κρεβάτιού του πατέρα της, που είχε πέσει να κοιμηθεί. "Άφησε να περάσουν κάμποσα λεπτά. Η ώρα ήταν μόλις 10 1/2 κι' ο Φρέντ θα την περίμενε στις 11 και τέταρτο. Είχε καιρό. Φόρεσε το καπέλλο της και το αδιάβροχο της, γιατί παρ' όλο ότι ήταν άνοιξη ο καιρός είχε ξαφνικά χαλάσει. "Ανοιξε αθόρυστα την πόρτα του δωματίου της, έφτασε στο χέλι της μικρής θύλακας τους, και μ' άπειρες προφυλάξεις άνοιξε και την εξώπορτα. Ο καθαρός και ψυχρός νυχτερινός αέρας την ξύπνησε έντελως. "Ηταν έτοιμη για κάθε τί!

Ο Φρέντ, όπως είχαν συμφωνήσει την περίμενε στη γωνία του δρόμου της εκκλησίας. Φιλήθηκαν με πάθος, κι' η "Εντιθ" σφίχτηκε με δύναμη πάνω του. Την πήρε απ' το χέρι και ποοχώρησαν στ' σκοτεινά.

— "Ωστε τ' απειράσιες τελειωτικά; τη ρώτησε κάποια στιγμή ο Φρέντ. Θάρθης μαζί μου... για πάντα. Τis είπε παράξενα τις δυο τελευταίες λέξεις.

— Καί έθεδια αγάπη μου, απάντησε εκείνη. Δεν μπορούσα να ζήσω περισσότερο σ' αυτό το άπαισιο σπίτι, με τους γονείς μου που δεν με καταλαβαίνουν... μακριά από σένα.

Είχαν φθάσει μπρος σ' ένα κλειστό αυτοκίνητο. Ο Φρέντ άνοιξε την πόρτα του κι' άναψε τα φώτα.

— Μ' αυτό θα φύγουμε, είπε.

— Είναι δικό σου; ρώτησε με χαρά η "Εντιθ... "Ωστε θρήκεις δουλεύει;

— Όχι, απάντησε ξερά ο Φρέντ. Δουλειά για μένα δεν βρίσκεται. Κι' όσο πάει μεγαλώνω, κι' άλλοι, νεώτεροί μου, δγαίνουν στη μέση και με υποσκελίζουν.

Μπήκαν άμιλητοι στο αυτοκίνητο.

"Ετρεχαν με 80 χιλιόμετρα την ώρα πάνω στον έρημο, σκοτεινό έξοχικό δρόμο. Στο φώς των δυνατών προβολέων του αυτοκινήτου έβλεπαν διάφορα ζώα και πουλιά να διασχίζουν τρομαγμένα το δρόμο και να χάνονται στο σκοτάδι των γύρω χωραφιών.

— Δεν με ρώτησες που πάμε; είπε κάποια στιγμή ο Φρέντ.

— Δεν θέλω να μάθω, του απάντησε χαδιάρικα η "Εντιθ. Θ' σ' ακολουθήσω όπου κι' αν πιάς!

Και πάλι σόπασαν. Το αυτοκίνητο έτρεγε τώρα σαν βολίδα.

— Στην πίσω θέση θα θρής μια μπιτολίτσα ούισκυ, είπε ξαφνικά ο Φρέντ. "Ανοιξε την να πιούμε.

— Δεν θέλω.

— Δός μου τότε έμένα. Μά κανείς άσχημα που δεν πίνεις. Θά σέ τονώση.

Τόν βοήθησε να πιή, ενώ εκείνος ώδηγοῦσε. Λίγες σταγόνες έστοξαν πάνω στη γραβάτα του κι' η μυρωδιά

του ποτού της φάνηκε ευχάριστη.

— Σε λίγο θα φθάσουμε σ' ένα έξοχικό ξενοδοχείο, συνέχισε ο Φρέντ σκουπίζοντας με την άναποδη του χεριού του το στόμα του. Θά μείνουμε εκεί τη νύκτα. Και το πρωί άφου πιούμε γένναϊα... τότε θ' λέσουμε. Και πάλιν ή φωνή του είχε χρωματισθή περιέργα.

— Γιατί να κλεισθούμε στο ξενοδοχείο; παρεκάλεσε η "Εντιθ. "Ας προχωρήσουμε προς τους κάμπους, στην έξοχη. "Εχουμε τ' αυτοκίνητο.

— Δέχεσαι να κοιμηθής εδώ μέσα; — Γιατί όχι; Άφου τάχω έσένα κοντά μου.

Πέρασαν το ξενοδοχείο και προχώρησαν άρκετά χιλιόμετρα πιο πέρα. Τέλος ο Φρέντ σταμάτησε το αυτοκίνητο στην άρχή ενός μικρού δάσους.

— Έσθυσε τα φώτα του αυτοκινήτου, κατέβηκαν και προχώρησαν αγκαλιασμένοι. Γό χώμα ήταν μελακό, ο αέρας διανυγής. Άκούσαν ο θόρυβος των μαμουδιών που κουνιόταν μέσ' στα φύλλα. Ξαφνικά αντήχησε ή φωνή μιας κουκουβάγιας. Η "Εντιθ" σφίχτηκε πιο δυνατά πάνω στον Φρέντ.

— Φοβάσαι; την ρώτησε εκείνος. Ομολογώ πως αν δεν έκανε ψύχρα θα ξαπλώνόμασταν να κοιμηθούμε εδώ, μέσ' στα χόρτα. Φοβόμαι όμως ότι θά θρέξη.

— Νά ξανάρθουμε το καλοκαίρι, του είπε ενθουσιασμένη η "Εντιθ. Και ξαφνικά αντήχησε. Μέσ' στη τσέπη του αδιαβρόχου του Φρέντ είχε νοιώσει κάτι το μεταλλικό, το βαρύ. "Εχασε το χέρι της κι' έβγαλε ένα περίστροφο! Τότε κατάλαβε.

— Δεν φταίω εγώ αν το θρήκεις άπόψε, της είπε άπολογούμενος ο Φρέντ. Σκόπευα να μη στο πω διόλου. Αύριο θά σοῦ έδωνα να πιής πολύ, ώσπου να μεθώσες και μετά... Βλέπεις ή ζωή μας κατάντησε άνυπόφορη... σωστή κόλαση! Οι γονείς σου δεν με θένε. Με θρίζουν τρελλό και χασομέρη. Τόσον καιρό τώρα ψάχνω άδικα για δουλειά. Μιά κι' αγαπιόμαστε δεν μένει παρά ή αυτοκτονία. Μη φοβηθής. Δεν θά νοιώσης τίποτε. Θά σέ σκοτώσω εγώ, κι' ύστερα θά σκοτωθώ κι' εγώ. Αυτά γίνονται καθημερινώς. Τα διαβάζω στις έφημερίδες.

— Είσαι τρελλός, ξεφώνησε άλαφιασμένη η "Εντιθ. Ποιός σοῦπε πως θέλω να πεθάνω! Με ποιό δικαίωμα θά

με σκοτώσης!

— Μά έτοι μονάχα θά είσαι κοντά μου για πάντα, απάντησε ο Φρέντ. — Μά γιατί δεν έργάζεσαι; Γιατί δεν ψάχνεις για δουλειά, αντί να σκέπτεσαι τέτοιες τρελλές λύσεις;

— Βαρέθηκα να ζητώ δουλειά! Αύτο τ' αυτοκίνητο, άλλωστε, το έχω κλέψει. Βλέπεις πως δεν μπορώ πιά να γυρίσω πίσω. Δεν μάς μένει παρά να σκοτωθούμε.

— Δεν θέλω... δεν θέλω, ξεφώνησε ή "Εντιθ. Κι' άποτραβήχτηκε από κοντά σου. Έσύ αν θές σκοτώσου.

— Καλά, δεν είναι ανάγκη να φωνάζεις έτσι. Γύρισε πίσω μόνη σου. Δεν φαντάζομαι να θές να σέ συνοδεύσω. Έγώ θά μείνω εδώ. Γύρνα σπίτι σου και ζήσε εύτυχισμένη. Γειά σου!

Χάθηκε τρέχοντας μέσ' στα δέντρα. Κάπου σκόνταψε και τόν άκουσε που θλαστήθηκε.

Περπάτησε μέσ' στη νύχτα σαν τρελλή. "Όταν έφτασε μπρος στο έξοχικό κέντρο, κάποιος έτοιμάζοταν να φύγη με τ' αυτοκίνητό του.

— Πάρτε με μαζί σας ως την πόλη τον παρεκάλεσε εξαντλημένη απ' την κούραση. "Ότε πρόσεξε το πρόσωπο, κτηνώδες χαμόγέλο του καθώς της άνοιγε την πόρτα του αυτοκινήτου.

— Ένώ το αυτοκίνητο έτρεχε άκουσα στη σκέπη του το κρότισμα της βροχής.

Κι' είχε την έντύπωση πως έτσι θ' άκούν κι' οι νεκροί τη βροχή μέσα από τόν τάφο τους. Κι' εκεί κάτω, στα πόδια, μιάς θαλανιδιάς, ενός πεύκου, μιάς καρυδιάς... ποιός ξέρει; — Πάρτε με μαζί σας ως την πόλη τον παρεκάλεσε εξαντλημένη απ' την κούραση. "Ότε πρόσεξε το πρόσωπο, κτηνώδες χαμόγέλο του καθώς της άνοιγε την πόρτα του αυτοκινήτου.

— Ένώ το αυτοκίνητο έτρεχε άκουσα στη σκέπη του το κρότισμα της βροχής.

Κι' είχε την έντύπωση πως έτσι θ' άκούν κι' οι νεκροί τη βροχή μέσα από τόν τάφο τους. Κι' εκεί κάτω, στα πόδια, μιάς θαλανιδιάς, ενός πεύκου, μιάς καρυδιάς... ποιός ξέρει;

με σκοτώσης!

— Μά έτοι μονάχα θά είσαι κοντά μου για πάντα, απάντησε ο Φρέντ.

— Μά γιατί δεν έργάζεσαι; Γιατί δεν ψάχνεις για δουλειά, αντί να σκέπτεσαι τέτοιες τρελλές λύσεις;

— Βαρέθηκα να ζητώ δουλειά! Αύτο τ' αυτοκίνητο, άλλωστε, το έχω κλέψει. Βλέπεις πως δεν μπορώ πιά να γυρίσω πίσω. Δεν μάς μένει παρά να σκοτωθούμε.

— Δεν θέλω... δεν θέλω, ξεφώνησε ή "Εντιθ. Κι' άποτραβήχτηκε από κοντά σου. Έσύ αν θές σκοτώσου.

— Καλά, δεν είναι ανάγκη να φωνάζεις έτσι. Γύρισε πίσω μόνη σου. Δεν φαντάζομαι να θές να σέ συνοδεύσω. Έγώ θά μείνω εδώ. Γύρνα σπίτι σου και ζήσε εύτυχισμένη. Γειά σου!

Χάθηκε τρέχοντας μέσ' στα δέντρα. Κάπου σκόνταψε και τόν άκουσε που θλαστήθηκε.

Περπάτησε μέσ' στη νύχτα σαν τρελλή. "Όταν έφτασε μπρος στο έξοχικό κέντρο, κάποιος έτοιμάζοταν να φύγη με τ' αυτοκίνητό του.

— Πάρτε με μαζί σας ως την πόλη τον παρεκάλεσε εξαντλημένη απ' την κούραση. "Ότε πρόσεξε το πρόσωπο, κτηνώδες χαμόγέλο του καθώς της άνοιγε την πόρτα του αυτοκινήτου.

— Ένώ το αυτοκίνητο έτρεχε άκουσα στη σκέπη του το κρότισμα της βροχής.

Κι' είχε την έντύπωση πως έτσι θ' άκούν κι' οι νεκροί τη βροχή μέσα από τόν τάφο τους. Κι' εκεί κάτω, στα πόδια, μιάς θαλανιδιάς, ενός πεύκου, μιάς καρυδιάς... ποιός ξέρει; — Πάρτε με μαζί σας ως την πόλη τον παρεκάλεσε εξαντλημένη απ' την κούραση. "Ότε πρόσεξε το πρόσωπο, κτηνώδες χαμόγέλο του καθώς της άνοιγε την πόρτα του αυτοκινήτου.

— Ένώ το αυτοκίνητο έτρεχε άκουσα στη σκέπη του το κρότισμα της βροχής.

Κι' είχε την έντύπωση πως έτσι θ' άκούν κι' οι νεκροί τη βροχή μέσα από τόν τάφο τους. Κι' εκεί κάτω, στα πόδια, μιάς θαλανιδιάς, ενός πεύκου, μιάς καρυδιάς... ποιός ξέρει;

— Πάρτε με μαζί σας ως την πόλη τον παρεκάλεσε εξαντλημένη απ' την κούραση. "Ότε πρόσεξε το πρόσωπο, κτηνώδες χαμόγέλο του καθώς της άνοιγε την πόρτα του αυτοκινήτου.

— Ένώ το αυτοκίνητο έτρεχε άκουσα στη σκέπη του το κρότισμα της βροχής.

Κι' είχε την έντύπωση πως έτσι θ' άκούν κι' οι νεκροί τη βροχή μέσα από τόν τάφο τους. Κι' εκεί κάτω, στα πόδια, μιάς θαλανιδιάς, ενός πεύκου, μιάς καρυδιάς... ποιός ξέρει;

— Πάρτε με μαζί σας ως την πόλη τον παρεκάλεσε εξαντλημένη απ' την κούραση. "Ότε πρόσεξε το πρόσωπο, κτηνώδες χαμόγέλο του καθώς της άνοιγε την πόρτα του αυτοκινήτου.

— Ένώ το αυτοκίνητο έτρεχε άκουσα στη σκέπη του το κρότισμα της βροχής.

Κι' είχε την έντύπωση πως έτσι θ' άκούν κι' οι νεκροί τη βροχή μέσα από τόν τάφο τους. Κι' εκεί κάτω, στα πόδια, μιάς θαλανιδιάς, ενός πεύκου, μιάς καρυδιάς... ποιός ξέρει;

— Πάρτε με μαζί σας ως την πόλη τον παρεκάλεσε εξαντλημένη απ' την κούραση. "Ότε πρόσεξε το πρόσωπο, κτηνώδες χαμόγέλο του καθώς της άνοιγε την πόρτα του αυτοκινήτου.

— Ένώ το αυτοκίνητο έτρεχε άκουσα στη σκέπη του το κρότισμα της βροχής.

Κι' είχε την έντύπωση πως έτσι θ' άκούν κι' οι νεκροί τη βροχή μέσα από τόν τάφο τους. Κι' εκεί κάτω, στα πόδια, μιάς θαλανιδιάς, ενός πεύκου, μιάς καρυδιάς... ποιός ξέρει;

— Πάρτε με μαζί σας ως την πόλη τον παρεκάλεσε εξαντλημένη απ' την κούραση. "Ότε πρόσεξε το πρόσωπο, κτηνώδες χαμόγέλο του καθώς της άνοιγε την πόρτα του αυτοκινήτου.

— Ένώ το αυτοκίνητο έτρεχε άκουσα στη σκέπη του το κρότισμα της βροχής.

Κι' είχε την έντύπωση πως έτσι θ' άκούν κι' οι νεκροί τη βροχή μέσα από τόν τάφο τους. Κι' εκεί κάτω, στα πόδια, μιάς θαλανιδιάς, ενός πεύκου, μιάς καρυδιάς... ποιός ξέρει;

— Πάρτε με μαζί σας ως την πόλη τον παρεκάλεσε εξαντλημένη απ' την κούραση. "Ότε πρόσεξε το πρόσωπο, κτηνώδες χαμόγέλο του καθώς της άνοιγε την πόρτα του αυτοκινήτου.

— Ένώ το αυτοκίνητο έτρεχε άκουσα στη σκέπη του το κρότισμα της βροχής.

Κι' είχε την έντύπωση πως έτσι θ' άκούν κι' οι νεκροί τη βροχή μέσα από τόν τάφο τους. Κι' εκεί κάτω, στα πόδια, μιάς θαλανιδιάς, ενός πεύκου, μιάς καρυδιάς... ποιός ξέρει;

— Πάρτε με μαζί σας ως την πόλη τον παρεκάλεσε εξαντλημένη απ' την κούραση. "Ότε πρόσεξε το πρόσωπο, κτηνώδες χαμόγέλο του καθώς της άνοιγε την πόρτα του αυτοκινήτου.

— Ένώ το αυτοκίνητο έτρεχε άκουσα στη σκέπη του το κρότισμα της βροχής.

Κι' είχε την έντύπωση πως έτσι θ' άκούν κι' οι νεκροί τη βροχή μέσα από τόν τάφο τους. Κι' εκεί κάτω, στα πόδια, μιάς θαλανιδιάς, ενός πεύκου, μιάς καρυδιάς... ποιός ξέρει;

— Πάρτε με μαζί σας ως την πόλη τον παρεκάλεσε εξαντλημένη απ' την κούραση. "Ότε πρόσεξε το πρόσωπο, κτηνώδες χαμόγέλο του καθώς της άνοιγε την πόρτα του αυτοκινήτου.

— Ένώ το αυτοκίνητο έτρεχε άκουσα στη σκέπη του το κρότισμα της βροχής.

Κι' είχε την έντύπωση πως έτσι θ' άκούν κι' οι νεκροί τη βροχή μέσα από τόν τάφο τους. Κι' εκεί κάτω, στα πόδια, μιάς θαλανιδιάς, ενός πεύκου, μιάς καρυδιάς... ποιός ξέρει;

— Πάρτε με μαζί σας ως την πόλη τον παρεκάλεσε εξαντλημένη απ' την κούραση. "Ότε πρόσεξε το πρόσωπο, κτηνώδες χαμόγέλο του καθώς της άνοιγε την πόρτα του αυτοκινήτου.

— Ένώ το αυτοκίνητο έτρεχε άκουσα στη σκέπη του το κρότισμα της βροχής.

Κι' είχε την έντύπωση πως έτσι θ' άκούν κι' οι νεκροί τη βροχή μέσα από τόν τάφο τους. Κι' εκεί κάτω, στα πόδια, μιάς θαλανιδιάς, ενός πεύκου, μιάς καρυδιάς... ποιός ξέρει;

— Πάρτε με μαζί σας ως την πόλη τον παρεκάλεσε εξαντλημένη απ' την κούραση. "Ότε πρόσεξε το πρόσωπο, κτηνώδες χαμόγέλο του καθώς της άνοιγε την πόρτα του αυτοκινήτου.

— Ένώ το αυτοκίνητο έτρεχε άκουσα στη σκέπη του το κρότισμα της βροχής.

Κι' είχε την έντύπωση πως έτσι θ' άκούν κι' οι νεκροί τη βροχή μέσα από τόν τάφο τους. Κι' εκεί κάτω, στα πόδια, μιάς θαλανιδιάς, ενός πεύκου, μιάς καρυδιάς... ποιός ξέρει;

— Πάρτε με μαζί σας ως την πόλη τον παρεκάλεσε εξαντλημένη απ' την κούραση. "Ότε πρόσεξε το πρόσωπο, κτηνώδες χαμόγέλο του καθώς της άνοιγε την πόρτα του αυτοκινήτου.

— Ένώ το αυτοκίνητο έτρεχε άκουσα στη σκέπη του το κρότισμα της βροχής.

Κι' είχε την έντύπωση πως έτσι θ' άκούν κι' οι νεκροί τη βροχή μέσα από τόν τάφο τους. Κι' εκεί κάτω, στα πόδια, μιάς θαλανιδιάς, ενός πεύκου, μιάς καρυδιάς... ποιός ξέρει;

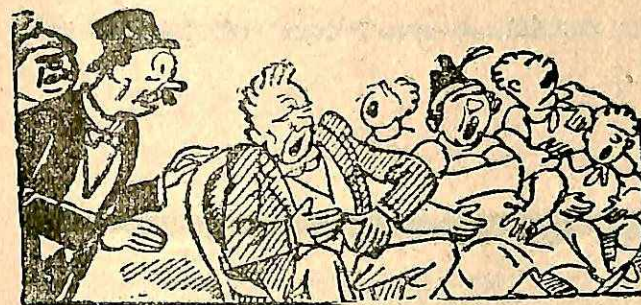
— Πάρτε με μαζί σας ως την πόλη τον παρεκάλεσε εξαντλημένη απ' την κούραση. "Ότε πρόσεξε το πρόσωπο, κτηνώδες χαμόγέλο του καθώς της άνοιγε την πόρτα του αυτοκινήτου.

— Ένώ το αυτοκίνητο έτρεχε άκουσα στη σκέπη του το κρότισμα της βροχής.

ΓΚΡΑΧΑΜ ΓΚΡΗΝ

Γιατρός τής ύπηρεσίας

Ευδυμογράφημα του Μαξίμ

Τύπος που σου είναι αυτός ο Κολιμπάρ! Άξίζει τον κόπο να μάθουν οι άναγνώσται μας το τελευταίο του πάθημα. Και μάλιστα, να τους το διηγηθώ ο ίδιος... — Έκείνο το βράδυ—διηγείται ο Κολιμπάρ—ο γιατρός Γκρουγιάρ, που κατοικεί στο σπίτι μου και με τόν όποιο θρισκομαι σε άγαθωτάτας σχέσεις, ήσως γιατί δεν με κούρασε ποτέ, ήρθε και με θρήκε λέγοντάς μου τά εξής θαρσύνοντα και ιστορικά λόγια: — Κύριε Κολιμπάρ, έρχομαι να σας ρωτήσω αν ήσασταν διατεθειμένος να μου κάνετε μιάν έκδούλευση. — Καθώς ξέρετε, είμαι γιατρός τής ύπηρεσίας, άπεσπασμένος στο θέατρο όπου ή κ. Κολιμπάρ εργάζεται ως ταξιθέτρια.

— Έ λοιπόν, μόλις πρό όλίγου έλαβα ένα τηλεγράφημα που μου άναγνέλει ότι ή πεθερά μου, που μένει στο Μπουντύν-άν-Μπρί, είναι στα τελευταία της και με ζητά.

— Πρέπει να πάτε, γιατρέ, του λέω τι σημασία έχει αν είναι πεθερά σας, δεν πρέπει να την παρατήσετε σύζυγ!

— Πολύ σωστό! Μόνο που πρέπει σ' αυτή την περίπτωση να στείλω έναν άναπληρωτή μου στο θέατρο. Κι' δεν έχω κανέναν πρόχειρο.

— Σκέφθηκα όμως πως θά μπορούσατε δέξισλόνα να με αντικαταστήσετε για ένα βράδυ.

— Δεν είμαι γιατρός... Δεν έχω ι-έξαν από την ιατρική!

— Αυτό δεν έχει να κάνει... Πρώτα απ' όλα, άρρωστοι δεν υπάρχουν. Κι' αν, κατά τύχη, άρρωστήση κανείς βαρειά, τόν στέλνετε τσίφ στο νοσοκομείο!

Κι' αν τόν στείλω, κατά γάβας,

Μιά γυναίκα είχε λιποθυμήσει.

τσιφ... στο νεκροταφείο; — Δέ θαρύνετε... Άν δεν είναι βαρειά, τόν σφυγμομετράτε...

— Μά δεν ξέρω να σφυγμομετρώ! Λέω τού γιατρού.

— Σπουδαία τά λάχανα!... Κολλάτε τού ατί σας εκεί που είναι τού μέρος τής καρδιάς και λέτε: «Τίποτε... τί-

ποτε άπολύτως... Πήγαίνετε να κοιμηθώτε...»

— Έν ανάγκη, μπορείτε να πάρετε ένα κομμάτι χαρτί και να κακογράψετε μερικές λέξεις που θά είναι άδύνατο να τις άποκρυπτογραφήση άνθρωπος!

Και τού λέτε, σοβαρά-σοβαρά: «Τρέξτε στον φαρμακοποιό!»

— Είναι άδύνατον ένας φαρμακοποιός να μην μαντέψη ό,τι τούχει γράψει ο γιατρός.

— Εφαγα μιστικά, φόρεσα την ρετιγκότα μου που δεν έχει διαλυθώ ακόμα εις τά έξ άν συνετέθη κι' έφωδισμένος μ' ένα χαρτάκι τού δόκτορος Γκρουγιάρ, παρουσιάστηκα στο ταμείο τού θεάτρου.

Μουδωκαν μιά πολυθρόνα, μπροστά μπροστά, στο καλλίτερο μέρος.

Τελοςπάντων, πέρασε χωρίς τίποτα τού άπευκταίον ή πρώτη πράξη...

Διάλειμμα...

Τρία ντυπήματα...

— Καλά! Καλά! Καταλαβαίνω!

Δευτέρα πράξη: ή αυλαία ξανανοιγει...

Κι' ύστερα, που να πάρη ή όργη! Άκούγονται στεναγμοί απ' τού θέατρο τής πλατείας!

Τρέχει μιά ταξιθέτρια που έμοιαζέ τις διαστάσεις με λιποπόταμο...

Φώναξε: — Ο γιατρός! Ποῦ είναι ο γιατρός; — Κατάρη! είπα. Νά ή άτυχία μου!

— Ηρθα στα συγκαλά μου και με καταπληκτική ήρεμία, σηκώθηκα κι' είπα: — Εδώ γιατρός!...

— Ελάτε! Ελάτε γρήγορα! Όλόκληρη οικογένεια μέσα σ' ένα θεωρείο έχει σπασμούς σαν νάπαθε σεληνιασμό!... Βάζω τού χέρι μου στην φωτιά πως έχουν δηλητηριαστή όλοι τους!!

— Κατάρη κι' άνάθεμα!... ψιθύρισα... Πάω να τους δώ!

— Η ταξιθέτρια-λιποπόταμος άνοιξε την πόρτα τού θεωρείου και τί έβλεπα; — Έναν άνθρακάκο, μιά γυναίκα και τρία μυξιάρκα νάχουσε πρσινίσιοι και να σπαράζουν σαν φακίρηδες που σεληνιαζόνται.

Τί πάθατε; Μήπως έχετε τίποτα; τούς ρώτησα για να πώ κάτι.

— Ωωωωωωωω! στέναξε ή μητέρα. Τά μανιτάρια που φάγαμε!

— Άσασαχ! ούρλιασε ο πατέρας. Βρωμομανιτάρια φαρμακερά!

— Νά γιατί αυτή τη στιγμή βρισκομαι υπό δίωξιν.

— αυτή την στιγμή εύρίσκομαι υπό δίωξιν δι' άθέμιτον εξάσκησην τού ιατρικού επαγγέλματος! Κι' όλα αυτά για να εξυπηρετήσω τόν καλό μου φίλο δόκτορα Γκρουγιάρ να σώσω την ζωή πέντε δηλητηριασμένων και να συνφέρω μίαν που είχε πάθει νευρική κρίση!

— Καλά λέει ή παροιμία: Όστε τόν Διάβολο να δής, ούτε τόν σταυρό σου να κάνης!.

ΜΑΞΙΜ

Κι' ο Κολιμπάρ είπε: — ριλλανή ρδζαηδφ πορμ διαδζζ—

ρια είχαν φάει οι καλοί σου;... Μου κατέθηκε όμως μιά θεία έμπνευση: — Γρήγορα! φώναξα στους έτοιμοθάνατους, άς μη χασομεράμε! Χώστε τού δαχτυλό σας ως τού λαρδγκι... Πιο μέρα... "Ετσι μπράβο, για να θυγ από εκεί που μπήκε τού φαρμάκι!

Κι' έβγαλαν... ότι είχαν φάει!

— Έξαφνα άκουσα μιά φωνή στον διάδρομο να γκαρίζη:

— Ο γιατρός! Ποῦ είναι ο γιατρός;

— Νάμαι! άποκρίθηκα. Τί είναι πάλι;

— Στην πλατεία, μιά γυναίκα είχε λιποθυμήσει. Είχε πάθει νευρική κρίση. Ξέρω δά από τέτοια!

Παράγγειλα να μου φέρουν μιά καράφα νερό και τήν άδειασα όλα κερη μέσα στο κορσάξ της!

— Δεν άργησε να συνέλθω.

— Ένας γέρος όμως σηκώθηκε, ήρθε πέ μένα και μου είπε:

— Είσεις είσθε ο γιατρός τής ύπηρεσίας; Τά συγχαρητήριά μου!... Ά ακολουθείτε πολύ άτομικάς μεθόδους!... Πάρτε την κάρτα μου!

Τήν πήρα και τήν διάβασα: — ΔΟΚΤΩΡ ΠΟΝΤΑΦΙΑ, Ιατρός τών νοσοκομείων, ταξιάρχης τής Λεγεώνας τής Τιμής.

Υποκλίθηκα και είπα: — Χαίρω πολύ, αγαπητέ συνάδελφε, για τήν γνωριμία σας!

— Συνάδελφε... συνάδελφε... μου άπαντά, έπό που κι' ως που; Δεν μου ίνιετε κι' έσεις τήν κάρτα σας;

— Είμαι... είμαι ο αντικαταστάτης τού δόκτορος Γκρουγιάρ, τραύλισα, που μ' έστειλε...

(Περίληψις
των προηγούμενων)

Η Άννα Μπλούμ και ο άνεψιός της Άντον Μπλούμ, ένας εξαιρετικά χειροδύναμος νεος, ήλιθιος και μουγκός, επιστρέφουν μία θυελλώδη νύχτα από κάποια επίσκεψη σε μία συγγενή τους λεχώ.

Στο δρόμο συναντούν ένα αυτοκίνητο με δυο αξιωματικούς άγγλους, τον ταγματάρχη Μάννινγκ, στον οποίο οι γνωστοί του έχουν δώσει το παρατσούκλι «Πίθηκος» και τον ανθυπολοχαγό Ντούγκλας. Οι δυο άνδρες παρακαλούν την Άννα να τους δώσει τον Άντον για να τους βοηθήσει στην μετακίνηση ενός πεσμένου ξένου που φράζει τον δρόμο και παίρνουν τον Άντον μαζί τους.

Αφού σήκωσαν το δένδρο, η θύελλα παρασύρει ένα μέρος του δάσους κι' ένα κλαδί χτυπά δυνατά στο κεφάλι του Άντον που σωριάζεται καταγής. Ο ταγματάρχης Μάννινγκ τρέχει για να τον βοηθήσει. Μένει κατάπληκτος όταν σε λίγο ο Άντον ανοίγει τα μάτια του σά να συνεχιστεί από βαθύ ύπνο και μόλις τον αντικρύζει του λέγει γελώντας: «Ε, Πίθηκε, σπουδαία όβιδα, τι λες κι' εσύ;» Ύστερα λιποθυμά πάλι.

Ο Μάννινγκ τον μεταφέρει σπίτι του, στο «δωμάτιο των ξένων». Σπάνει το κεφάλι του να ξεπνήσει πως ένας Γερμανός χωρικός, ήλιθιος και μουγκός, γνώριζε αυτός, τον Μάννινγκ, και του μίλησε κάπως άγγλικά.

Η Λούση Μάννινγκ, γυναίκα του ταγματάρχη, επιστρέφοντας από ένα σύντομο ταξίδι διηγείται στον άντρα της ότι η εξαδέλφη της Έβελιν Λαίηντον πρόκειται να παντρευτεί. Του δείχνει και μία εφημερίδα που γράφει σχετικά, υπενθυμίζοντας ότι η Έβελιν παντρεύτηκε προ δεκαετίας τον Τζίμ Λαίηντον που έφυγε μία ώρα μετά τον γάμο του για τον στρατό μαζί με τον άχωριστο εξαδέλφο του Τζάκ και δέκα μέρες αργότερα είχαν εξαφανισθεί και οι δύο.

Η Λούση αποκαλύπτει στον άνδρα της ότι δεν κατάλαβε ποτέ ποιον πραγματικά αγαπούσε η Έβελιν: τον Τζίμ ή τον Τζάκ.

Ο Άντον Μπλούμ ξυπνά επί τέλους στο σπίτι του ταγματάρχη και προσπαθεί να θυμηθεί τι συνέβη. Του φαίνεται ότι ξύπνησε από ένα εφιαλτικό όνειρο που βάσταζε πάρα πολύ, κατά το οποίο έκανε δουλειές που δεν είχε κάνει ποτέ του. Πηγαίνει στην τραπέζα όπου δεν βρίσκονται κανείς και τα μάτια του πέφτουν στην εφημερίδα που πέταξε προ ολίγου η Λούση. Και κοντεύει

να ξαναλιποθυμήσει διαπιστώνοντας ότι πέρασαν 10 χρόνια από τη μέρα που είχε ξεκινήσει μ' ένα αεροπλάνο μέσα στην ομίχλη... Διαβάζει με αγωνία το άρθρο που αναφέρεται στην Έβελιν. Σε λίγο μπαίνει ο Μάννινγκ κι' η Άννα κι' ο ξένος που υπήρξε κάποτε Άντον Μπλούμ τον ρωτά τι συνέβη.

Η Άννα Μπλούμ εξηγεί ότι μία νύχτα θυέλλης ο πραγματικός άνεψιός της πνίγηκε στον ποταμό και καθώς τον γύρευε, βρήκε έναν Άγγλο αξιωματικό πληγωμένο βαριά στο κεφάλι, δίπλα σ' ένα πεσμένο αεροπλάνο. Τον πήρε σπίτι της και τον περιέθαλψε.

4. (Η συνέχεια)

Εξαγούρια, στον καταρράκτη, είπε η Άννα Μπλούμ, κρατώντας τα ρούχα του Άγγλου αξιωματικού και την πλάκα της ταυτότητας του και τα τοποθέτησα στο μέρος όπου είχαν βρή το ποκάμισο του Άντον. Ύστερα, γύρισα σπίτι μου και περίμενα.

«Σκεφτόμουν ότι θα πέθαινε ίσως. Μά δεν πέθανε. Κι' έλεγα να τον παραδώσω στις αρχές, όταν θα γινόταν καλά. Περίμενα λοιπόν. Ύστερα από αρκετόν καιρό συνήλθε. Απέκτησε πάλι την παλιά του δύναμη και υγεία. Μά δεν θυμόταν τίποτα από όσα είχαν συμβεί και ήταν μουγκός. Κατάλαβα τότε ότι όλα έτσι απλοποιούνται και ότι θα ήμουν υποχρεωμένη να τον εγκαταλείψω. Δεκαπέντε μέρες αργότερα βρήκαν το αεροπλάνο και το σώμα του Άντον. Όλος ο κόσμος πίστεψε ότι ήταν ένας Άγγλος αεροπόρος που έλησε να κάνει πλάνο και παρασύρθηκε από το ρεύμα. Κανείς δεν υποψιάστηκε το παραμικρό. Πού να υποψιασθεί άλλωστε; Σε λίγο έπαυσαν να μιλούν για την υπόθεση αυτή. Όσο για μένα, δήλωσα ότι ο Άντον είχε πέσει κατά την διάρκεια μιας κρίσεως και η πληγή του είχε ξαναανοίξει. Όταν ο Άγγλος άρχισε να βγαίνει έξω είχε έναν επίδεσμο γύρω από το κεφάλι του και είχα αφήσει να μεγαλώσουν τα μαλλιά του και τα γένεια του. Είχε σχεδόν την ίδια ηλικία και το ίδιο ύψος με τον Άντον. Έξ' άλλου κανείς δεν γνώριζε καλά τον άνεψιό μου γιατί όλοι τον φοβόνταν και τον απέφευγαν. Η αντικατάστασις υπήρξε πολύ εύκολη. Άλλωστε ήταν πολύ ήρεμος, πολύ υπάκουος και όχι βίαιος σαν τον

Άντον. Του έδινα μαθήματα όπως στα παιδιά και χρειάστηκε μεγάλη υπομονή. Κατέληξε όμως να καταλαβαίνει τι του έλεγα. Έτσι του έμαθα να σκάβει, να όργωνει, να κάνει όλες τις βαριές δουλειές. Και όταν ήρθε η άνοιξη, ευλογοῦσα κάθε μέρα τον Θεό που μου τον είχε στείλει.

Κανείς δεν υποψιάστηκε τίποτα; ρώτησε ο Μάννινγκ, χτυπώντας με τη γροδιά του το τραπέζι.

Κανείς, κύριε ταγματάρχα. Η χειρότερη στιγμή για μένα ήταν όταν τον πήγα στο νοσοκομείο.

Τον πήγατε στο νοσοκομείο; ρώτησε ο Μάννινγκ κατάπληκτος μπροστά στο θάρος της γυναίκας αυτής.

Ναί, τον πήγα, και όλα πήγαν καλά. Φοβόμουν τρομερά, μά δεν συνέβη τίποτα. Το ταξίδι είχε κουράσει και ζαλίζει τον άρρωστο μου και όταν βρέθηκε μπροστά στους γιατρούς, δεν ήξερε πιά τίποτα, δεν καταλάβαινε πιά τίποτα. Δεν ήταν οι ίδιοι γιατροί και βιάζονταν γιατί είχαν πολλούς άρρώστους να δουν. Μου δήλωσαν ότι ο άνεψιός μου είχε χάσει την χρήση των διανοητικών του δυνάμεων και ότι θα τον απέλυαν από τον στρατό. Έπιστρέψαμε λοιπόν σπίτι. Αυτό είναι όλο, κύριε ταγματάρχα.

Όχι έντελως, είπε ο Μάννινγκ, Όταν ο πόλεμος τελείωσε, γιατί δεν μιλήσατε; Δεν σκεφθήκατε λοιπόν καθόλου την οικογένειά του;

Η Άννα του έρριξε ένα βλέμμα παραπόνου:

Ναί, την σκέφθηκα, σκέφθηκα όμως και κάτι άλλο ακόμη: «Αν έχω γονείς, μπορώ να τους αποδώσω τον γιο τους έτσι;» Θά τον πένθησαν, θά τον έκλαψαν, μά η λύπη τους θά είχε ανακουφισθεί με τον καιρό. Μπορούσα να τους τον ξαναδώσω; Δεν θά τον αναγνώριζε καν. Θά ήταν γι' αυτούς μία νέα θλίψη κι' ακόμη μεγαλύτερη.

Όσο για κείνον! Α Θεέ μου! Τι θ' απογίνη; σκεφτόμουν. Θά τον βάλουν σ' ένα νοσοκομείο, θά τον κλείσουν ίσως σε κανένα άσυλο φρενοπαθών... Θάταν τρομερό και θά μου τον ξاپαρναν! Όχι, κύριε ταγματάρχα, δεν μπορούσα να το κάνω αυτό. Είχε ανακτήσει την υγεία του και ήταν δυνατός, πιδ δυνατός απ' τους άλλους ανθρώπους. Ήταν υπερήφανος για τη δύναμή του και του άρεσε να εργάζεται στο ύπαιθρο. Δεν μπορούσα να τον διώξω. Την εποχή αυτή, ο αδελφός μου Ζοζέφ Μύλλερ μου έγραψε ότι έχασε τη γυναίκα του, ότι η κόρη του δεν τον άκουε και με παρακάλεσε να πάω να διευθύνω το νοικοκυριό του. Του απάντησα ότι θά έπρεπε να πάρω μαζί μου και τον Άντον. Και μου έγραψε: «Φέρε τον». Έτσι λοιπόν, φύγαμε. Αυτή είναι όλη η ιστορία.

Θάπρεπε να είχατε μιλήσει, επανέλαβε ο Μάννινγκ.

Η Άννα σήκωσε το κεφάλι της:

Πιστεύετε ότι αυτό θά μου ήταν εύκολο;

ΖΩΝΤΑΝΕΥΟΥΝ απ' ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ

Η πόρτα άνοιξε σχεδόν άθόρυβα και η Λούση Μάννινγκ μπήκε μέσα στο δωμάτιο. Τα βλέφαρά της ήταν ακόμη βαριά από τον ύπνο και το πρόσωπό της είχε ένα γοητευτικό ρόδινο χρώμα. Φορούσε ένα ροζ πενιούαρ, γαρνιρισμένο με δαντέλλες. Αφησε μία φωνή εκπλήξεως βλέποντας τους ξένους του συζύγου της: αυτή την εύσωμη γερμανίδα χωρική και τον άνδρα που ήταν σκυμμένος επάνω στο τραπέζι. Εκείνος σήκωσε το κεφάλι του, την είδε, και μία όπτασία ξύπνησε από τα βάθη του παρελθόντος του: μία δεσποινίς επί των τιμών, 18 χρόνων, μ' ένα ροζ φόρεμα γαρνιρισμένο με δαντέλλες, έλπιε σ' ένα ζεύγος που παντρεύονταν.

Είπε:
—Λούση!

Η νέα γυναίκα άφησε μία δεύτερη κραυγή και όπισθοχώρησε. Ο Μάννινγκ σηκώθηκε ζωηρά από τη θέση του και άρπαξε το χέρι του ξένου, ρατώντας:

—Ποιος είσαι, για όνομα του Θεού, ποιος είσαι εσύ;

Ο άνδρας κύτταξε μπροστά του.

Είμαι η Λούση Προτέρου, είπε. Ναί, είναι πράγματι εκείνη.

Το χέρι του ταγματάρχη ξσφίξε δυνατώτερα το δικό του:

Είμαι η Λούση Μάννινγκ, είπε. Παντρεύτηκαμε πριν από έννηά χρόνια. Έσύ ποιος είσαι;

Ο άνδρας σηκώθηκε άργα και άπληνσε:

Πίθηκε, δεν με αναγνωρίζεις;

Ο Μάννινγκ τον κύτταξε ώρα πολλή. Είδε τον επίδεσμο, τα αναστατωμένα μαλλιά και το έρωτηματικό βλέμμα γεμάτο από μία ανέκφραστη αγωνία που συγκρατιόταν μόλις-μόλις. Κούνησε το κεφάλι του και απάντησε:

—Όχι, φίλε μου.

—Ούτε και η Λούση; Ξαναρώτησε ο άγνωστος, στρεφόμενος προς την νεαρή γυναίκα που στηριζόταν στην πόρτα, με το ένα χέρι στην καρδιά, χλωμή σά νεκρή και βουβή από την συγκίνηση.

—Όχι, ούτε και η Λούση δεν με αναγνωρίζει, είπε ο ξένος.

Ύστερα στράφηκε προς τον Μάννινγκ. Ένα ανεπαίσθητο χαμόγελο γάραζε τα χείλη του:

Είμαι ο Λαίηντον, είπε.

Ο ταγματάρχης ένοιωσε κάτι σαν να γκρεμίζονταν οι τοίχοι. Όπισθοχώρησε ένα βήμα και φώναξε με μία φωνή βραχνή:

—Ο Λαίηντον!

Ύστερα, πρόσθεσε, άργα - άργα:

—Ήταν δυο Λαίηντον, ο Τζάκ και ο Τζίμ. Έξαφανισθηκαν την ίδια μέρα. Ποιος από τους δυο είσαι;

Η υπερέντασις είχε φθάσει στο κατακόρυφο. Ο Μάννινγκ παρατηρούσε τα μόντια που τον είχαν ρωτήσει με τόση αγωνία που τώρα ήταν ήρεμα. Έμεναν καρφωμένα σε μία τσαλακωμένη εφημερίδα που βρισκόταν πεταμένη σε μία γωνιά...

Δεν ξέρω, απήντησε ο άνδρας.

Η Λούση Μάννινγκ σωριάστηκε λιπόθυμη.

Ο ΤΖΙΜ Η Ο ΤΖΑΚ;

Είμαι μία περίπτωσις έντελως εξαιρετική! δήλωσε ο επίτατος Όνιλ. Δεν άκουσα ποτέ κάτι παρόμοιο. Φαίνεται άπίστευτο να ξέρη ότι το όνομά του είναι ο Τζίμ ή ο Τζάκ.

Οι κουρτίνες της τραπεζαρίας ήταν τραβηγμένες. Μία λάμπα κρεμόταν από το ταβάνι και μία άλλη με άμπαζούρ πράσινο ήταν τοποθετημένη μπρο-

στά στο γραφείο όπου ήταν καθισμένος ο Μάννινγκ κι' έγραφε. Ο Όνιλ ήταν καθισμένος σε μία γωνιά και είχε το σκεπτικό ύφος ενός ανθρώπου που αντιμετώπιζει ένα ένδιαφέρον πρόβλημα.

—Τι όφελεί να λέμε ότι είναι «άπιστευτο»; μουρμούρισε ο Μάννινγκ βάζοντας σ' ένα φάκελλο την επιστολή που έγραψε.

Ύστερα στράφηκε και πρόσθεσε: —Ζητώ μία άδεια για οικογενειακή υπόθεση. Ο συνταγματάρχης μου υποσχέθηκε ότι θά την υποστηρίξη.

Είμαι μία περίπτωση εξαιρετική, επανέλαβε ο Όνιλ. Δεν καταλαβαίνω τίποτα. Λέγεις λοιπόν ότι δεν τον αναγνωρίζεις;

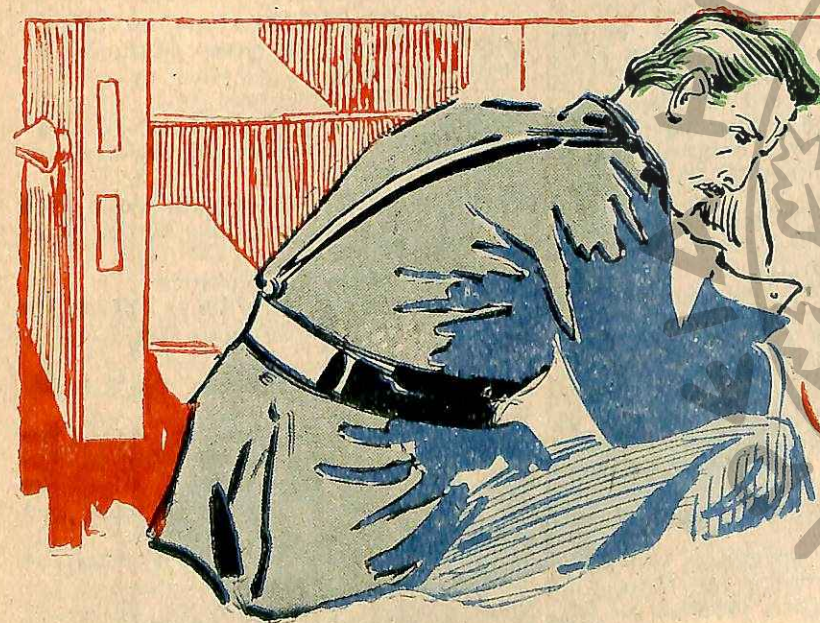
—Όχι, απήντησε ο Μάννινγκ. Οι δυο Λαίηντον ήταν δυο όμορφα παλληκάρια 22 χρόνων, όμοια με ένα σωρό νεαρούς άγγλους του περιβάλλοντός των. Είχαν γκριζά μάτια, καστανά μαλλιά, ρόδινο χρώμα. Ξέρεις αυτόν τον τύπο ανθρώπου. Η Άγγλία είναι γεμάτη απ' αυτούς. Ο φτωχός διάβολος που βρίσκεται εκεί-κι' έκανε μία χειρονομία πέρας την διεύθυνση του δωματίου των ξένων —ζυγίζει τουλάχιστον είκοσι κιλά περισσότερο απ' αυτούς και έχει τόσα πολλά γένεια που δεν μπορεί να διακρίνη κανείς τα χαρακτηριστικά του. —Οι δυο εξαδέλφοι έμοιαζαν άναμεταξύ των;

—Αρκετά. Είχαν το ίδιο παράστημα και την ομοιότητα εκείνη των χαρακτηριστικών που έχουν συχνά τα μέλη της ίδιας οικογενείας.

Είμαι καταπληκτικό, είπε ο επίατρος. Μά οι γονείς του βέβαια θά μπόρουν να τον αναγνωρυσουν. Δεν είναι δυνατόν ν' άπευθυνόμμε στον πατέρα ή στην μητέρα καθενός από τους δυο εξαδέλφους;

—Όχι, είπε ο Μάννινγκ. Και ο πατέρας του Τζίμ και ο αδελφός του, ο πατέρας του Τζάκ σκοτώθηκαν στον πόλεμο κατά των Μπόερς. Ζη μόνον ο κοινός τους παππούς, ο σέρ Κόττερελ Λαίηντον, ο οποίος πήρε τα δυο του εγγόνια στον πύργο του Λαίηντον, μόλις σκοτώθηκαν οι πατέρες των. Η μητέρα του Τζίμ είχε πεθάνει προηγουμένως και ο παππούς του Τζάκ καλύτερα να μην ποίμε τίποτα. Όλη η οικογένεια αίσθάνθηκε μεγάλη ανακούφιση όταν ξαναπαντρεύτηκε κι' έφυγε για την Αυστραλία. Από τότε δεν έδωσε κανένα σημείο ζωής. Ο σέρ Κόττερελ Λαίηντον ανέβρεψε τα εγγόνια του στο «Λαίηντον Μάνορ», όπως σου είπα. Το σπίτι μου είναι κοντά τους γιατί η γυναίκα μου είναι ανηψιά του σέρ Κόττερελ, κόρη μιας αδελφής του πολύ νεώτερης απ' αυτόν. Εκτός αυτού έχουμε και άλλους συγγενικούς δεσμούς γιατί η γυναίκα του Τζίμ Λαίηντον είναι μία εξαδέλφη της Λούση.

Ο Όνιλ αναπήδησε: —Ύψιστε Θεέ! Ο ένας από τους δυο

Ο επίατρος Όνιλ είχε το σκεπτικό ύφος ενός ανθρώπου που αντιμετώπιζει ένα πρόβλημα.

εξαδέφους ήταν λοιπόν παντρεμένοι; Ο Μάννινγκ πού βηματίζει νευρικά μέσα στο δωμάτιο στάθηκε:

—Ναί, είπε. Ο Τζιμ Λαίηντον ήταν παντρεμένος. Αυτό είναι μια επιπλοκή περισσότερη, δεν βρίσκεις; Όπως σου είπα, είχε παντρευτεί, την εξαδέλφη της Λούση, την Έβελιν Προτέρ. Ήμουν στο γάμο τους και η Λούση ήταν δεσποινίς επί των τιμών.

—Υψιστε Θεέ! επανέλαβε ο επίατρος. Άν ο ένας από τους δύο ήταν παντρεμένος, είναι αδύνατο να μη τον αναγνωρίσει η γυναίκα του.

—Δεν ξέρω. Δεν πρόκειται για μια συνηθισμένη περιπτώση γιατί δεν έζησαν καθόλου μαζί. Οι δυο Λαίηντον ανακλήθηκαν στον στρατό την ίδια μέρα του γάμου, και μετά δέκα μέρες εξαφανίστηκαν. Και οι δυο άνηκαν στην ίδια αεροπορική μοίρα. Φύγαν για την ίδια αεροπορική αποστολή και ούτε ο ένας ούτε ο άλλος δεν επέστρεψαν. Ο νέος αυτός δηλώνει ότι θυμάται πού τον κατάπιε η δμίνλη και ότι έβαλαν κατά το άεροπλάνο του. Ο Θεός μόνο ξέρει πώς προσεγγίστηκαν στον Μέλανο Δρυμό. Πάντως μου έτυχε κι' εμένα να δώσω αυτόκίνητο μισοκοιμισμένους και υποθέτω ότι θα εξακολουθούσε να πιλοτάρη το άεροπλάνο του μηχανικά, αφού πληγώθηκε.

—Είναι πιθανόν, είπε ο Όνιλ. Μά πές μου Πίθηκε, δεν μίλησε καθόλου για την νέα γυναίκα; Άν ήταν παντρεμένος θα την θυμόταν ασφαλώς. Δεν εκάνε καμία έρωτησή;

—Όχι, καμμία. Άλλαυτε δεν βρήκε καν την ευκαιρία. Σου είπα ότι η Λούση λιποθύμησε. Ύστερα, αναγκάστηκε να ξαναπάω την Άννα Μπλούμ σπίτι της. Σκέφθηκα ότι έτσι έπρεπε να κάνω, πρόσθεσε ο Μάννινγκ μ' ένα μορφασμό, γιατί της φέρθηκαν λίγο α-πότομα όταν μας διηγόταν τι είχε συμβ-βή. Και όμως, αν είναι πραγματικά ένας από τους Λαίηντον, η οικογένειά μου της οφείλει μια ειλικρινή εύγνωμ-σύνη, γιατί είναι φανερό ότι του έσω-σε τη ζωή και είναι βέβαιο ότι διέτρε-ξε τον κίνδυνο να τυφλωθεί κατά τα τρία χρόνια που προηγήθηκαν της Ά-νακωχής. Σε βεβαιώνω, Όνιλ, ότι μου προξενεί κατάπληξη το θάρρος της γυ-ναίκας αυτής. Καθώς την συνάδευα σπíti της με το αυτόκίνητο την ρώτη-σα αν ήξερε ότι οι συμπατριώτες της θα την κατεδίκαζαν άμέσως σε θάνα-το αν ανέκαλύπταν τίποτα και μου ά-πήνησε με ήρεμιά: «Φυσικά, κύριε ταγ-ματάρχες!». Οι γυναίκες είναι παράξε-να πλάσματα.

Ο Μάννινγκ σιώπησε και ξαναγύρι-σε στο γραφείο. Σε λίγο πρόσθεσε:

—Μόλις πάρω την άδειά μου, θα τη-λεγραφήσω στον πεθερό μου, τον σέρ Χένρυ Προτέρ. Ύστερα πρέπει κά-ποιος να ειδοποιήσει τον σέρ Κόττερελ. Ένοιωσε μια τρομερή λύπη όταν οι δυο έγγονοί του εξαφανίστηκαν και πρέπει να το μιλήσω με τρόπο, για να μη τον βλάψω ή συγκλινήσις.

—Υποθέτω, είπε ο Όνιλ άργά, ότι δποισδήποτε και αν είναι αυτός που έπέστρεψε είναι ο κληρονόμος του.

Ο Μάννινγκ χαμογέλασε ελαφρά.

—Ναί. Και υπάρχει κάποιος που θ' σκάσει από το κακό του: είναι ο Κόττυ Άμποτ, ο άνεμος του σέρ Κόττερελ, ο οποίος έννέα χρόνια τώρα θεωρείται κληρονόμος του πύργου του Λαίηντον. Μου είναι πολύ αντιπαθητικός. Πρέπει όμως να όμολογήσω ότι το χτύπημα

Μορφές

που ζωντανεύουν

από το παρελθόν

θα είναι αρκετά σκληρό γι' αυτόν και τα του στοιχίση αρκετά.

—Δεν μου λες Πίθηκε, ρώτησε ο έ-πίατρος, οι Λαίηντον ήταν στρατιωτι-κοί εξ επαγγέλματος;

Ο Μάννινγκ κούνησε άρνητικά το κεφάλι του.

—Όχι. Μόλις είχαν τελειώσει τις σπουδές τους στο Καίμπριτζ. Ο Τζιμ έα ειδικευόταν στην γεωπονική για να ερροντίξη τα κτήματα του «Λαίηντον Μάννορ» και ο Τζάκ σκόπευε ν' άκο-λουθήση τον διοικητικό κλάδο, στις Ίν-δίες. Έν τώ μεταξύ, έκρηχύθη ο πόλε-μος και κατατάχθηκαν άμέσως.

Ο έπίατρος Όνιλ σηκώθηκε, χα-σμουρήθηκε και δήλωσε:

—Πρέπει να πηγαίνω. Θα περάσω από το Χούκερ να μου δανείση ρού-χα για τόν... Λαίηντον. Μόνο ο Χούκερ είναι τόσο φιλόξ. Τα δικά σου, φυσικά, δεν ώφελουν σε τίποτα. Όταν θα ντυ-θώ όπως πρέπει και ξυρισθώ, θα τον αναγνωρίσης ασφαλώς. Ο έπίδεσμος δεν θα γροιάζεται πια γιατί η πληγή ήταν ελαφροτάτη.

Όταν ο Όνιλ έκλεισε την πόρτα πίσω του, ο Μάννινγκ έγραψε ένα γράμμα. Προωριζόταν για την Έβε-λιν και ήταν πολύ σύντομο:

«Άγαπητή Έβελιν,

Θά επιστρέψω άμέσως στην Άγγλία. Θά μπορέσω να σάς συναντήσω στο Λονδίνο; Άν τυχόν λείπετε, σάς παρα-καλώ να επιστρέψετε, γιατί υπάρχει έπείγουσα ανάγκη να σάς μιλήσω.

Δικός σας

Μάννινγκ».

Έγραψε στον φάκελλο την διεύθυν-ση της κυρίας Τζιμ Λαίηντον και τό έβαλε δίπλα στο άλλο γράμμα.

Τήν στιγμή εκείνη η πόρτα του δω-ματίου των ξένων άνοιξε και ο Λαίη-ντον μπήκε μέσα.

Είχε βάλει μια ρόμπ-ντε-σάμπρ του Μάννινγκ, πράγμα που του έδινε ένα ύφος πιο φυσικό. Πλησίασε στο τραπέζι και άκόμη και κατά την σύν-τομη αυτή στιγμή μπορούσε να δια-κρίνη κανείς ότι δεν φερόταν πια ό-πως ο Άντον Μπλούμ. Ο Άντον έσερ-νε τα πόδια του και είχε σκυφτούς τους ώμους. Ο άνθρωπος που είχε μπή τώρα είχε ψηλά το κεφάλι και περπατούσε με άνεση.

Όταν πλησίασε στο γραφείο το βλέμμα του έπεσε έπάνω στα γράμμα-τα που βρισκόταν εκεί. Για μια στιγ-μή το πρόσωπό του άλλαξε έκφραση. Μά ήταν τόσο σύντομη και φευγαλέα η στιγμή αυτή που θάταν αδύνατο να το διακρίνη κανείς. Ύστερα από λίγα λεπτά ξάρωσε στα φρούδια του και εί-πε:

—Νόμισα, Πίθηκε, πως αυτός ο Ό-νιλ δεν τώχε σκοπό να το κουνήση κα-θόλου από δω.

Προχώρησε στο παράθυρο και συνέ-χισε χωρίς να κυττάξη τον Μάννινγκ.

—Δέκα χρόνια είναι τόσο πολλός και

ρός... Ο παππούς μου ζή άκόμη;

—Ναί. Είναι θαυμάσια στην ύγεία του. Είχε ύποφέρει τρομερά όταν εξα-φανισθήκατε. Μά ξέρεis το θάρρος του. Δήλωσε ότι δεν θ' άφηνε την θέση του στον Κόττυ Άμποτ μια ώρα νωρί-τερα από ότι έπρεπε.

—Τό καυμένο τόν Κόττυ! Υποθέτω ότι είναι πάντα ο ίδιος. Πραγματικά θά του στοιχίση πολύ ο γυρισμός. Τόν καυμένο τόν Κόττυ!

Στά χείλη του πλανιόταν ένα έλα-φρά ειρωνικό χαμόγελο.

—Δεν θά ευχαριστήση ασφαλώς, εί-πε ξηρά ο ταγματάρχης.

Πέρασαν λίγα λεπτά σιωπής. Ο ταγ-ματάρχης αισθανόταν μια άόριστη στε-νοχώρια. Ποιος από τους δυο τους θά πρόφερε πρώτος τό όνομα της Έβελιν;

Ο άνδρας εξακολουθούσε να κυττά-ξη έξω από το παράθυρο και εί-πε:

—Η Λούση δεν άλλαξε καθόλου.

—Πράγματι, άπήνησε ο Μάννινγκ.

Μεσολάβησε μια δεύτερη σιωπή, με-γαλύτερη την φορά αυτή. Ύστερα ο άνδρας ρώτησε με φωνή άπόλυτα ήρε-μη:

—Θά ήθελα να μάθω νέα για την Έβελιν. Πώς είναι;

—Πολύ καλά, είπε ο Μάννινγκ για να πη κάτι. Μά στην πραγματικότητα δεν ήξερε πως να έκφρασθ.

—Είδα την έπιστολή σου στο τραπέζι, συνέχισε ο άλλος. Η Έβελιν δεν... παντρεύτηκε;

—Όχι.

—Δεν σκέφθηκε να ξαναπαντρευτή;

Ο ταγματάρχης ένοιωσε ένα συναι-σθημα άγανακτίσεως.

—Θάκανες καλύτερα να την ρωτήσης ο ίδιος, είπε ξηρά.

—Ναί. Αυτό σκοπεύω να κάνω πράγ-ματι.

Ο Μάννινγκ ξαναβρήκε άπότομα την εύχέρεια της όμιλίας:

—Μά είναι ποτέ δυνατόν, ρώτησε, να θυμάσαι την Έβελιν, να θυμάσαι ότι η Λούση ήταν δεσποινίς επί των τιμών στο γάμο της και να μην ξέρης αν εί-σαι ο σύζυγός της; Όχι, δεν είναι δυ-νατόν...

Ο άνδρας εξακολουθούσε πάντα να μένη όρθιος μπροστά στο παράθυρο. Τα δάχτυλά του έπαιζαν μηχανικά έ-πάνω στο τζάμι.

—Είτε είσαι ο Τζιμ, είτε είσαι ο Τζά παρευρέθηκες στον γάμο αυτό. Τό θ μάσαι αυτό;

—Ναί, τόν θυμώμαι.

Ο Μάννινγκ τόν πλησίασε, τόν άρ-παξε από τό μπράτσο και τόν άνάγκα-σε να στραφή:

—Θυμάσαι ότι ήσουν στον γάμο; Για όνομα του Θεού, πές μου λοιπόν τί ά-κριβώς θυμάσαι;

Ο άγνωστος τόν κύτταξε:

—Όχι, δεν θέλω, Πίθηκε. Είναι τό-σο άκαθόριστο αυτό που θυμώμαι ώ-στε δεν ώφελεί.

—Και όμως διατήρησες την άνάμνη-ση της Λούση...

—Ναί. Της Λούση και της άλλης δε-σποινίδος των τιμών: της Μαίρης που δεν ήταν πολύ συμπαθητική. Φορόθσαν ρόζ φορέματα με δαντέλλες όπως πρό-όλλγου η Λούση. Μου φάνηκε...

Σιώπησε άπότομα και άπομακρύν-θηκε από τόν Μάννινγκ.

(Συνέχεια στο προσεχές)

Η ζωή επαναλαμβάνεται

Ζούμε και ξαναζούμε άπειρες φορές

Μία από τις πιο συνταρακτικές φιλοσοφικές ύποθέσεις είναι και εκείνη που διετύπωσε ο Νίτσε ως η «Αιώνια Έπιστροφή».

Η ύπόθεση δηλαδή αυτή λέγει ότι η ζωή επαναλαμβάνεται πάντα η ίδια, με τις ίδιες χαρές, τις ίδιες θλίψεις, με τους ίδιους πάντα κινδύνους, με τους ίδιους έρωτες προς τα ίδια πρόσωπα... κάτι τό φρικτό σε μονοτονία, κάτι πού δεν θά θέλαμε να ζήσουμε!

Κι' όμως, πόσες φορές δεν συνέβη στον καθένα μας να σκεφθώ ότι κάτι πού βλέπει, ή πού άκούει σε μια ώρι-σμένη στιγμή, τό έχει ξανακούσει, ξα-ναόη, ξανααισθανθ... κάποτε... άκαθό-ριστο πότε!

Σε κάποιο μυθιστόρημα ο συγγρα-φεύς μάς παρουσιάζει τόν νεαρό ήρώα του, ως ένα νέο της άνωτέρας κοινωνι-κής τάξεως, μορφωμένο, εύγενικό και φιλήσυχο. Μία μέρα ταξιδεύοντας στο τραίνο, βρίσκεται μόνος σ' ένα διαμέρι-σμα με συνεπιβάτη του κάποιον ά-γνωστο. Ξαφνικά τόν καταλαμβάνει μια άνεξήγητη και φοβερή μανία. Θέ-λει να σκοτώση τόν άγνωστο. Άδικα παλεύει με τόν έαυτό του, άδικα προσ-παθεί ν' άπομακρύνη την φρικτή του αυτήν έπιθυμία. Κάθε του κίνηση, κά-θε του σκέψη την άναγνωρίζει. Όλα αυτά τα γεγονότα τά έχει ξαναζήσει, δλόγδια όπως και τώρα. Τέλος σκοτώ-νει τόν συνεπιβάτη του και παραδίδε-ται μόνος στην άστυνομία λέγοντας:

—Τό ήξερα πως θά τόν σκότωνα για δεύτερη φορά!

Αυτή ή Αιώνια Έπιστροφή ή είναι, όπως άλλωστε και όλες οι μεγα-λεπήβολες φιλοσοφικές θεωρίες, δυσκο-λονόητη στο πολύ κοινόν, πού δεν θά συγκρατήσει παρά ό,τι τού επιτρέπουν οι πνευματικές του ικανότητες.

Πάντως, τώρα τελευταία, τό θέμα αυτό έγινε τρομερά έπίκαιρο, λόγω διαφόρων σχετικών έρευνών, διασήμων έπιστημόνων.

■ ■

Ηδη από την άρχαιότητα οι φιλόσο-φοι είχαν διατυπώσει μια παραπλήσια θεωρία, σύμφωνα με την όποια ή ζωή επαναλαμβάνεται, όχι όμως ή ίδια πάν-τοτε, αλλά διαφορετική. Ο κύκλος αυ-τός της ζωής θά έκλεινε όταν ο άνθρω-πος θά κατώρθωνε να εξιλεωθώ δια τά άμαρτήματά του.

Τό ίδιο σχεδόν πρεσβεύουν και οι ίνδικές θρησκείες πού τοποθετούν την άπόλυτη μακαριότητα, της τελικά έ-ξαντισμένης ψυχής, στη Νιρβάνα.

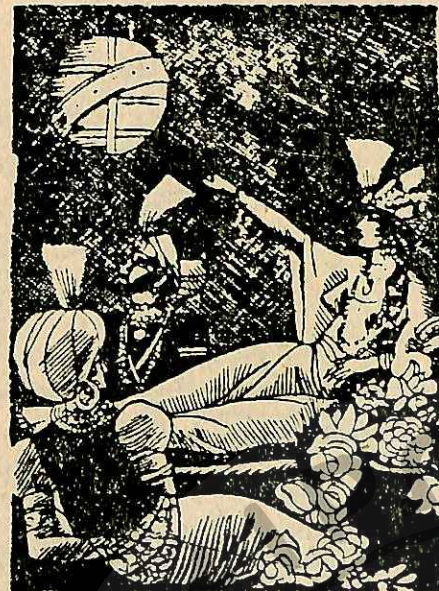
Τόν νόμο αυτό, τόν περιγράφει με θαυμάσια λόγια ο Νίτσε.

—Άνθρωπε, λέει κάπου, ή ζωή σου μοιάζει με την κλεψύδρα, πού πάντα άντιστρέφεται και επαναλαμβάνει τό ίδιο μονότονο κύλισμά της. Μία κλε-ψύδρα και ή ζωή σου πού θά επανα-λαμβάνεται με διαστήματα πού θά τά γωρίζη ή «μεγάλη στιγμή», ο άναγ-καίος δηλαδή χρόνος για να ξαναδη-μιουργηθούν όλες οι συνθήκες πού σε έπλασαν. Και τότε θά ξαναβόης τις ί-

διες χαρές, τις ίδιες λύπες, τούς ίδιους φίλους, τούς ίδιους έχθρους, και τις ί-διες έλπίδες, τις ίδιες άπογοιεύσεις, την ίδια φύση, τις ίδιες άκτίνες τού ή-λιου, και την ίδια τάξη όλων των πραγ-μάτων».

Έπιστημονικά, οι όπαδοί της Αίω-νίας Έπιστροφής, έξηγούν την ύπόθε-σή τους με την άκόλουθο θεωρία:

Τό Σύμπαν, συμπεριλαμβανομένου φυσικά τού Ήλιου, της Γης και των σωμάτων μας, άποτελείται από τά ά-πειροελάχιστα αυτά μόρια πού οι φυσι-κά τά όνομάζουν άτομα. Ο άριθμός των άτόμων, είναι άποσ άντιλαμβάνε-ται ο καθείς, άστρονομικός. Πάντως, γατά προσέγγισιν, πλησιάζει τά δέκα είκοσιπεντάκις διεσεκατομμύρια. Γρά-

φεται δε: 1 και άκολουθούν 79 μηδενι-κά.

Αυτά τά μόρια κατορθώνουν, με διάφορες ένώσεις των, να σχηματίσουν ένα μεγάλο άριθμό διαφορετικών Συμ-πάντων.

Ο άριθμός όμως αυτός είναι σχετι-κά περιορισμένος. Πρέπει λοιπόν, λο-γικά, να έρθη μια στιγμή κατά την ό-ποια οι συνδυασμοί αυτοί θά έξαντλη-θούν. Τότε θά σχηματισθώ ξανά ένα Σύμπαν όμοιο με κάποιο από τά προη-γούμενα και θά ζήσουμε ξανά μιάν ά-πό τις προηγούμενες ζωές.

Σύμφωνα με την ίδια πάντα θεωρία, θά έρθη μια έποχή κατά την όποια θά εκπληρωθούν όλες οι φαντασιώσεις και τά όνειρα των ποιητών. Οι θρύλοι θά γίνουν πραγματικότητες, και οι διά-φοροι παραμυθένιοι ήρωες θά ζήσουν πραγματικά. Αυτά δε όλα θά συμβούν, όπως έξηγήσαμε, ή Ζωή θά έ-παναλαμβάνεται διαρκώς και κυρίως θά έξαντλεί κάθε δυνατή μορφή της.

Όπότε φυσικά θά εμφανίζεται και ο-πως την συνέλαβε ή φαντασία των ποι-ητών. άφοι και ή μορφή αυτή ή ποιητι-κή είναι μια από τις άπειρες συνθέσεις

των άτόμων.

Όπως πάντοτε, όμως, υπάρχει και ή άκριβώς αντίθετη θεωρία, σύμφωνα με την όποια τό Σύμπαν προχωρεί προς τόν όλοκληρωτικό έξαφανισμό του, προς τό άναπόφευκτο Τέλος.

Παραθέτουμε και την έξηγηση της θεωρίας αυτής.

Είναι γνωστό από τη φυσική, ότι κά-θε κίνηση άπαιτεί και σχετική ένέρ-γεια πού μετατρέπεται πάλιν εις θερ-μότητα. Για να καταλάβεις αυτό σάς δίνουμε τό άκόλουθο παράδειγμα:

Ένα καράβι πού ταξιδεύει κατανα-λίσκει μεγάλη ένέργεια για να διασχί-ση τούς ώκεανούς. Στο τέλος όμως ή ένέργεια αυτή έχει ως μόνο άποτελε-σμα την άνεπαίσθητο θέρμανση της θα-λάσσης.

Όλα λοιπόν μετατρέπονται σε θερ-μότητα, κι' οι αιώνες, οι πολιτισμοί πού ζήθηκαν πάνω στη γή, όλα έχουν άφή-σει ως μόνο σημάδι της διαβάσεώς τους, λίγη θερμότητα. Άλλά και ή θερμότης αυτή χάνεται. Και να πώς: Από μια ποσότητα θερμού νερού μπορεί να έπι-τύχη κανείς πολλά πράγματα, κίνηση, ηλεκτροισμό κ.τ.λ. Μόλις όμως κατορ-θώσεται να ψυχράνεται τό νερό αυτό, χάνεται κάθε δυνατή έκμετάλλευσίς του.

Τό ίδιο συμβαίνει και με τό Σύμπαν. Η δημιουργός θανάμς του λιγοστεύει, και στο τέλος θά καταλήξη σε μια τε-λειωτική άδρανή κατάσταση, όπου δεν θά υπάρχει ούτε θερμότητα, ούτε ψύχος, ούτε κίνηση, αλλά μόνον μια χλιαρή κατάσταση πού δεν θά μπορεί να δη-μιουργήση καμμία άπολύτως ένέργεια και κίνηση. Την νέκρωση αυτή ή Γερ-μανοί την άποδίδουν με τόν όρο «Βάρ-μειστόντ» ή «Χλιαρό Θάνατος».

Αυτή ή δεύτερη θεωρία, ή άπαισιό-δοξη, είχε μεγάλους έπιστήμονες ως θερμούς ύποστηρικτές της. Όλοι δε έτειναν να πιστέψουν πως όλα θά χα-θούν μια μέρα, κι' ότι θά βασιλεύση στο Σύμπαν μια άπόλυτη άδράνεια, πού θά νεκρώση κάθε ζωή. Τότε όμως παρου-σιάσθηκε ο Άϊνσταϊν και οι μαθηταί και οι όπαδοί του, πού άνέτρεψαν όλην αυτή την νεκρά άπαισιοδοξία ως προς την τύχη τού Συμπαντος.

Σήμερα πιστεύεται πως στα πιο ά-πομακρυσμένα σημεία τού Άέθρου, σε κάποια νεοδημιουργητά λαμπρά άστέ-ρια, ξαναζωντανεύει ή Αιώνια ένέρ-γεια τού Συμπαντος, όπως άκριβώς ζωντάνευε σύμφωνα με τούς Έλληνη-κούς μύθους, ο Φοίνις άπ' τη στάχτη του.

Παραδέχονται επίσης ότι ή ύλη με-τατρέπεται σε φως, και ότι ο Ήλιος, γάνει έκαστομμύρια τόννους τό χρόνο. Έ-νώ ή ραδιενέργεια του δύνανται κατα-φύγει κάπου, στο Άπειρό, όπου πα-ρασκευάζει μια νέα ζωή σε νέους Πλα-νήτες.

Τις θεωρίες αυτές τις άποδεικνύουν μέχρι στιγμής με διάφορα έργαστηρια-κά πειράσματα.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ

ΑΓΓΛΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

ΛΟΗΡΗΜΑΔΑ ΣΤΟ ΤΕΤΡΑΓΩΝΟ

Ο Κωστάκης είχε το άτύχημα να συγκαταλέγεται μεταξύ των πλέον άφηρημένων του ανθρώπινου γένους. Κι' εκείνη την ημέρα πούπαθε το εκατομμυριοστό πάθημά του είχε πάει να ξυριστή. Ο κουρέας, όμως, έκπληκτος, παρατήρησε ότι ο πελάτης του αν και είχε ξυριστή, καθόταν, ωστόσο, στο κάθισμά του.

Νομίζοντας, λοιπόν, ότι τον κορόϊδεε, του είπε:

— Κοιμηθήκατε, κύριε;
— Ο Κωστάκης ξαφνιάστηκε.
— Τι λές παιδί μου. Δεν κοιμάμαι. Έπαθα, όμως, κάτι χειρότερο: Είμαι τρομερά μύωψ και όταν βγαλά τα γυαλιά μου για να με ξυρίσεις δεν μπορούσα να δω τον εαυτόν μου στον καθρέφτη και έτσι νόμιζα πως είχα... φύγει για το σπίτι!

□ □

Η ΦΥΛΑΡΓΥΡΙΑ ΤΩΝ ΣΚΩΤΣΕΖΩΝ

Ένας Άγγλος ταξίδευε κάποτε στη Σκωτία. Εκεί, σ' ένα μέρος, βλέπει μία μεγάλη τρύπα παράξενα σκαμμένη.

— Πώς έγινε ή τρύπα αυτή; ρωτά τον συνωδό του, δόγγη.

— Έδω, απαντά αυτός, ήταν άλλοτε μία μικρή σχισμή του εδάφους. Κάποτε, όμως, πέφτει μέσα ένα τάλληρο που κρατούσε στο χέρι ένας Σκωτσέζος. Αυτός τότε άρχισε να ψάχνει για να το βρή και... βλέπετε το αποτέλεσμα!

□ □

ΤΑ ΗΘΕΛΕ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΔΥΟ

Ένας Σκωτσέζος είχε αγοράσει ένα ζευγάρι παπούτσια κι' έπειτα από ένα μήνα ήρθε στο μαγαζί που τ' αγόρασε και ρώτησε τον αρμόδιο υπάλληλο αν μπορούσε να του τ' ανοίξει γιατί ήταν πολύ στενά.

Ο υπάλληλος δοκίμασε τα παπούτσια στο καλάπιδι και τα βρήκε εν τάξει.

— Μά, άνθρωπέ μου, τα παπούτσια αυτά είναι ακριβώς στο πόδι σου και κατά τι μεγαλύτερα.

— Ω! Το ξέρω αυτό, έκαμε ο Σκωτσέζος. Έμένα μούρχονται καλά, είναι, όμως, στενά στού αδερφού μου το πόδι, ο οποίος εργάζεται νυκτερινή βάρδια στο εργοστάσιο που εργάζομαι εγώ την ημέρα.

□ □

ΣΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

Κάποιοι δικαζόταν επί κλοπή και πρόεδρος εξέταζε έναν ουσιαστικό μάρτυρα στον όποιον ο κατηγορούμενος είχε ομολογήσει την πράξη του.

— Μπορείς να επαναλάβεις τις ίδιες ακριβώς λέξεις που σου είπε ο κατηγορούμενος;

— Είπε ότι έκλεψε το γουρούνι.

Ο δικαστής θέλησε να διευκολύνει τον μάρτυρα:

— Δηλαδή ο κατηγορούμενος είπε: «πήρα το γουρούνι»;

— Ω, κύριε πρόεδρε... Είπε ότι πήρε το γουρούνι, αλλά το όνομά σας δεν το ανέφερε διόλου!

Μερικοί περίεργοι θάνατοι

Από τους άσυνήθιστους θανάτους που σημειώνει η ιστορία αναφέρουμε τους εξής:

Ο Άβιμέλεχ, αλσέθηκε μέσα σε δυο μυλόπετρες.

Ο Άβεσαλώμ κρεμάσθηκε από τα μαλλιά σ' ένα δένδρο.

Ο Γολιάθ σκοτώθηκε από την πέτρα της σφειδόνης του Δαβίδ.

Ο προφήτης Ησαίας πριονίσθηκε ανάμεσα σε δυο σανίδια.

Ο Σαμφών πλακώθηκε από τα έρεπια του ναού που ο ίδιος γκρέμισε.

Ο Άκταίων φαγώθηκε από τα σκυλιά του.

Ο Διομήδης φαγώθηκε από τάλλογα του.

Ο Άνακρέων πνίγηκε από ένα κουκούτσι σταφυλιού.

Ο Αισχύλος έσπασε το κεφάλι του από μία χελώνα που έπεσε από ψηλά.

Ο Λασκώων έσκασε από το σφίξιμο που του κάμαν δυο φείδια.

Ο Μαρσύας πέθανε γδαρμένος ζωντανός.

Μιλών ο Κροτωνιάτης σπαράχθηκε από λύκους.

Πλίνιος ο Πρεσβύτερος έπεσε μέσα στον κρατήρα του Βεζουβίου.

Ο Πύρρος σκοτώθηκε από ένα κεραμίδι που έπεσε στο κεφάλι του.

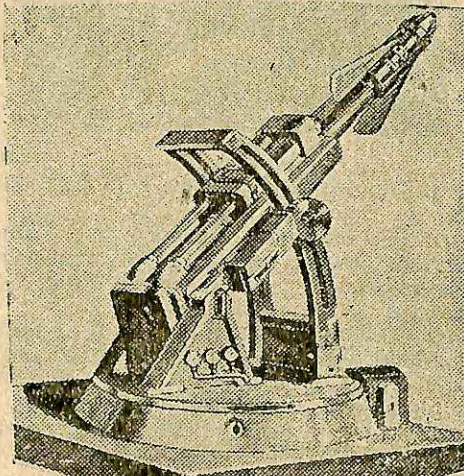
Ο Σοφοκλής από χαρά όταν έμαθε πως θραβεύθηκε σ' έναν ποιητικό διαγωνισμό.

Ο Θεορίτης από μία γροθιά.

Ο Άρετίνος από τα πολλά γέλια.

Η Κλεοπάτρα από μιάν έχιδνα που ή ίδια την έβαλε να την δαγκώσει.

ΜΕ ΡΟΥΚΕΤΤΑ ΣΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

Η ιδέα της επίσημης του φεγγαριού και των άλλων κοντινών πλανητών με ρουκέττες, όχι μονάχα δεν έχει εγκαταλειφθεί ως ανεφάρμοστος, όπως ισχυρίστηκαν μερικοί, αλλά κερδίζει και καθημερινώς έδαφος. Διάφοροι σοφοί, όπως οι καθηγητές Γκοντάρ, Όμπερτ, Έσώ-Πελτρερ, Νταμπλάν κ. α., ασχολούνται ο καθέας και με ένα δικό του σύστημα με την κατασκευή της τελειότερας ρουκέτας. Στην ειδοία μας, το μηχανήμα εξακοντίζουσ διαπλανητικών ρουκετών που κατασκευάζει τελευταία ο καθηγητής Λουί Νταμπλάν. Και είναι φαίνεται το τελειότερο.

Μέχρις αποδείξεως του εναντίου.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΑΡΙΘΜΩΝ

(Συνέχεια από τη σελίδα 15)

Λοστε όσοι ασχολούνται με τον άποικριφισμό παραδέχονται ότι η ιδιότης κάθε αριθμού, μεταβάλλεται με τα άτομα. Στόν καθένα μας ανήκει ένας αριθμός που μας φέρει «γουρ» και ένας άλλος που φέρει «γουρ-σουζιά», ένθ σ' άλλους συμβαίνει το αντίθετο.

Λέγουν π.χ. για τον περίφημο μουσουργό Μασενέ ότι έστρεψε τον αριθμό 13 και είχε πάντοτε την ιδέα ότι θα πέθανε στις 13 του μηνός. Και πραγματικά πέθανε στις 13 Αυγούστου του 1912, του οποίου οι αριθμοί άθροίζονται δίνουν 13. Το εναντίον ο Πόλ Ντεσανέλ, ο ακαδημαϊκός και πολιτικός, θεωρούσε το 13 ως «γουρλιδίο». Πρασινοήθηκε σχετικώς ότι το όνομά του (Paul Deschanel) αποτελείται από 13 ηχηφία, ότι εγεννήθηκε στας 13 έτος μηνός στας 13 παντρεύτηκε (αν και αυτό θεωρείται από πολλούς... μεγάλη συμφορά) και πάλιν στις 13 έβαλε ύποψηφιότητα στο άξίωμα προέδρου της Γαλλικής Δημοκρατίας.

Σε μερικούς, ένας άρισμένος αριθμός επικρατεί σ' όλα τα σπουδαιότερα της ζωής των γεγονότα, καλή ή δυσάρεστα. Ο αριθμός π.χ. 14 ήταν ιουδαίος για τον βασιλέα Ένριχο Δ' της Γαλλίας. Το όνομά του (Henri de Bourbon) έχει 14 στοιχειά. Γεννήθηκε στις 14 του μηνός, έζησε 56 χρόνια (14X4), νίκησε την αποφασιστική μάχη του Ένριχ μία 14η και πέθανε δολοφονούμενος πάλι στις 14. Και αυτός ακόμη ο δολοφόνος του Ρεβαλιάν θανατώθηκε 14 μέρες μετά το έγκλημά του.

Ο ίδιος αριθμός επεκράτησε και στην ζωή του εγγονού του Λουδοβίκου, ο οποίος ήταν 14ος στη σειρά των Λουδοβίκων, ενηλικιώθηκε 14 ετών και ανέβηκε στον θρόνο μία 14η του μηνός.

Θα μπορούσαμε ν' αναφέρουμε εδώ άπειρες όμοιες συμπτώσεις. Περιοριζόμαστε να αναφέρουμε τον πράγματι καταπληκτικό παραλληλισμό που έκαμαν της ζωής του Αγίου Λουδοβίκου της Γαλλίας και του τελευταίου απογόνου του, του καροταρηθέντος Λουδοβίκου 16ου. Παρατηρήθη δηλ. η συστηριώδης έπικροή του αριθμού 539.

Ο Άγιος Λουδοβίκος γεννήθηκε το 1215, ο δε Λουδοβίκος 16ος το 1754 (1215+539). Η αδελφή του Ιου Ισαβέλλα εγεννήθη το 1225 και η αδελφή του 2ου Ισαβέλλα και αυτή, το 1764 (1225+539). Ο πατέρας του πρώτου πέθανε το 1226, του δε δευτέρου το 1765 (1226+539). Ανήλικος κηδεμονεύμενος ανακηρύχθηκε βασιλεύς ο πρώτος το 1226, ο δε δεύτερος ανεκηρύχθηκε διάδοχος του θρόνου το 1765 (1226+539). Ο πρώτος υπέγραψε συνθήκη ειρήνης με τον Ένριχο Γ' της Αγγλίας το 1243, μετά 539 δε έτη, δηλαδή το 1782, ο δε δεύτερος υπέγραψε έπίσης μία συνθήκη με τον βασιλέα της Αγγλίας Γεώργιον Γ'.

Ο πρώτος Λουδοβίκος έπεσε κέφθηκε το 129 ένα ημερόνα της Ανατολής ο οποίος ζητούσε να βαπτισθεί και πάλι ένας άλλος ημερόνας της Ανατολής θέλοντας ν' άσπασθ τον Χριστιανισμό έστειλε πρεσβεία στον Λουδοβίκο τον 16ο το 1788 (1249+539).

Ο Άγιος Λουδοβίκος αικμαλωτίσθηκε στην Μανσούρα το 1250, ο δε Λουδοβίκος 16ος, αικμαλωτίσθηκε από τον επαναστατήσαντα λαό μετά 539 έτη, δηλ. το 1789.

Όμοιογήστε ότι το φαίνόμενο είναι πράγματι καταπληκτικό και δικαιολογεί το άχιστον, αν δεν έξηγη, πολλές προλήψεις και δυσειδαιμονίες.

Παιδιάρίσματα

Εύδυμο διήγημα του Πέτερ Βίνενμπλουμ

Δα μπορούσαμε να ζήσουμε ευτυχισμένοι — είπε η Μίτσι καρφώνοντας μακριά τα γαλανά μάτια της που ή υπερβολική μπουρποσία έκανε να φαίνονται μεγαλύτερα από ό,τι ήταν συνήθως, ούτως ώστε να μπορούσαν να καθρεφτίζονται μέσα σ' αυτά όχι μόνο τα φώτα της μπουραρίας αλλά και όλόκληρης της Βιέννης.

— Απόλυτα ευτυχισμένοι — παραδέχτηκε ο Φράντς άκουμπώντας το κεφάλι του στην παλάμη του, σε στάση βαθιά σκεπτική.

— Θα είχαμε ένα ξύλινο σπιτάκι, άσπρο σαν το χιόνι με γαλάζιες κορνίζες, ώνειροπόλησε η Μίτσι. Μ' ένα μικρό κήπο, ένα φός-τερριέ και μία κατσικούλα που θα μάς έδινε φρέσκο, άρωαίο γάλα, αν ή θελε ο κηδεμών μου.

— Τόν κακούργο! Είπε ο Φράντς με άσθημα υπερτάτης άδηλίας. Ευτυχώς που τα πτώματά μας θα κάνουν την καρδιά του να σπαράξει. Οι τύψεις θα τον βασανίσουν μέχρι θανάτου, Μίτσι. Θα νοιώσει το κακό που έκανε με το να έναντιωθή στην ένωσή ενός ίδανικού ζεύγους.

— Ασφαλώς. Έλπιζω πως δεν θα έχη καμμιάν αντίρρηση να είναι γαλάζιες οι κορνίζες. Θα ταίριαζαν τόσο όμορφα με το χρώμα των ματιών μου... Τού είπε εκείνη έπιμένοντας σ' αυτή την τελευταία λεπτομέρεια.

— Ω, Μίτσι....

— Κι' ούτε φαντάζομαι να είχες άί τέρηση για την κατσικούλα. Θα λέρωνε βέβαια τόν κήπο, μην ξεχνάς, όμως, πως με την κοπριά της θα συνέισεφερε στην ανάπτυξη των λουλουδιών. Και θα ζούσαμε πάντα μαζί, πάντα μονιασμένοι, πάντα! Χωρίς το παραμικρό συνεφάκι, χωρίς την παραμικρή παρεξήγηση—μόνο με έρωτόλογα! Τι άρραία, τί γοητευτικά που θα ήταν! Νυστάζω, γλυκέ μου Φράντς.

— Πάμε, αγάπη μου. Ώρα είναι....

□ □

Πραγματικά, ήταν ώρα να πεθάνουν. Το τραίνο που θα τους διεμέλιζε έφευγε απ' την Γιόζεφ-Μπάν στις 23 και 53'.

Ο Φράντς πλήρωσε τόν λογαριασμό, σηκώθηκε και σηκώθηκε κι' η Μίτσι, άκουμπώντας στο μπράτσο του. Έτσι η Μίτσι είχε όνειρευτή ν' άκουμπά σε όλη της την ζωή.

Ένοιωθε πως μπορούσε να χη πλήρη άπιστοσύνη στον Φράντς που ήταν σχεδόν κατά τρία χρόνια μεγαλύτερός της και πατούσε τ' όρρα στα έικοσι.

Την άπγνωσμένη αυτή λύση στον έρωτά τους που χρονολογούνταν από έξη ήδη μηνών την είχε έπινοήσει εκείνος, όπως εκείνος είχε μελετήσει και τόν οδηγό τών σιδηροδρόμων για να ρυθμίση τα της μεταβάσεώς τους... στον Παράδεισο!

□ □

Προχώρησαν για πολλή ώρα σιωπηλοί. Η νύχτα κι' οι μύρες που είχαν πιεί βάραιναν τόν μυαλό και τα στομάχια τους.

Έφθασαν εκεί όπου σβύνουν τα φώτα της πόλεως και περιπλανήθηκαν στην σκοτεινή κι' έρημη έξοχη που άχνοφώτιζε ή μακρυνή λάμψη τών άστρών και τάραζε τόν μονότονο τραγουδι τών γρύλων.

Τέλος, έφθασαν στις σιδηροδρομικές γραμμές.

— Είμαι κουρασμένη, είπε άπερίσκεπτα ή Μίτσι όταν έφθασαν εκεί.

— Έδω είναι τó καλλίτερο μέρος για αιώνια άνάπαυση! Ψιθύρισε ο Φράντς που της έκανε θέση να καθήση στο πλευ-

— Πάμε, αγάπη μου, ώρα είναι.

τους τσακισμένα: αυτά, όμως, δεν είναι τά μόνα δυσάρεστα έπακόλουθα εκείνων που μένουν κάτω απ' τó τραίνο.

Έξέ άλλου, όλόγουρά τους, στο τοπίο, δεν ήταν τίποτα που να δείχνη ότι βρίσκονταν στην περιοχή του Παραδείσου.

— Άρα, βρίσκονταν ακόμα κατά γής, άπάνω στις σιδηροδρομικές γραμμές—που ήσαν όμως σκεπασμένες από χόρτα και χόμα. Ήταν μία έγκαταλειμμένη γραμμή, από όπου πρό πολλού είχε περάσει τó τελευταίο τραίνο!

Και οι δυο τους μονομιές κατάλαβαν όλη την έκταση της τραγωδίας.

— Φράντς! φώναξε ή νέα. Έκανε λάθος!

Ο Φράντς είχε μείνει με τó στόμα άνοιχτό και τα μάτια γουρλωμένα:

— Μίτσι, τραύλισε, κι' εγώ που νόμιζα....

— Νόμιζες;! Νόμιζες;!

Κι' ή νέα τινάχτηκε όρθια, άγανακτισμένη. Γιατί τώρα, μονομιές, της είχε περάσει ή νύστα καθώς κι' ή δυσπεψία και τó μεθύσι. Και ξαναβρισκόταν με έξαιρετική πνευματική διαύγεια, με όλη την συναίσθηση τού γελοίου της θέσεώς της, ύστερα από μία νύχτα που είχε περάσει έξω απ' τó σπίτι, με στραπατσασμένα τά φορέματά της.

— Τι νόμιζες, λοιπόν;

— Δεν ξέρεις πόσο λυπούμαι, Μίτσι, δεν ξέρεις....

— Είσαι ένας βλάκας!

Κι' εκείνος τινάχτηκε όρθιος απ' την κατάπληξη του.

— Μίτσι! Δεν φαντάζομαι να μιλάς σοβαρά....

— Ένας βλάκας! Ένας ήλιθιος! Φύγε! φώναξε ή νέα με άπόγνωση.

— Μίτσι... τραύλισε εκείνος. Μά είναι αδύνατο.... Έμεις... Τό σπιτάκι μας....

— Ηλίθιε! Φύγε! Χάσου.... να μη σε ξαναδούν τά μάτια μου!

Και ή Μίτσι πήρε μία πέτρα και τού την πέταξε.

Ύστερα, άρχισε να τρέχη με όση γρηγοράδα μπορούσε. Ίσως να προλάβαινε να πάη στο γραφείο της στις 9, άφού τηλεφωνήση στο σπίτι της!

□ □

Ο Φράντς, σαν να είχε παρασύρθη από έναν κυκλώνα, παραξαισμένος, την κύτταξε να φεύγη όλοταχώς στο πράσινο λειβάδι.

Μία σκέψη, όμως, πέρασε απ' τόν μυαλό του:

«Άφού ήταν να γίνη αυτό, καλλίτερο που έγινε πριν απ' τόν γάμο».

Αυτό ήταν τó συμπέρασμα που τόν παρηγόρησε.

Σήκωσε τούς ώμους του. Χαμογέλασε. Κι' ύστερα, πήρε τó σακκάκι του και προχώρησε έξω απ' την σιδηροδρομική γραμμή.

Μπορεί να ήταν έγκαταλειμμένη ή γραμμή, πούδς μπορεί, όμως, ποτέ να είναι σίγουρος μ' αυτά τά άναθεματισμένα τραίνα;

ΠΕΤΕΡ ΒΙΝΕΝΜΠΛΟΥΜ

Μία τελευταία φωτογραφία της Φρανσουάζ Ροζαί.

Η Φρανσουάζ Ροζαί θεωρείται σήμερα ως μια παράξενη μελαγχολία τα θλιβερά παιδικά της χρόνια που δεν ήταν καθόλου ευχάριστα. Θυμάται την απέραντη ανία που ένιωθε περνώντας τις ατέλειωτες μέρες με τη συντροφιά της γκουβερνάντας της γιατί η μητέρα της, η κυρία Σουλτιάκ, γνωστή ήθοποιος ήταν πολύ απασχολημένη με την τέχνη της και δεν εύρισκε καιρό ν' ασχοληθεί με την μοναχοκόρη της.

Καμιά φορά πήγαιναν την μικρή Φρανσουάζ στο θέατρο. Η μικρούλα έμενε έκθαμβη ενώ παρακολουθούσε το θέαμα και μόλις επέστρεφε σπίτι της η πρώτη της δουλειά ήταν να δίνει παραστάσεις και να μεταχειρίζεται ως σκηνικά τα έπιπλα του σπιτιού. Το αποτέλεσμα ήταν μια άναστατωση φοβερή που της κόστιζε περισσότερες τιμιότητες παρά επαινούς για την θεατρική της ικανότητα.

Μόλις έγινε 8 χρόνων την έκλεισαν έξωτερική σ' ένα σχολείο, στο οποίο η Φρανσουάζ είχε την εντύπωση ότι ήταν φυλακισμένη.

Ύστερα από μερικά δυστυχισμένα χρόνια, η Φρανσουάζ εισήχθη στο λύκειο των Βερσαλλιών όπου όλα ήταν διαφορετικά. Από το σχολείο αυτό διατηρεί τις καλύτερες αναμνήσεις της και πρό πάντων το ντεμπούτο της στην σχολική θεατρική σκηνή.

Όταν έγινε 14 χρόνων, η μητέρα της την έστειλε να περάσει μερικούς μήνες στην Άγγλία, ύστερα στην Γερμανία.

Η Φρανσουάζ μιλούσε θαυμάσια αγγλικά και γερμανικά όταν επέστρεψε στο Παρίσι, μα η μητέρα της έμεινε κατάπληκτη αντικρύζοντας αντί του μικρού κοριτσιού που ήταν όταν έφυγε, μία νέα κοπέλλα, ψηλή και

έρκετά χονδρή.

Της έκανε μία δέκατα για να την αδυνατίσει λίγο, την έντυσε και την χτένισε σύμφωνα με την τελευταία μόδα και την έστειλε στον Ζεμιέ. Εκείνος δέχτηκε την Φρανσουάζ ως μαθήτριά γιατί αντίληφθηκε το ταλέντο που έκρυβε κάτω από την αδέξια εμφάνισή της.

Όταν έγινε 18 χρόνων βγήκε από το Κονσερβατουάρ με πρώτο θραβείο στο «Ημέρωμα της Στρίγγλας» του Σαίξπηρ.

Αμέσως προσελήφθη στο «Οντέον», αλλά εξ αιτίας του τράκ είχε την πρώτη αποτυχία της. Απογοητεύθηκε λίγο από αυτό, αλλά γρήγορα ανέκτησε την ψυχραιμία της κι' επέχειρησε να δοκιμάσει την τύχη της στη Ρωσία, μ' ένα θίασο που έφευγε για την Πετρούπολη. Θά της έδιναν δώδεκα χιλιάδες φράγκα, πράγμα που θα της επέτρεπε όταν γύριζε στο Παρίσι να νοικιάσει ένα διαμέρισμα δικό της και

δχι να ζήσει στα ξενοδοχεία, ή σε κανένα φτωχικό δωμάτιο καμιάς πανσιόν όπως έκανε έως τώρα. Οι μόνοι της σύντροφοι ήταν ένα γατάκι κι' ένα σκυλάκι. Έδωσε το γατάκι σε μία φίλη της και πήρε το σκυλί μαζί της στην Ρωσία! Και το σκυλί αυτό υπήρξε μάρτυς αρκετών δακρύων και αρκετών απογοητεύσεων. Η δουλειά ήταν πολλή και φοβερά κοπιαστική. Κάθε ξέδομάδα ανέβαζαν και νέο έργο. Ο χειμώνας ήταν βαρύτερος κι' η Φρανσουάζ ένιωθε τα μέλη της να παγώνουν... Έπί τέλους ήρθε η άνοιξη και η τόσο ποθητή επιστροφή στο Παρίσι. Η Φρανσουάζ αισθάνθηκε μία θριαμβευτική χαρά όταν νοίκιασε ένα διαμέρισμα με τέσσερα δωμάτια στην «ρύνη λ' Ουνιέρντεν». Το σπίτι ήταν παλιό, δεν είχε ασανσέρ για ν' ανέβει κανείς στο τέταρτο πάτωμα, αλλά τα παράθυρα είχαν μία θέα εξαιρετική.

Και θα αναφέρουμε τώρα μία συγκινητική λεπτομέρεια που δείχνει την άγαπητή της Φρανσουάζ Ροζαί στο σπίτι της. Σήμερα που η Φρανσουάζ είναι από τις μεγαλύτερες Γαλλίδες θεντέττες και σύζυγος του διασήμου σκηνοθέτου Ζάκ Φευντέρ εξακολουθεί να μένει στο ίδιο σπίτι που νοίκιασε όταν ήταν ακόμη μία μικρή άσημη ήθοποιος. Δεν ήρθε ποτέ το θάρρος ν' αποφασίσει να το εγκαταλείψει. Την παλιά εποχή, είχε ελάχιστα έπιπλα και τα τέσσερα δωμάτια της φαίνονταν μεγάλα σαν ανάκτορο. Από τότε η οικογένειά της μεγάλωσε. Τι σημασία έχει; Η Φρανσουάζ δεν θέλει να εγκαταλείψει το σπίτι αυτό όπου παντρεύτηκε, το σπίτι όπου γεννήθηκαν τα τρία αγόρια της. Οι τοίχοι του είναι πιστοί φίλοι της: υπήρξαν μάρτυρες τόσης ευτυχίας, τόσης χαράς.

Με τον Φευντέρ γνωρίστηκαν στην Λυών όπου η Φρανσουάζ προσελήφθη να παίξει τον «Έγκμοντ», Ο Ζάκ Φευντέρ ήταν ένας Βέλγος ήθοποιος δειλός και σιωπηλός. Το είδωλό τους κατέληξε γρήγορα σε γάμο.

Αργότερα ο Φευντέρ έγινε βοηθός του σκηνοθέτου Γκαστόν Ραβέλ. Έως την ημέρα που εκηρύχθη ο πόλεμος κι' έσπευσε να καταταχθεί στον στρατό. Μετά την ανάκληση του συζύγου της, η Φρανσουάζ γνώρισε δύσκολες μέρες. Σκέφθηκε να καλλιεργήσει το ταλέντο της στο τραγούδι και το 1917 πήρε πρώτο θραβείο λυρικής απαγγελίας του Κονσερβατουάρ. Έτσι προσελήφθη στην «Οπερά» και ντεμπούταρε στον «Κάστορα και Πολυδούκη». Ύστερα έπαιξε την «Θαΐδα», την «Σαλαμπό», και άλλα, έως την άσκωξη.

Η επιστροφή του συζύγου της και ιδίως η γέννησις του πρώτου γιου της, του Μάρκ, την έκαναν να εγκαταλείψει την «Οπερά».

Ο Ζάκ Φευντέρ σχεδίαζε από πολλόν καιρό, τώρα να γυρίσει ένα μεγάλο φιλμ μέσα στην Σαχάρα. Κατάρθωσε με αρκετούς κόπους να συγκεντρώσει απαιτούμενα κεφάλαια και η επιτυχία της ταινίας του «Ατλαντίς» αντήμειψε μεγαλοπρεπώς την προσπάθειά του.

Παρά τον θρίαμβο αυτόν, ο Φευντέρ έμεινε δύο χρόνια σχεδόν χωρίς δουλειά. Ύστερα όμως συνέχισε την εργασία του και η Φρανσουάζ Ροζαί έπαιρνε μερικούς μικροεργασίες στις ταινίες που γύριζε ο σύζυγός της που την θεωρούσε ως «ερασκότ». Ω! κάτι ρόλους έντελως άσημντους, ρόλους απλής φιγυράντ γιατί είχε κριθεί μία για πάντα ότι η Φρανσουάζ Ροζαί δεν ήταν φωτοζενική! Έπί πολλά χρόνια η Φρανσουάζ περιωρίσθηκε στο νοικοκυριό της, άρκουμένη να είναι μία εξαίρετη μητέρα και σύζυγος έως την ημέρα που ο Αλεξάντρ Καμένκα της έδωσε τον πρώτο ρόλο στην ταινία «Γκριμπς» που σκηνοθετούσε ο Φευντέρ. Το φιλμ είχε τεραστιά επιτυχία καθώς και η πρωταγωνίστριά του. Η γέννησις του τρίτου παιδιού της, του Μπερνάρ, την υποχρέωσε να αφήσει πάλι τον κινηματογράφο.

Ύστερα ο Φευντέρ προσελήφθη στο Χόλλυγουντ να «γυρίσει» τις γαλλικές εκδόσεις των ταινιών. Η Φρανσουάζ τον ακολούθησε και πήρε μαζί της δύο τρεις... «όδηγους μαγειρικής» χάρις στους οποίους κατασκεύαζε για την οικογένειά της εξαιρετικά γαλλικά φαγητά.

Το σπίτι τους στο Μπρέντγουντ της Καλιφορνίας έγινε γρήγορα το κέντρο της ευρωπαϊκής παροικίας του Χόλλυγουντ. Ο Μωρίς Σεβαλιέ, ο Αντρέ Λυγκέ, ο Μπερλέ, η Μόνα Γκόγια, η Άρλετ Μαρσάλ, ο Σάρλ Μπουαγιέ έγιναν οι τακτικοί φίλοι των Φευντέρ. Σ' αυτούς μπορούμε να προσθέσουμε τον Έρνστ Λούμπιτς, τον Γιόζεφ φον Στέρνμπεργκ, τον Αλεξάντρ Κόρντα και την Γκρέτα Γκάρμπο ακόμη που τους επισκέφθηκε τέσσερις φορές.

Για πρώτη φορά από την εποχή του έμμελυντος η Φρανσουάζ γύρισε στο Παρίσι με τον Λυγκέ, τον Μπερλέ και την Τάνια Φεντόρ το φιλμ «Αν το ήξερε ο Αυτοκράτωρ». Δεν στήριξε πολλές ελπίδες σ' αυτό και έμεινε έκπληκτη όταν ο Σάρλ Μπουαγιέ που είχε έρθει τελευταίος στο Χόλλυγουντ της ανήγγειλε ότι η ταινία της θριάμβευσε στο Παρίσι.

Η Φρανσουάζ γύρισε ύστερα μία δολοκλήρη σειρά φιλμ: «Η δίκη της Μαρίας Ντουγκαν, Το καφενεδάκι, Όταν μια γυναίκα είναι όμορφη, Άς είμαστε εσύ εμείς, ο Μπάστερ παντρεύεται» κ.λ.π.

Επέστρεψαν στη Γαλλία όπου είχε ένα σωρό προτάσεις από διάφορες κινηματογραφικές εταιρίες. Γύρισε την «Τέχνη», τον «Αββά Κωνσταντίν», την «Γυναίκα με τα άνδρικά». Ύστερα ο Φευντέρ την έδωσε την ευκαιρία ν' αποκαλυφθεί σ' ένα νέο είδος στην ταινία «Το μεγάλο παιχνίδι». Έρμήνευσε τον δραματικό αυτό ρόλο με μία τελειότητα που την κατέταξε άναμφισβήτητα στην πρώτη γραμμή των μεγάλων θεντέττων της οθόνης. Οι ταινίες «Πανσιόν Μιμόζα, Μητρότης, και Ηρωική Παρέλασις» επέδειξαν θριαμβευτικά την αξία της.

Όταν δεν εργάζεται η Φρανσουάζ Ροζαί ξαναπαίρνει με χαρά τον ρόλο της οικοδεσποίνης και της μητέρας. Τα αγόρια της που είναι εξωτερικά στο λυκειο του Ντρέ περνούν την Πέμπτη τους στο Παρίσι. Με την συντροφιά της μητέρας τους, κάνουν μορφωτικούς περιπάτους: πότε πηγαίνουν σ' ένα μουσείο, πότε σε μία έκθεση, πότε σ' ένα μνημείο. Πολλές φορές το απόγευμα τους συνεχίζεται στον κινηματογράφο.

Το Σαββατοκύριακο η Φρανσουάζ Ροζαί και ο Ζάκ Φευντέρ το περνούν στην ωραία έπαυλη που έχουν στο Γκαμπάι. Εκεί η Φρανσουάζ προσφέρει στον εαυτό της την αυτοπάτη ότι είναι... χωρική και κτηματίας: έχει κόττες, κουνέλια, πάπιες και πρό πάντων τον Φλαμπάρ, έναν πελώριο σκύλο που τα παιδιά της μαζεύσαν μία μέρα από τον δρόμο, γιατί ακολουθώντας το παράδειγμα της μητέρας των αγαπούν υπερβολικά τα ζώα.

Κάνουν μεγάλους περιπάτους στην έρηξη, πεζή ή με ποδήλατο, γιατί για να ευχαριστήσει τα παιδιά της η Φρανσουάζ και να τα συνοδεύει στις εκδρομές των δεν δίστασε καθόλου να ανέβει στο ποδήλατο.

Εκτός από τις άπλες αυτές απολαύσεις που μοιράζεται με τα παιδιά της, η Φρανσουάζ Ροζαί αφιερώνει ένα μεγάλο μέρος της ζωής της στην μουσική, στο τραγούδι, στο διάβασμα σε στους φίλους της. Μονάχα όμως σε μερικούς πολύ στενούς και πραγματικούς φίλους, γιατί η Φρανσουάζ αντιπαθεί τρομερά την κοσμική κίνηση, τις γιορτές και τα νυκτερινά κέντρα. Οι θορυβώδεις και επιδεικτικές απολαύσεις της φέρνουν πλήξη. Προτιμά τις πνευματικές απολαύσεις που είναι πιο σύμφωνες με τον σοβαρό χαρακτήρα της.

Η ευτυχία της έγκειται στις δύο αυτές λέξεις: στον άνδρα της και στα παιδιά της. Ανάμεσά τους είναι απόλυτα ευτυχισμένη.

Αυτή είναι η οικογενειακή ζωή της μεγάλης αυτής ήθοποιου, που είναι η καλύτερη σύντροφος των παιδιών της και διατήρησε όλη τη δροσιά της ψυχής της. Ενθουσιάζεται για το τίποτα και είναι κατά βάθος τόσο καλή που δεν παραδέχεται την κακία των άλλων.

Μία ωραία σκηνή από την θραυθεύσια ταινία «Ηρωική Παρέλασις». Στο μέσον διακρίνονται η Φρανσουάζ Ροζαί και ο Ζάν Μυρά.

= Μιά μεγάλη =
γαλλίς ήθοποιος

Ο θάνατος της Τζίν Χάρλουου

Η Τζίν Χάρλουου, το «ξανθό όραμα» που πλημύριζε την οθόνη με την εξαισία γοητεία του, έσβυσε σε ηλικία 26 χρόνων... Ήταν πολύ όμορφη για να ζήσει... Έτσι δεν χάνεται στον κόσμο κάθε ωραίο; όπως λέγει κι' ο ποιητής.

Η Τζίν Χάρλουου ήταν από τα εκθαμβωτικότερα άστρα της οθόνης. Της έφθανε να εμφανισθεί για να ενθουσιάσει άμέσως τα πλήθη.

Η αφοσίωσή της στην καριέρα της έμελλε να της στοιχίσει τη ζωή και να προσθέσει ένα ακόμη θύμα στην σκληρή θεότητα του κινηματογράφου.

Στις 29 Μαΐου αισθανόταν τον εαυτό της πολύ άσχημα αλλά πήγε στο στούντιο για ν' αμ μη καθυστερήσει εξ αιτίας της το γύρισμα του φιλμ «Σαρατόγκα» με τον Κλάρκ Γκρήνελ.

Λιποθύμησε όμως την ώρα του γυρίσματος και την μετέφεραν σπίτι της άναίσθητη. Παρ' όλες τις προσπάθειες των γιατρών, τις μεταγγίσεις, τις εισπνοές οξυγόνου, η Τζίν Χάρλουου δεν κατόρθωσε ν' ανθίξει...

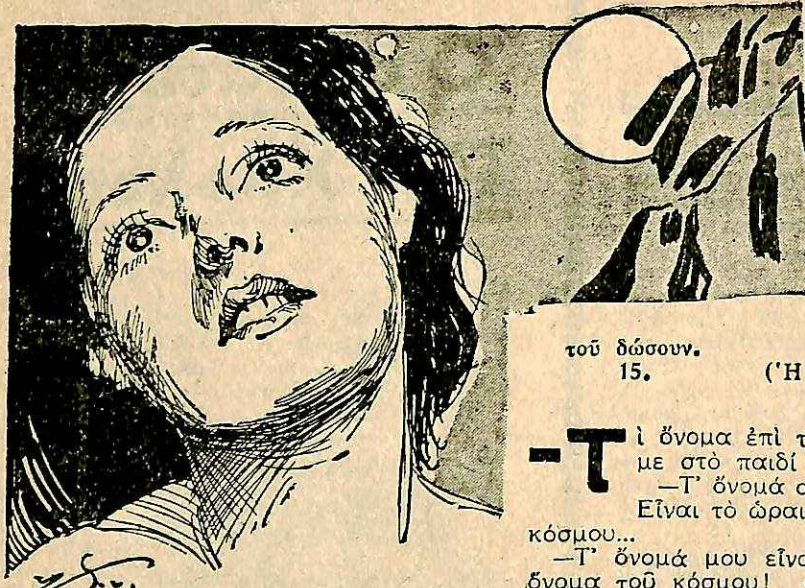
Στο προσκέφαλο της έμεναν διαρκώς η μητέρα της, η καμαριέρα της και ο Ουίλλιαμ Πάουελ, ο καλύτερος φίλος της Τζίν με τον οποίον έλεγαν ότι ήταν μνηστευμένη.

Έξαφνα η πόρτα του δωματίου της Τζίν άνοιξε και βγήκε έξω ο Ουίλλιαμ Πάουελ, χλωμός σαν νερό και κλαίοντας με λυγμούς. Ρίχθηκε στην αγκαλιά του Ουόρνερ Μπάξερ φωνάζοντας:

—Ουόρνερ, η Τζίν πέθανε! Γιατί Θεέ μου, γιατί!

Την έρώτηση αυτή την κάνουν όλοι οι θαυμαστές του κινηματογράφου που την αγαπούσαν και την έθαύμαζαν.

Ο Ουίλλιαμ Πάουελ εγκατέλειψε τον κινηματογράφο και κανείς δεν ξέρει αν θα επιστρέψει πιά στην οθόνη. Το φιλμ που επρόκειτο να γυρίσει με την Μόνα Λόσι «Διπλός γάμος» θα γυρισθεί χωρίς αυτόν.

του δώσουν.
15.

(Η συνέχεια)

-Τί όνομα επί τέλους θά δώσω-
με στο παιδί αυτό;

—Τ' όνομά σου πατέρα: Ζάκ.
Είναι το ωραιότερο όνομα του

κόσμου...

—Τ' όνομά μου είναι το ωραιότερο
όνομα του κόσμου! είπε ο μπάμπας
Ροντάρ κολακευμένος. Τέλος πάντων,
αφού τό θέλεις... Θα τό βαπτίσωμε ό-

μως λίγο αργότερα...

Ο καλός γανωματής, παραμέλησε
την φορά αυτή αρκετά χαριά όπου
συνήιζε νά σταματά στο δρόμο του.
Ήταν αρκετή ζημία γι' αυτόν, είχε ό-

μως πάντα όχι λίγη δουλειά και είχε
μαζεύει αρκετά λεφτά προωρισμένα
όργότερα γιά την Μαρζολαίν.

Η μικρούλα έδειχνε μία καταπληκτι-
κή επιδεξιότητα στην περιποίηση του
μωρού παρ' όλη την μικρή ηλικία της.
Όλες οι μητέρες θά καταλάβουν τη
στενοχωρία που αισθανόταν έξαφνα με
τό μωρό αυτό τό όποιο έπρεπε ν'

αλλάξει τά σπάργανα χωρίς νάχη τί-
ποτα έτοιμασμένο.

Ο μπάμπας Ροντάρ αγόρασε φανέλ-
λες, φασκίε και πετσέτες στην πρώτη
πόλη που συνήιπσε στόν δρόμο του.

Και όταν η Μαρζολαίν ξετύλιξε τά
σπάργανα που με τόση αγωνία είχε τυ-
λίξει ή γρηά θεία της Μαργαρίτας στό
μέγαρο του Μαλπαλου, τό μικρό κορι-

τσάκι άφισε έξαφνα μία κραυγή κα-
ταπληξέως όρμώντας πρós τόν μπά-
μπα Ροντάρ που την παρατηρούσε:

—Λοιπόν, τί συμβαίνει; ρώτησε ο γέ-
ρος.

Η μικρούλα άπλωσε τό χέρι της. Μέ-
σα στην πολάμη της βρισκόταν ένα
στρατιωτικό μετάλλιο και ο Σταυρός

της Λεγεώνας της Τιμής. Και τά δυό
είχαν πέσει από τά σπάργανα.

Ο Ροντάρ Ρειμοντέ, ώθούμενος ίσως
από τό προαίσθημα του προσεχούς θα-
νάτου που τόν απειλούσε, τά είχε κρύ-
ψει μέσα στά σπάργανα του μωρού την

ώρα που έφευγε από τό μέγαρο.

Ο Σταυρός ήταν όμοιος με όλα τά
παράσημα του είδους του. Μά τό με-
τάλλιο χτυπήθηκε από μία σφαίρα στό

πλαί, ήταν έντελώς παραμορφωμένο. Τό
μετάλλιο της στρατιωτικής αξίας είχε
προστατεύσει από μία θανάσιμη πληγή
τό γενναίο στήθος του Ροντάρ Ρειμοντέ.

Ο Ροντάρ τό πήρε, τά εξέτασε με
προσοχή κι' ύστερα τό έκρυψε σ' ένα
σουτάκι.

Οί άναγνώσται μας θά θυμούνται βέ-
βαια ότι ο Ροντάρ είχε περιμαζεύει ά-
πό τό δάσος του Ρουσσύ ένα πιστόλι
κοντά στο παλτό του Ροντάρ Ρειμοντέ.

Ήταν τό όπλο που τό φτωχό παλλη-
κάρι δέν βρήκε τη δύναμη νά χρησιμο-
ποίησι νιά νά σώση τη ζωή του και τη
ζωή του παιδιού της Μαρζολαίν.

Ο Άντουάν ντε Πονταλές μέσα στην

ΕΝΑ ΝΕΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗ

ΔΙΚΗ

Πρώτα λοιπόν
τη Μαρζολαίν
τί όνομα νά

φρίκη του έγκλήματος που έκανε έγκα-
ταλείποντας τό μωρό είχε ξεχάσει εκεί
αυτό τό πιστόλι.

Ο Ροντάρ τό έβγαλε από τό σουτά-
κι όπου τό είχε κρυμμένο. Τό παρατή-
ρησε με προσοχή. Ήταν ένα πολύ ό-
μορφο όπλο, έξαιρετικά έργασμένο και
διακοσμημένο με πλούσια σκαλισματα.

Τό όνομα του όπλοποιού ήταν σκαλι-
σμένο έπάνω με γοθικά γράμματα
έπάνω στην κάννη:

«Κλωντέν, όπλοποιός, Παρίσι».

Σέ ένα είδος χρυσού σκούδου που ή-
ταν στην άκρη της λαβής ήταν χαραγ-
μένα τά κατωτέρω άσχηκά:

Α. Π.

Έπάνω από τά άσχηκά, ήταν ένα
στέμμα κόμητος και τό έμβλημα της
οικογενείας Πονταλές που φημιζόταν
άνέκαθεν γιά την ευθύτητα του χαρα-
κτήρος τών μελών της. Τό έμβλημα αυ-
τό ήταν:

«Πάντοτε τίμιος»

Με αυτές τίς ένδείξεις και με λίγη
περίσκεψη, θά ήταν εύκολο στόν μπά-
μπα Ροντάρ νά ξαναβρή τόν ιδιοκτήτη
του όπλου και νά ξειγνήσει ακόμη τό
μυστήριο που περιέβαλλε την γέννηση
και την έγκατάλειψη του μικρού Ζάκ
και τόν θάνατο του Ροντάρ Ρειμοντέ.

—Αυτό θά μου χρησιμεύσει ίσως καμ-
μία μέρα, σκέφθηκε, μά αφού τό παιδί
αυτό διατρέχει κάποιον κίνδυνο, έκείνο
που έπείγει δέν είναι νά ζητήσωμε από
του προέρχεται.

Κατά βάθος, αυτό δέν τόν ένδιέφερε.
Εκείνος θ' αγαπούσε εξίσου τό παιδί
αυτό είτε γιούς ένός κόμητος ήταν, εί-
τε γιούς ένός καρβουνιάρη του δάσους
του Ρουσσύ.

Όταν τό γαϊδουράκι που έφερε τό
τρογόσπιτο του γανωματή στάθηκε τό
βράδυ στην πόρτα ένός άπομονωμένου
πανδοχείου στόν μεγάλο δρόμο του
Μπούρζ, ο Ροντάρ μπόρεσε νά πη ότι
τόρα πιά ο μικρός Ζάκ του άνηκε.

Είχε προετοιμάσει την ιστορία που θά
έλεγε στους περιέργους που θά εκπλή-
σσονταν βλέποντας τό νεογέννητο. Κα-
θώς δέν τόν γνώριζαν στην γωνιά αυτή
της Γαλλίας όπου διευθυνόταν επίτη-
δες, θά διηγόταν ότι είχε πεθάνει από
όλγιο ή γυναικία του στή γέννα, άφή-
νοντάς του τό μωρό.

Και ήταν βέβαιος ότι ή Μαρζολαίν
δέν θά τόν διέψευθε ποτέ. Αυτό διηγή-
θηκε παντού και όλοι τόν πίστεψαν.

Όταν βρέθηκε αρκετά μακριά από
τό δάσος του Ρουσσύ, ξανάγκισε τό
έπαγγελμά του και με την κόφα στόν
όμο άρχισε νά μαζεύη κατασρόλες και
κουτάλια στά σπείτια και σίτες άγρε-
παύλες.

Και ξαναγύρισε στό τρογόσπιτό του
άκόμη πιο ναρούμενος από πριν γιατί
είχε τόρα δυό παιδιαστικά χαμόγελα
νά τόν υποδέχωνται και δυό ναργωμέ-
να κεφαλάκια νά γαϊδεύη. Άρχισε ν'
άναπα τό μικρό αυτό άγοράκι κάθε
μέρα και περισσότερο.

—Κρίμα που δέν είμαι πλούσιος, σκε-
φτόταν, γιά νά δώσω στό παιδί αυτό

ΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΣΟΥ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ!

μία καλή άνατροφή.

Όταν του έρχόταν οι ιδέες αυτές—
και αυτό του συνέβαινε μόνο όταν δέν
είχε πολλή δουλειά, σκεφτόταν έναν ά-
δελφό που είχε, ο όποιος είχε φύγει
μακριά γιά νά βρή τύχη, όταν ήταν ά-
κόμη μικρό παιδί.

Τόν άλλο χρόνο ήρθε ένα γράμμα
του από την 'Ιαβία άπευθυνόμενο στή
μητέρα του που ζούσε άκόμα τότε. Λί-
γα χρόνια αργότερα ήρθε άλλο γράμ-
μα από την Αυστραλία: ο Σεζάρ είχε
πάει εκεί. Άργότερα ο Σεζάρ τούς έ-
στειλε νέο γράμμα από την Άμερική.
Ύστερα από τό τελευταίο αυτό γράμ-
μα δέν πήραν πιά καμιά ειδηση γι' αυ-
τόν.

—Πέθανε; Ζή; Είναι φτωχός; Πλού-
τιος; Μπορεί νάκανε περιουσία, συλλο-
γίζόταν ο Ροντάρ. Ήταν εύρωστος,
έξυπνος και όπομονητικός.

Ο γέρος γανωματής έπλαθε χιμα-
ρικά όνειρα. Φανταζόταν τόν Σεζάρ νά
έρχεται έξαφνα με μπόλικά λεφτά γιά
νά ζήσουν όλοι μαζί του. Τότε θά έ-
στέλναν την Μαρζολαίν και τόν Ζάκ σ'
ένα σχολείο θά γίνονταν πολύ μορφω-
μένοι και αργότερα θά έκαναν και οι
δυό πλούσιους γάμους. Και τότε πιά,
ο Ροντάρ θά γάμωνε μόνο τά μαγειρι-
κά σκεύη του σπιτιού.

Συνηθισμένος στην πιο λιτή και φτω-
χική ζωή, είχε μαζέψει μερικές όικονο-
μίες. Με τά λεφτά λοιπόν αυτά μπόρε-
σε ν' άπομακρυνθή από τό Πουί-ντε-
Ντόμ όπου όλοι τόν γνώριζαν και θ'
άπορούσαν γιά την παρουσία του μι-
κρού Ζάκ, και νά εγκατασταθώ σ' ένα
ύγιεινό χωριό, ψηλά σ' ένα βουνό, κον-
τά στο Βιλλάρ.

Άγόρασε ένα άλογο κι' ένα άμάξι
πιο άνετο. Εκεί έζησε ευτυχισμένος
άνάμεσα στην κόρη του και στόν γιού
του είχε υιοθετήσει έως την ήμερα που
πέθανε άσφινικά από μία καρδιακή
προσβολή, χωρίς πόνους, αφήνοντας
στην Μαρζολαίν καμιά εικοσαριά χι-
λιάδες φράγκα.

Ο ΓΥΙΟΣ ΕΝΟΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΟΥ

Ο θάνατος του μπάμπας Ροντάρ
υπήρξε ένα σκληρό χτύπημα γιά τά
δυό παιδιά. Η Μαρζολαίν ήταν τότε
είκοσιδύο χρόνων και ο Ζάκ δεκαοκτώ.

Τά παιδικά τους χρόνια είχαν περά-
σει ευτυχισμένα και ήρεμα κοντά στόν
άγαθόν έκείνο γέρο που τά λάτρευε.

Ο Ροντάρ πίστευε ότι κι' ο Ζάκ θά
γινόταν ένας καλός και τίμιος γανω-
ματής όπως ο θετός πατέρας του. Και
όταν τό παιδί τελείωσε τό σχολείο τόν
κάθησε μπροστά στή φωτιά, του έδω-
σε τά έργαλεία του και του είπε περ-
νώντας του μία δερμάτινη ποδιά:

—Μάθε, παιδί μου νά γανώνης κι'
έσύ όπως κι' ο πατέρας σου.

Μά τό σχολείο είχε δώσει στόν μι-
κρό Ζάκ την άγάπη της σπουδής. Ή-
ταν τόσο έξυπνος όσο και εύρωστος.
Η Μαρζολαίν του άγόραζε κουφά από
τόν πατέρα μερικά βιβλία κάθε πού κα-

τέβαινε στην πόλη διό ή τρεις φορές
τόν χρόνο. Ήταν βιβλία ιστορίας, γεω-
γραφίας, έγκυκλοπαιδικά, που ο μι-
κρός Ζάκ διάβαζε με άπληστία, τις
σπάνιες ώρες που του άφηνε διαθέσιμες
ή δουλειά του. Τι περισσότερες φορές
διάβαζε τη νύχτα γιά νά μη τόν αντι-
ληφθή ο πατέρας του.

Κι' ο μπάμπας Ροντάρ που άνεκά-
λυψε μία μέρα την άπασχόληση του θε-
τού παιδιού έκανε πώς δέν βλέπει...

Άπό πολύ μι-
κρό κοριτσάκι
ή Μαρζολαίν εί-
χε πάρει ένα
πρόσφορο σοβαρό
ύφος.

Έτσι, ο Ζάκ μπόρεσε νά συνεχίση
τις μελέτες του, κι' ή Μαρζολαίν μπό-
ρεσε νά εξακολουθήσει νά του άγορά-
ζη βιβλία.

Ο Ζάκ ήταν τόρα ένας θαυμάσιος έ-
φηβος.

Ψηλός, έξαιρετικά καλοφτιασμένος,
με φαρδείς ώμους, πολύ μελαχροινός,
με μεγάλα μάτια μαύρα, θύμιζε πολύ
την φυσιογνωμία και τό παράστημα του
Ροντάρ Ρειμοντέ. Τά μάτια του όμως είχαν
τό γλυκό, τρυφερό και περήφανο συγ-
χρόνος βλέμμα της Μαργαρίτας ντε
Πονταλές.

Κι' ή Μαρζολαίν εξακολουθούσε νά
είναι πάντα ένα χάριμα όμορφιάς και
καλωσύνης. Στά μάτια της καθρεφτι-
ζόταν μία έξαίσια και γελαστή τρυφε-
ρότης, σαν μία γλυκειά υπόσχεση μιάς
καρδιάς άθώας και έντιμης, άνίκανης
γιά μία χυδαιότητα, άνίκανης γιά ένα
σφάλμα.

Άπό έξη χρόνων κοριτσάκι είχε ά-
ναλάβει πραγματικά μητρικά καθήκον-
τα και ή πρόωρη αυτή «μητρότης» είχε
δώσει στην φυσιογνωμία της ένα σοβα-
ρό ύφος.

Τό θαυμάσιο αυτό κορίτσι δέν είχε
καταλάβει καθόλου τά παιδικά κι' έφη-
βικά του χρόνια: από τόσο μικρή είχε
αναλάβει όλα τά καθήκοντα μιάς γυ-
ναίκας. Είχε καθήκοντα οίκοδεσποίνης
και διηύθυνε όλόκληρο νοικοκυριό σέ
ήλικία που άλλα παιδιά έχουν ως μό-
νη σκέψη τό παιχνίδι. Άντί νά παίξη
με μία κούκλα είχε νά περιποιηθεί ένα
πραγματικό παιδί.

Έτσι έβλεπε νά με-
γαλώνη κοντά της ο Ζάκ
και σ' αυτή την άδιατά-
ρακτη οίκειότητα που
τόδε συνέδες κατέληξαν
νά λατρεύονται άμοι-
βαία και νά μη φαντά-
ζονται ότι ήταν ποτέ δυ-
νατός ένας χωρισμός.

Ο Ζάκ ήταν άκόμη πο-
λύ μικρός γιά νά κατα-
λάβη τό είδος του αισθή-
ματος που έννοιζε γιά
την Μαρζολαίν. Στην ά-
πλη κι' έργατική ζωή
του που ήταν άφωτισμέ-
νος στην μελέτη πώς θά
γεινιόταν ο έρως; Άγα-
πούσε λοιπόν την Μαρ-
ζολαίν άπλά και δυνατά,
χωρίς νά προσπαθή ν' ά-
ναλύση την καρδιά του.

Τό ίδιο όμως δέν συνέβαινε και στην
Μαρζολαίν. Κατάλαβε, μία μέρα, βλέ-
ποντας πόσο όμορφος ήταν ο Ζάκ, πό-
σο εύθι γαρκατήρα είχε, κατάλαβε ότι
φούντωνε μέσα της ένα αίσθημα σκα-
νούργιο, άνεξήγητο που την έκανε πάν-
τα σκεπτική, πότε λυπημένη και πότε
εύθυμη. Κατάλαβε ότι ή άγάπη της
γιά τόν Ζάκ είχε μεταβληθή βαθύτατα,
είχε αλλάξει γαρκατήρα και είχε γίνει
άκόμη πιο βαθιά.

Κι' άρχισε νά σκέπτεται γιά τό
μέλλον του. Λίγες μέρες μετά τόν θά-

ΕΝΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΤΗΝ ΔΕΝ ΣΙΩΠΟΥΣΑ ΕΓΩ

ΤΟΥ ΕΝΤΜΟΝ ΖΑΛΟΥ

ΙΛΧ

ΜΟΝΟΣ, ΜΟΝΟΣ, ΜΟΝΟΣ !

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Έδουάρδος ντέ Πυζέ άγαπούσε στα έφηβικά του χρόνια την παιδική του φίλη Μάρθα ντέ Πούμερδλ. Έκ φύσεως διαστειτικός, δεν τόλμησε να της μιλήσει για το αίσθημά του. Διορίσθηκε στο ύπουργείο των έξωτερικών κι έφυγε για το Περίνο. Η Μάρθα παντρεύεται τον Μάξιμο Έρουέν, έκατομυριούχο αλλά χαρτοπαίκτη και εκφυλο, με τον οποίο δεν ζή εύτυχισμένη.

Όταν ο Έδουάρδος έπιστρέφει στο Παρίσι άνανεώνουν την παλαιά φιλία τους, αλλά η Μάρθα στον πρώτο ύπαινιγμό του του δηλώνει ότι θα μείνουν πάντα μόνο φίλοι, γιατί δεν είναι από τις γυναίκες που άπατούν τον σύζυγό τους ή τις γυναίκες που παίρνουν διαζύγιο όσο κι αν υποφέρουν.

Ο Έδουάρδος αισθάνεται μεγάλη συμπάθεια και τρυφερότητα για ένα κορίτσι: την Άλνς ντε Λουβανσέλ. Σε μιιά φιλική συγκέντρωση, της κάμνει μιιά μικρή έρωτική έξομολόγηση, την βρίσκει σύμφωνη και τρέχει να δει τον πατέρα του για να του πάσει την άδεια να την ζητήσει σε γάμο. Ο γέρο-ντέ Πυζέ, ήταν άποτραβηγμένος έξω από το Παρίσι που συχαίνεται... Έγκρίνει την έκλογή του γιου του και δέχεται μετά πολλά να ζητήσει ο ίδιος την νέα από τους γονείς του. Τρελλός από εύτυχία ο Έδουάρδος, έπιστρέφει στο Παρίσι. Όλα πηγαίνουν καλά, όποτε μιιά νύχτα, εκεί που κοιμόταν, δέχεται μιιά πολύ άπρόσπετη έπίσκεψη: ήταν ή φίλη του Μάρθα Έρουέν. Με κλάματα του διηγείται πώς ύστερ' από μιιά νέα ιστορία που της έκανεν ο άντρας της, έφυγε από το σπίτι και ήρθε να ζητήσει καταφύγιο σ' αυτόν.

Ο Έδουάρδος άναστατώνεται αλλά σε λίγο νοιώθει να ξεπνέ μέσα του όλη ή παλιά τρυφερότητα του για την Μάρθα: την βάσει να ήσυχάσει σ' ένα δωμάτιο και έπιστρέφει στο δικό του. Την άλλη μέρα ή Μάρθα δεν φεύγει, του είχε έρθει για πάντα. Περνούν μέρες τρυφερότητας και στοργής, ο Έδουάρδος όμως, είχε σεβασθή άπολύτως την Μάρθα. Μιιά μέρα έρχεται και τον βρίσκει ο Μάξιμος Έρουέν. Τόν μιλά με τρόπο σκαυό και ζητά πίσω την γυναίκα του. Ο Έδουάρδος άρνείται και ο Μάξιμος φεύγει άπειλώντας. Σαναγουρίζει όμως, μιιά άλλη μέρα, παρακαλώντας, πιά, τελείως μετανοημένος. Ο Έδουάρδος τόν λυπάται και πείθει την Μάρθα να έπιστρέψει σπίτι της.

9.

(Η συνέχεια)

Η Μάρθα είχε φύγει... Τό σπίτι Έξαφνα μου φαινόταν άδειανό. Πώς! Η Μάρθα ήταν εκεί πριν από λίγο πηγαίνονερχόταν μελαγχολική ή εύθυμη, ή Μάρθα ή ίδια και όχι τό φάντασμα που με παρακολουθεί από πολλού. Και τώρα βρίσκομαι πάλι μόνος, λεία μιιά άόριστος μελαγχολίας και του πόνου του χωρισμού και του άποχαιρετισμού. Έπέστρεψε στον σύζυγό της, στο σπίτι του θανάτου και άσυνειδήτου αυτού άνθρώπου, του άρρώστου που την ταπεινώνει και την θασάνιζε για να δώσει έμπιστοσύνην στον έαυτό του δοκιμάζοντας έτσι την δύναμή του. Και ποιος, λοιπόν, την εξέώθησε στην τρελλή, την άκατανόητη αυτή πράξη, ποιος κακός σύμβουλος κατεχράσθηκε σε τέτοιο σημείο την έπιτροή του σ' αυτή; Έγώ μόνος, ο καλλίτερος φίλος της.

Περνούσα έως τώρα μέσα σε όνειρο; Μοφ φαίνονταν για πρώτη φορά ό τι κυττάζω την πραγματικότητα κατά μέτωπο και ή πραγματικότης αυτή μου έκανε κακό. Δεν είχα πιά παρά μιιά σκέψη, μιιά άνάμνηση μόνο για την Μάρθα. Όλη ή ψυχή μου την έκαλούσε.

Έμψηκα στο δωμάτιό της. Καθώς έσπρωχνα την πόρτα ή ψυχή μου σφίχθηκε τόσο, ώστε νόμισα πως θα παραφρονήσω. Εύρισκα εκεί τό άρωμά της και αυτό, περισσότερο από όλες τις άναμνήσεις του, μου την έδειχνε όλόκληρη. Κλείνοντας τά μάτια θα μπορούσα να την ξαναίδω.

Λοιπόν τότε καθώς έβρεθηκα στο δωμάτιό της μου ήλθε μιιά λύπη τρελλή, παιδική, άνόητη. Πώς συνέβαινε να είμαι τόσο προσηλωμένος σ' αυτή την γυναίκα; Έπεσα σ' ένα καναπέ. Ήταν μιιά έσωτερική άπελπισία που φαινόταν να θγαίνει από όλόκληρη τη ζωή μου, που είχε συγκεντρωθή μέσα μου έπί καιρό. Α! Αυτό τό δωμάτιο όπου ή Μάρθα είχε ζήσει πως ήταν γεμάτο από αυτήν. Η Μάρθα που έλειπε γέμιζε τό σπίτι μου. Κάθε στιγμή νόμιζα πως την έλέπω να έμφανίζεται και με την γλυκειά, την κουρασμένη, την θολωμένη και λίγο τραγουδιστή φωνή της θα με καλούσε... Άλλοίμονο! Κανείς πιά δεν προφέρει τό όνομά μου έδω. Τό όνειρο έτελείωσε.

Όνειρο; Έτσι άρμόζει ν' άποκαλώ από τώρα αυτές τις πέντε μέρες που πέρασα με άνησυχίες, άγωνίες, τους φόβους του μέλλοντος, την άναμνητή του Μάξιμου. Άνησυχίες, άγωνίες, φόβους, ύπόνοιες, δεν τά θυμώμαι πιά όλα αυτά. Δεν έχω πιά στην μνήμη μου παρό την άύλη εύτυχία ότι μοιρά-

σθηκα την ζωή της Μάρθας, έζησα μαζί της, κοντά της, άκουσα τόν κρότο του φορέματός της τριγύρω μου σαν φιλική καρδιά.

Και όμως ή εύτυχία ήταν έμπρός μου. Η Άλνς, ή μνηστή μου... Σηκώθηκα και άφήκα μιιά κραυγή έκπληξεως, σαν άνθρωπος, στον όποιον ή έξέα του γάμου δεν είχε έλθει ποτέ. Δεν ύπήρχε πιά πιθανός μνηστήρ μέσα μου. Τί τρελλός ήμουν να γελασθώ έτσι. Τί με έμελλεν ή Άλνς! Την Μάρθα άγαπούσα, την Μάρθα που έχασα δύο φορές από λάθος μου. Την Μάρθα, την μόνη γυναίκα που με άναστατώνεσε. Τί ήταν ή φιλική τρυφερότης, ή έρωτική συμπάθεια που αισθανόμουν για την Άλνς έμπρός στην κατοχή αυτήν όλόκληρου του είνε μου, στην τρέλλα που με κρατούσε στο δωμάτιο, τό όποιο κατείκοιεν ή Μάρθα;

Πλησίασα στο τζάκι. Σ' ένα τάσι είδα ένα ταμπιδι των μαλλιών. Μοφ φαίνονταν πως αισθάνομαι μιιά άόριστη μυρωδιά μαλλιών. Και καθώς την στιγμή που τό άγγιζα με τά χείλη μου συνάντησα τόν έαυτό μου στον καθρέφτη και, είδα τους σχεδόν λευκούς κροτάφους μου, έμουρούρια:

«Τριάντα πέντε χρόνων».

Και δεν μπόρεσα να ξεδιαλύνω άν ντρεπόμην, εύχαριστιόμουν ή έλυπόμουν διότι άνεκάλυπτα πως είμαι τόσο παιδί στην ήλικία αυτή.

Η πρώτη μου σκέψις ήταν να δώσω πίσω τό λόγο της στην Άλνς και να φύγω. Άλλά ή λογική μου ύπερίσχυσε. Δυό φορές δεν νόμισα ότι ξεφεύγω από τό πάθος αυτό; Τί τό καλύτερο από τό να θεραπευθώ με τόν λίτερο από τό να άγαπούσε, γάμο; Η Μάρθα δεν με άγαπούσε, δεν θα ήταν ποτέ έρωμένη μου και άν τό ήθελε άκόμη! Έκείνο που ήθελα από αυτήν ήταν να περάσει όλόκληρη την ζωή της μαζί μου.

Γνώριζα καλά την φρίκη της για τό διαζύγιο, τις έπιφυλάξεις της χριστιανικής ψυχής της για όλους τους συμβάσμούς που δέχονται έν τούτοις οι σύγχρονες μας γυναίκες... Έπειτα ο άποχωρούσα έμπρός στην λύπη της Άλνς. Η καλή γνώμη που είχε για μένα με ύποχρέωνε να φανώ άντάξιος. Δείξω τόσο φανερά κακή πίστη με έκανε να άγανακτώ κατά του έαυτού μου. Τό φρονιμώτερο ήταν να μην άλλάξω τίποτε και μετά τό γάμο μου να λησμονήσω την Μάρθα. Γι' αυτό να φύγω από τό Παρίσι και να μείνω δύο-τρία χρόνια στην Ιταλία ή σε έπαρχία.

Αυτό έλεγε ή φρόνηση. Άλλά ή καρδιά μου θα δέχονταν αυτήν την φρόνηση θα ήξερε να ύποταχθή;

Γνωρίζοντας την έπικίνδυνη δύναμη των άναμνήσεων στην φαντασία μου, την μαγεία των τόπων που είχαν αισθηματική άτμόσφαιρα έδωσα διατα-

γή στον Φρανσουά σαν φύγω να διορθώσω τό δωμάτιο, να αλλάξω την θέσι του κρεβάτιού, να πάη τά μπιμπλό στο σαλόνι, να θγάλη κουρτίνες, χαλιά, να ξεκρεμάσει τόν καθρέφτη, τόν καθρέφτην αυτό, στον όποιο ή Μάρθα είχε δη τόν έαυτόν της.

Έπειτα άφήκα κάρτες στην κυρία Ντελκώρ για να την είδοποιήσω ότι γύρισκα και πήγα σ' ένα καφεείο όπου κατά τάς έξ ένόμιζα πως θα έρω τόν Ζώρζ Ώγκύρ. Δεν ήταν άκόμη εκεί. Κάθησα να τόν περιμένω. Ένα τέταρτο πέρασε. Και έξαφνα έτρεξα στην καμπίνα του τηλεφώνου...

—Άλό! Άλό! 116-50... Ναί. Είσαι σύ, Φρανσουά; Μην κάμεις τίποτε από δσα σου είπα προ όλίγου. Άρχισες; Τόσο τό χειρότερο. Βάλε τα όλα στην θέσι τους πάλι. Ήταν έπείγον; Ναί! Έχεις δίκην. Σού τό είπα, μα άλλαξα γνώμη. Άφησε τα όλα όπως είνε. Έπειτα πές στην Μαρία ότι θα δειπνήσω στο σπίτι. Ναί, νόμιζα πως θα φάω στο ρεστωράν... Άς έτοιμάσει ό τι δήποτε... δεν πειράζει... Δύο αύγά. Δεν πεινώ... Σε λίγο, Φρανσουά, θα έλθω.

XVI

ΚΑΙ ΠΑΛΙ Η ΜΑΡΘΑ

Και όμως έπρεπε να πάω στην κυρία Ντελκώρ να ξαναίδω την Άλνς, να δώσω μερικές έξηγήσεις της παράδοξης διαγωγής μου. Πράγματα οίκτροτερα από τόν θάνατο. Πώς με τό μυαλό χαμένο για την Μάρθα, μπόρεσα να μιλήσω με την δεσποινίδα ντε Λουβανσέλ, να μιλήσω για άγάπη, για γάμο, για νέα έγκατάσταση; Από ποιά τρέλλα ή από ποιά χαρά είχα τό θάρρος να κρύψω όλα από την ιδιαίτερη ζωή μου, να σωριάσω ψέμματα, να άναγκάσω τόν έαυτό μου, με την άπελπισία στην ψυχή, να έπισπεύσω μιάν ένωση, που έμοιαζε σαν άυτόκτονια, αλλά ήταν τό μόνο μέσον να έκμηδενίσω τόν έρωτά μου για την Μάρθα, τόν έρωτα που μου έτρωγε την καρδιά;

Η συμπάθεια, την όποιαν μου ένέπνεε ή Άλνς, άν όλη ή ζωρή τρυφερότης είχε πεθάνει, με βοηθούσε να παίξω μεχρι τέλος τόν ρόλο μου. Ποδ και που μου φαινόταν ότι ο γάμος μου ήταν εφιάλτης από τόν όποιο θα έυπνοόσα και ότι όλα θα τακτοποιούνταν, δηλαδή ή κ. Έρουέν θα έγκατέλειπε τόν σύζυγό της για να έλθη να ζήσει μαζί μου. Πώς; Δεν τό ήξερα καθόλου, αλλά όσο άνόητη και άν ήταν ή σκέψη αυτή μου έδινε θάρρος. Και ένθ άσχολούμην για την προσεχή ζωή μου την συλλογίζόμουν διαρκώς λιγώτερο και λησμονούσα την Άλνς ένθ συγχρόνως της έκανα κόρτε. Μιιά τέτοια κατάσταση θα φανή άπίστευτη,

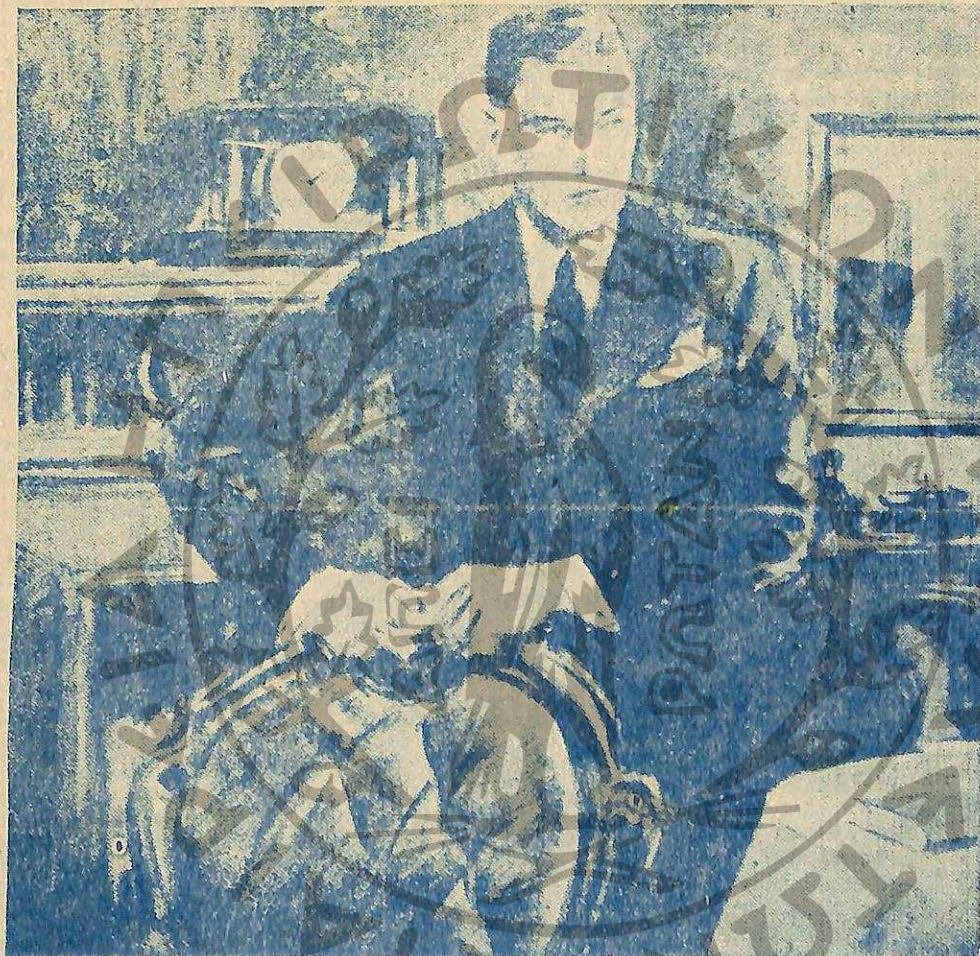

ΚΙ' ΕΣΥ ΑΝ ΜΙΛΟΥΣΕΣ

ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

και έγώ ο ίδιος την βρίσκω τετοια σήμερα, αλλά τότε έζησα πραγματικώς σαν ή συνέπησης των πράξεών μου να ήταν άνεξάρτητη και σχεδόν άσχετη με την καθημερινή ζωή μου. Κατάλαβα την εποχή εκείνη πως μερικοί ποιηται μπορούν να πανηγυρίζουν την χαρά της ζωής και την νεότητα, να ψάλλουν παιάνας και έρωτικά τραγούδια ανάμεσα στους πόνους, τις μικρότητες και τις άθλιότητες της ταπεινής ζωής των.

Τρεις μέρες πέρασαν κατά τις όποιες δεν πήγα στην Μάρθα. Μοφ φαίνονταν ότι άν την ξανάβλεπα δεν θα είχα πιά θάρρος να έπιμεινω στην άπόφασή μου. Άλλά την Πέμπτη καθώς γύριζα στο σπίτι μου κατά τις πέντε αισθάνθηκα από τό κατώφλι ένα άρωμα που έκαμε την καρδιά μου να κτυπήσει. Ήξερα άνοιγοντας την πόρτα του μικρού σαλονιού ποιος με περίμενε. Δεν έδοκίμασα ούτε συγκίνηση, ούτε έκπληξη, αλλά μόνο μιιά έντύπωση άπολυτρώσεως, σαν ή εύτυχία ή ίδια, να είχε έμφανισθή.

Η Μάρθα είχε φύγει... Τό σπίτι Έξαφνα μου φαίνεται άδειανό...

Θα γονάτιζα, θα τραύλιζα λόγια λατρείας, θα έκλαια από εύδαιμονία. Ω! Εύτυχίες! Η Μάρθα χαμογελούσε έμπρός μου χωρίς καπέλλο, χωρίς γάντια, με ένα λεπτό φόρεμα, με τό λαϊμό και τά μπράτσα διαφανόμενα. Μοφ έδωσε τά χέρια της, τά όποια φίλησα τό ένα μετά τό άλλο παρατεταμένα.

—Ναί! μου είπε. Κράτησα την ύπόσχεσή μου, Έδουάρδε! Ο Φρανσουά μου έδωσε τσάι. Φάνηκε πολύ εύχαριστημένος που με ξαναείδε.

—Είναι γιορτή όταν έρχεσαι, Μάρθα, τό ξέρεις. Πώς μπορούδες να συμβάλει διαφορετικά; Είσαι ή άνοιξη αυτού του σπιτιού.

Δεν πιστεύω να είπα ποτέ τόσες τρέλλες όσες την ήμέρα αυτή. Είχα παραφορά, λυρισμό, ύπερβολή. Σαν ένα παιδί στον πρώτό του πόθο άνεκάλυπτα την γυναίκα και τόν έρωτα και χωρίς να φανερώνω τόν δικό μου τόν έκλεισε σε κάθε φράσι μου. Ήταν άόρατος και όμως σε κάθε λέξι τόν αισθανόταν κανείς ζωντανό. Ο Άδάμ

δεν θα μίλησε διαφορετικά στην Εύα όταν την είδε, καθώς ζυπνούσε, για πρώτη φορά έμπρός του.

Η Μάρθα με ήκουε με έκφραση ευχαριστήσεως σαν να μεθούσε από τα λόγια μου. Όταν ήσυχασε της εξήτησα να μου διηγηθώ λεπτομέρειες της επίτροφής της στην συζυγική στέγη.

—Α! είπε. Αυτή την φορά δεν μπορώ να έχω παράπονα για τον Μάξιμο. Το σπίτι, Έδουάρδε, ήταν γεμάτο άνθη και ξέριες πόσο τα αγαπώ... Παντού τριαντάφυλλα, γαρύφαλα, μιμόζες... Τι περίεργοι που είναι οι άνδρες. Το ίδιο πρόσωπο με αναγκάζει να φύγω γιατί ζητεί να με έλθει να σουπάρω με την Αϊμιέν ντε Πέρλ και το ίδιο πρόσωπο με δέχεται με χαριτωμένη λεπτότητα. Δεν είναι περίεργο; Ο Μάξιμος επανέλαβε τις δικαιολογίες του και την μεταμέλειά του με τόσο πεποίθηση ώστε κατέληξε να τον πιστεύω. Πιστεύω ότι πράγματι του είμαι απαραίτητη. Άλλες ξέρω δυστυχώς ότι αβριο οι τρέλλες του θα ξαναρχίσουν. Καί, σὺ, Έδουάρδε, τί έκανες;

—Ω! Έγώ, Μάρθα, έπαυσα να θρίσκω ευχαρίστησι στην ζωή. Βλέπεις, φίλη μου, ότι και εδώ εισαι απαραίτητη. Το σπίτι αυτό είναι ακόμη γεμάτο από σένα. Όπου και να πάω σένα θρίσκω. Όμορφαινεις όλα τα πράγματα και όταν λείπης ή ζωή γίνεται φτωχή και άσηχη.

Μιλήσαμε πολύ. Η Μάρθα είχε πάρει γράμμα του Στεφάνου Ντορθάλ, ο οποίος έμενε στην Βουργουνδία. Μιλούσε για τον τόπο αυτό και περιέγραφε τόσα πράγματα ώστε οι ανανήσεις των παλιών ημερών μας ξαναήλθαν πάλι.

Αφού μιλήσαμε πολύ η Μάρθα μου είπε ότι ήταν άργα και ότι ο σύζυγός της της είχε υποσχεθί να γυρίσει νωρίς. Άλλα πριν φύγει ήθέλησε να κάμη τον γύρο του σπιτιού για να ξαναβρή την αταξία που τη ζή εκεί μέσα. Έπιγαμε εις το δωμάτιο όπου είχε μένει. Έκοκκίνισε καθώς έμπαινε.

—Δεν άλλαξες τίποτε! είπε.

—Όχι! Το κρεβάτι είναι πάντοτε έτοιμο και η τουαλέτα. Μπορείς να μείνεις απόψε.

—Ανοιξα την ντουλάπα.

—Να τα φορέματά σου, Μάρθα. Θα μείνουν εκεί. Έλπιζον ίσως ότι αύριο θα τα ξαναφορέσεις.

Έσήκωσε με το χέρι της το φόρεμα.

—Τι παράξενο πράγμα να ντύνεται κανείς έτσι για να έλθω να έγκατασταθί εις ενός νέου! Έπίστευα τότε ότι όλα θα έτελειωναν έτσι. Μου φαίνονταν ότι μπαίνουντας στο σπίτι σου άρχιζα νέα ζωή! Τι έχει γά κἀνή το τί μπορεί να γίνη ύστερα σκεπτόμουν. Πίστευα ότι το ύστερα δεν θα έρχόταν ποτέ. Και όμως δεν υπάρχει νέα ζωή. Κάθε εποχή της υπαρέσεως μας μοιάζει απάραλληλα με εκείνη, που προηγήθηκε και όμως δεν ζούμε παρά με την έλπίδα εκείνης που θα είναι διαφορετική. Ήλθα σε σένα, Έδουάρδε, με ένα φόρεμα χρώματος ελπίδος.

—Ναι Μάρθα! Άλλά εκλαίεις τόσο δυνατά στο σαλόνι ώστε δεν σε άνεγνωρίσω.

—Ήμουν σαν να με είχαν άποσπασί από τον έαυτό μου και έρχόμουν σ' έσένα, γιατί σὺ μόνο στον κόσμο με άγαπούσες.

—Και σε άγαπώ πάντοτε, Μάρθα... Τότε μία σκληρή τύψις με έπιασε και παρ' όλινο να πέρω στα πόδια της

“Αν δέν σιωπούσα

.....

έγώ, κι' έσύ άν

.....

μιλούσες...

.....

και να της όμολογήσω την άληθεια. Να της πω πως νομίζοντας ότι θα μπορούσα να λησμονήσω επρόκειτο να νυμφευθώ την δεσποινίδα Άλίσ, άλλ' ότι ποτέ ή γυναίκα μου δεν θα έδιωχνε από την καρδιά μου την εικόνα εκείνης που δεν έγινε ποτέ δική μου. Και φοβήθηκα τον έαυτό μου σαν κάποιον, του οποίου δεν μπορεί κανείς να προβλέψη τα πάθη και τις επικίνδυνες παρεκτροπές.

Είμαστε πάντοτε έμπρός στην άνοικτη ντουλάπα. Έπιασα το χέρι της Μάρθας και μουρμούρισα:

—Και ό,τι και αν μάθης άργότερα Μάρθα, ό,τι και αν ή τύχη με κἀνή, σε παρακαλώ να πιστεύης ότι θα σε άγαπώ πάντοτε και ότι θα είσαι ή μόνη γυναίκα, την οποίαν έχω πραγματικά άγαπήσει. Άν άνασούρω από την μνήμη μου μίαν μόνη άνάμνηση όλες εκείνες που σχετίζονται με έσένα την άκολουθού. Δεν είχα ίσως ποτέ μία μέρα ευτυχίας που να μπορεί να συγκριθί με εκείνες που πέρασες εδώ. Κι' έγώ επίσης πιστέψα ότι αι ύποσχέσεις των παλιών ημερών επρόκειτο να πραγματοποιηθούν.

Είδα στα μάτια της Μάρθας ότι ευχαρίστης θα με ρωτούσε γιατί δεν έγινε αυτό. Και τραύλισα με θλίψη:

—Μάρθα! Μάρθα! Τα όνειρα δεν μεταφέρονται στην πραγματικότητα. Ζήσασε ένα όνειρο. Ήταν τόσο γλυκό ώστε για μία στιγμή νόμισα ότι δεν θα με άφηνε πιά. Άλλά δεν είναι πιά παρά μία μωρμαμένη άνάμνηση που θα με παρακολουθή σ' όλη μου την ζωή... Μία άνάμνηση.

Και ξαναγυρίσαμε με άργα θήματα προς το σαλόνι. Η Μάρθα έβαλε το καπέλλο της στις μπούκλες των μαλλιών της, έδεσε το θέλο της, πήρε τα γάντια της και το χρυσό τσαντάκι... Δεν ήταν πιά παρά μία συνηθισμένη κυρία σε έπίσκεψη έπίσημη. Και είχα την έντύπωση ότι τελείωσε τώρα, τελείωσε έντελώς και ότι ποτέ πιά δεν θα έρχόταν έτσι άπλα όπως σήμερα να έγκατασταθί στο σπίτι μου, να πάρη το τσάι της, να με περιμένη...

—Ξέρεις, Έδουάρδε, ότι δίνω ένα τσάι στις 25 καί σε περιμένη. Είναι καιρός που το λογάριζα. Άργά λίγο άλλα κανείς δεν ήταν ελεύθερος έως τότε. Θα έχω φίλους σου και δικούς μου. Τους Ντελκώρ, την κυρία ντ' Έ. ταλόντ, τον Κουρσιέ, την πριγκήπισσα Βελτζόσκυ, μη λησμονήσης.

—Όχι. Όχι! Θα έλθω.

Θεέ μου! Όλα αυτά θα τελείωναν έτσι με ένα τσάι. Άγώνες, ύβρεις, έλπίδες, όνειρα, τρέλλα έρω, τρυφερότης, άπελπισία, άναστατάσεις, τόσοι κλονισμοί για να καταλήξουν σε μία κοσμική συγκέντρωση γύρω από ένα σαμβόρι και ένα τραπέζι. Τι άθλιότης! Και αυτή είναι ή ζωή!

Όταν έρθάσαμε στην πόρτα ή Μάρθα σήκωσε τα μάτια προς έμένα και είδα να περνά μέσα τους ή πιο παράδοξη έκφρασις εύγνωμοσύνης, ίκεσίας

και τρυφερότητας που εδίαθάσα ποτέ σ' ένα θλέμμα γυναικός. Μία φλόγα τόσο έντονη, ώστε ή καρδιά μου κτύπησε, ώστε χαμήλωσα τα θλέφαρ, ώστε τραύλισα, ώστε, όταν ή Μάρθα είχε φύγει, έμεινα όρθιος υπό το κράτος μίας καταστάσεως εύτυχούς και άπελπισμένης, μίας τρυφεράς ναρκώσεως και ρέμβης, στην οποίαν ξανά-έλεπα χωρίς τέλος το φωτεινό πρόσωπο της Μάρθας, και άισθανόμουν την ζωή να φεύγει από μέσα όπως φεύγει από ένα άπελπισμένον που άνοιξε τις άρτηριές του.

—Δέν ένωίωσες ποτέ ότι σε άγαπούσα!

Μετά τρείς μέρες ο πατέρας μου έρχοταν στο Παρίσι. Έξετέλεσε με γκρινιάρικη άξιολόγηση όλα όσα περιμένα από αυτόν και έφυγε θιαστικά μετά το γεύμα των άρραβώνων, έξω φρενών έναντίον όλων όσα είδε, χωρίς να πη μία γλυκειά λέξη στην μνήμη μου, άλλα ξετρελλαμένος με τον μέλλοντα πενθερό μου. Ναι. Το μόνο πλάσμα που έρθηκε χάρι στα μάτια του ήταν αυτός ο άνίκανος και άξιόθρηνης κατά φαντασίαν άσθενής. Ή θρήνητος κατά τρέλλα γοήτευσε την έγωιστική αυτή τρέλλα γοήτευσε την δική του. Τον άκουσε χωρίς να πλήξη να παραπονήται διαρκώς, να περιγράφη την άρρώστειά του, χωρίς να τον διακόπη παρά με καμμία μανώδη άποστροφή κατά της άνθρωπότητος, της πυραιμίδος αυτής, καθώς έλεγεν, από ζωντανή κοπριά.

Ο γάμος ώρίσθηκε για τις 10 Ίου. Νίου και ήμουν τώρα άρραβώνιασμένος, έπισημως δεμένος και αυτό την στιγμή άκρίβως, κατά την οποίαν από την μάλλον άπροσδόκητη συρροή περιστατικών, δεν ήμουν ικανός για τίποτε.

Δέν έπιτρεπόταν διαταγμός. Αύριο όλος ο κόσμος θα πληροφορούσε την Μάρθα Έρουν για τον γάμο μου. Και κάθε μέρα που θα άργοπορούσα να τον άναγγείλω μόνος μου θα έκανα την άργοπορία αυτήν άνεξήγητη. Τι θα μπορούσα να άπαντήσω αν ή φίλη μου με ρωτούσε για ποιο λόγο κρατούσα μυστικό τον άρραβώνά μου;

Την έπομένη της άναχωρήσεως του πατέρα μου πήρα άπόφαση και στις τέσσαρες κάποιο άπόγευμα του Άπριλίου με θαμπό φώς διηυθύνθηκα προς την λεωφόρον Άνρύ Μαρτέν.

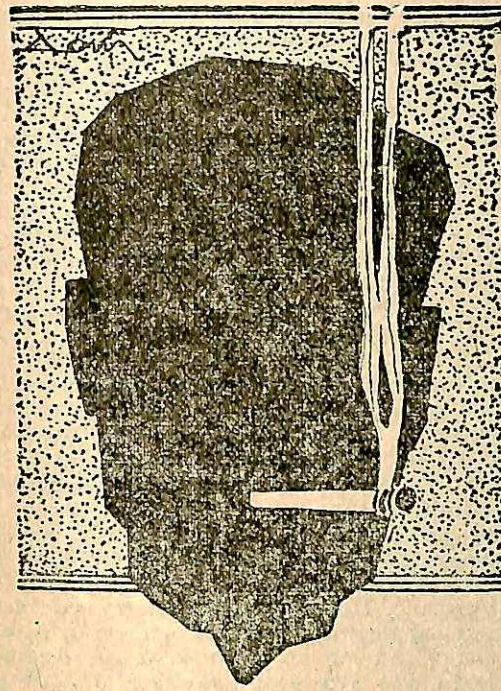
Είχα τέτοια παιδική άδυναμία ώστε μέχρι της τελευταίας στιγμής ήλπιζα ότι ή Μάρθα θα ήταν έξω και ή δυσάρεστη συνάντηση θα άναδαλλόταν για την έπομένη.

Στο σαλόνι έόρκα την Μάρθα να συνομιλή με τον κ. Λατούρ Μεργκλέ. Όχρη, με το πρόσωπο άνήσυχο τον άκουε άφηρημένη. Έκείνος ήταν εύθυμος και ζωηρός. Ή εύθυμία εκείνη μου φάνηκε κακός οίανός. Μιλούσε με την συνηθισμένη του εύχέρεια και διηγείτο πολύ διασκεδαστικά πράγματα για την πριγκήπισσα Βελτζόσκυ, γιατί ήταν άρκετά έξυπνος. Συχνά, όσον με συναντούσε στής Μάρθας γνωρίζοντας την οικειότητά μου μαζί της άργουσε να φύγη. Αυτή την ήμέρα έμεινε λίγο και φεύγοντας μου έσφίξε το χέρι με έγκαρδιότητα τόσο προσηπτη ώστε έννόησα τον σκοπό της έπισκέψεώς του.

Μόλις έφυγε, ή Μάρθα με φωνή άδιάφορη και άχρωμάτιση είπε:

—Ξέρεις τί ήλθε να μου άναγγείλῃ;

—(Ή συνέχεια στο έπόμενο).

Όταν ο ίνσπέκτορ Σοόμερ μπήκε έκεινο το βράδυ στη «Λέσχη των Λωοφίλων» βρήκε τον φίλο του Μάρτεν Ντάλ να παίζει πόκερ με τον λόρδο Λούδ Κάντμπουρ, με ένα χρηματιστή και με ένα άσυγγραφέα άστυνομικών μυθιστορημάτων, που είχε γίνει διάσημος και που διαβαζόταν σε όλες τις γλώσσες, τον Μπέμ “Ο Νάιπερ.”

Ο άστυνομικός έπιθεωρητής κάθισε κοντά στον Μάρτεν Ντάλ και πίνοντας το κοκτέιγ του παρακολουθούσε το χαρτί του.

Ή παρτίδα έξακολουθούσε όμαλά και ο Μάρτεν Ντάλ που έξαιρετικά εκείνο το βράδυ είχε διαβολεμένη γκίνια θα έχανε, άσφαλώς, ως το τέλος κανένα σεβαστό ποσό αν κατά τη μία μετά τα μεσάνυχτα ή παρτίδα δεν διακοπτόταν κατά τρόπο άπρόοπτο και δραματικό.

Κατά τη μία παρά λίγα λεπτά, ένας κλητήρας της Λέσχης μπήκε μέσα στο σαλόνι του πόκερ για να είδοποιήση τον λόρδο Λούδ Κάντμπουρ ότι τον ζητούσαν στο τηλέφωνο.

Ο λόρδος ζήτησε συγγνώμη από τους συμπαίκτες του παράτησε τα χαρτιά και έτρεξε στο τηλέφωνο.

Σε λίγο έπέστρεψε κίτρινος σαν το λεμόνι:

—Φίλοι μου, κάποιο τρομερό δυστύχημα, είπε.

Όλοι τον εκύτταξαν έκπληκτοι.

—Δυστύχημα;

—Κάποια μυστηριώδης έκρηξη έγινε μέσα στη βιβλιοθήκη μου. Ή πυροσβεστική ύπηρεσία μόλις κατώρθωσε να σώση το μεγάλο μου από τις φλόγες. Δυστυχώς, όμως, δεν μπόρεσε να σώση από φριχτό θάνατο και τον πιστό μου οικονομό, Σούλιβαν, που ήταν είκοσιπέντε χρόνια στην ύπηρεσία μου και που ήταν περισσότερο φίλος μου παρά υπάλληλός μου. Τον βρήκαν διαμελισμένο οίκτρά!

—Είναι τρομερό!

—Κάτι περισσότερο παρά τρομερό, τζέντλεμεν!...

Πάμε γρήγορα στα μέγαρό σας, λέει ο Σοόμερ που βρισκόταν κιάλας στο πόδι.

—Άν μου το έπιτρέπετε, θα έλθω μαζί σας, έπροσέθεν ο Μάρτεν Ντάλ.

—Θα σάς είμαι εύγνώμων τζέντλε-

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ “ΛΩΠΟΔΥΤΗ - ΦΑΝΤΑΣΜΑ.”

Το έγκλημα του συγγραφέως

.....

ΤΟΥ ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

μεν....

“Υστερα από ένα τέταρτο της ώρας, οι τρείς άνδρες βρίσκονταν στο μέγαρο του λόρδου Λούδ Κάντμπουρ, όπου είχαν κιάλας φθάσει οι δικαστικοί και οι άστυνομικοί.”

Ήταν οίκτρο το θέαμα που άντίκρυσαν. Καταμεσής της βιβλιοθήκης κοίτονταν τα μέλη του άτυχου οικονομού Σούλιβαν.

Το χρηματοκιβώτιο ήταν κατεστραμμένο κι' αυτό και μέσα στο δωμάτιο έβλεπε κανείς με την πρώτη ματιά τα άποτελέσματα της τρομακτικής έκρηξης.

Ο ήσος που δεν έχασε την ψυχραιμία του, ήταν ο Μάρτεν Ντάλ ο οποίος περιεργαζόταν και το παραμικρό άντικείμενο που εύρισκε.

—Πρόκειται περί δυναμιτιστικής άποπείρας έκ μέρους σπείρας κακοποιών, έκαμε ένας από τους δικαστικούς.

Και στρεφόμενος προς τον Μάρτεν Ντάλ τον οποίον έγνώριζε και από άλλες περιπτώσεις:

—Σεις τί λέτε, μίστερ Ντάλ;

Ο άλτρουίστης άριστοκράτης σκέφθηκε λίγες στιγμές και άποκρίθηκε άδιστακτα:

—Δεν μπορώ να έκφέρω γνώμη. Έχουμε εδώ παρόντα τον διάσημο συγγραφέα άστυνομικών μυθιστορημάτων Μπέμ “Ο Νάιπερ.” Εκείνος, καλλίτερα και από έμένα και από όποιονδήποτε άλλον, θα μπόρεση ίσως να έξιχνίση το μυστήριο αυτής της δυναμιτιστικής έπιθέσεως.

Ο διάσημος συγγραφέας ολόγυρά του στιγμές περιφέροντας ολόγυρά του τα βλέμματά του και άποκρίθηκε:

—Ή έξιχνίση είναι ύπόθεση άπλούστατη κύριοι. Έναπόκειται στην Σκότλαντ-Γουάρδ να άνακαλύψη και συλλάβη τον δράστη. Βλέπετε αυτά τα δυο χονδρά μάρμαρα που είναι στημένα όρθά εδώ σ' αυτή τη γωνιά; Προσεξάτε τα! Φέρνουν σημάδια της τρομακτικής έκρηξης. Πρόκειται περί σατανικού μηχανήματος. Τα σημάδια της έκρηξεώς του είναι και στα δυο αυτά μάρμαρα, και στους τοίχους και στο χρηματοκιβώτιο. Τα δυο αυτά μάρμαρα δεν ανήκουν σε κανένα από τα έπιπλα της βιβλιοθήκης. Δεν είναι έτσι λόρδε;

—Μάλιστα, λέει ο λόρδος Λούδ Κάντμπουρ. Είναι μάρμαρα έπιπλων της τραπεζαρίας μου.

—Είναι φώς φανερό, συνέχισε ο συγγραφέας Μπέμ “Ο Νάιπερ.” Ο έγκληματογίας, λοιπόν, έγνώριζε ότι μέσα στο μέγαρό σας δεν ύπρχεν άλλος από τον οικονομό σας, ο οποίος, όπως ο έγκληματογίας θα υπέθετε, έπρεπε να κοιμόταν.

—Πραγματικά. Ο οικονομός μου πλά-

.....

γιαζε στο έπάνω πάτωμα από τις δέκα. —“Ωραία! Ήξερε επί πλέον ότι σεις θα παίζατε πόκερ στη Λέσχη ως τις πρωινές ώρες. Διέρρηξε ένα παράθυρο, μπήκε στο μέγαρό σας και άνενόχλητος άρχισε τη δουλειά του. Μετέφερε με την ήσυχία του τα δυο αυτά μάρμαρα από την τραπεζαρία σας, τα έστησε όρθά σ' αυτή τη γωνιά και έτσι έκκαμε ένα πρώτης τάξεως άμτρο έναντίον των θρασυμάτων του σατανικού μηχανήματος. Έτοποθέτησε κατόπιν στην πορτούλα του χρηματοκιβωτίου σας το σατανικό μηχανημα, άναψε την θουαλίδα και κρύφθηκε πίσω από τα δυο μάρμαρα. Ο άτυχος οικονομός σας, άκουσε ίσως κάποιο ύποπο θόρυβο στην βιβλιοθήκη και κατέβηκε να δη τί συμβαίνει. Άτυχώς, μπήκε στη βιβλιοθήκη την στιγμή της έκρηξεως. Έτσι, διαμελίσθηκε, όπως βλέπετε.

“Ο κακοποιός βγήκε από το μαρμάρينو άμτρο του άμέσως μετά την έκρηξη, πήρε μέσα από το χρηματοκιβώτιο που άνοιξε με την έκρηξη ό,τι το πολύτιμο βρήκε και έφυγε ενώ άρχιζε ή πυρκαϊά του μεγάρου. Τι είχατε μέσα στο χρηματοκιβώτιό σας λόρδε;

—Τα κοσμήματα της μακαρίτισσας γυναίκας μου και δώδεκα χιλιάδες λίρες σε χαρτονομίσματα των πεντακοσίων λιρών.

“Υστερα από δυο ώρες όλος ο κόσμος έγκατέλειπε το μέγαρο του λόρδου και ο Σοόμερ, στην έξοδο ρώτησε τον Μάρτεν Ντάλ:

—Πώς σου φάνηκε ή γνώμη του Μπέμ “Ο Νάιπερ;

“Ο άριστοκράτης σταμάτησε και κύτταξε τον άστυνομικό στα μάτια:

—Έσένα πώς σου φάνηκε; ρώτησε ύστερα από ολιγόστιγη σκέψη.

—Μά... άριστούργημα! Ούτε επαγγελματίας άστυνομικός δεν θα μπορούσε να βάλη έτσι όμορφα τα πράγματα στη θέση τους. Είσαι, μήπως, έναντίον της γνώμης;

—Όχι, βέβαια, άποκρίθηκε άνιγματικά ο Μάρτεν Ντάλ. Έχουμε να κάνουμε με ένα καθηγητή της έγκληματολογίας. Ός προς αυτό δεν χωρεί ή παραμικρή άμφιβολία. Τα έπιχειρήματά του είναι άκαταμάχητα. Σε ένα σημείο μονάχα δεν συμφωνώ μαζί του.

—Σε ποιά;

—Είμαι της γνώμης ότι ή έκρηξη δεν έγινε πριν από τη διάρρηξη του χρηματοκιβωτίου.

“Ο άστυνομικός έπιθεωρητής τον κύτταξε με άπορία:

—Τί θέλεις να πής;

—Άπλούστατα. Ή έκρηξη έγινε μετά την διάρρηξη του χρηματοκιβωτίου και όχι πριν από αυτήν;

—Μή με τρελλανής Μάρτεν.

—Αυτό που σου λέγω, Έλπιζω δέ μία από αυτές τις μέρες να άποδείξω στον διάσημο συγγραφέα άστυνομικών μυθιστορημάτων Μπέμ “Ο Νάιπερ, ότι για πρώτη φορά ίσως στη ζωή του, έπεσε έξω.

Και λέγοντας αυτά, έβγαλε από το

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΩΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ
ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ
ΜΑΡΤΕΝ - ΝΤΑΛ

τοσπάκι του γυλέκου του ένα λεπτό άντι-
κείμενο και το περιεργαζόταν.

— Τι είν' αυτό;
— Αυτό; "Αν δεν κάνω λάθος, είναι ξ-
νας λεπτοδείκτης.
— Λεπτοδείκτης ρολογιού;
— Πάνω κάτω. Ρολόι δεν υπήρχε μέ-
σα στην βιβλιοθήκη του λόρδου, υπήρχε,
όμως, ένα άλλο ρολόι μέσα σ' ένα κάποιο
σατανικό μηχανήμα. Αυτό τάκανε όλα.
— Όχι δά...
— Πάμε και θα ιδής!

Ο «ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ — ΦΑΝΤΑΣΜΑ» ΖΗΤΑΕΙ ΜΑΘΗΜΑΤΑ

Ο διάσημος συγγραφέας Μπέμ Ο' Νάιπερ ήταν βυθισμένος στην συγγραφή
ένος νέου μυθιστορημάτος του, όταν ση-
κώνοντας τα μάτια του λίγο έλειψε να
φωιάξει από την έκπληξή του.

Ένας περίεργος τύπος, ένας άντρας
ακαθόριστης ηλικίας, με γκριζο κοστού-
μι, γκριζά μαλλιά και χοντρά γυαλιά σέ
σκελετό ταρταρούγας, με μιά μικρή κρε-
ατοελά κάτω από το αριστερό αυτί και
με ύψος μισοκακόμοιρου ανθρώπου, στε-
κόταν καταμεσή στο δωμάτιο και τον
παρακολουθούσε εργαζόμενο.

— Ποιος είσθε και πώς μπήκατε εδώ
μέσα; έφώναξε ο Μπέμ Ο' Νάιπερ ση-
κωνόμενος.

— Εγώ!
— Και ποιος είσθε ξείς;
— Τι συγγραφέας αστυνομικών μυθι-
στορημάτων είσθε και με ρωτάτε τέτοιο
πράγμα; Έπρεπε να ξέρατε πώς μόνον
ο «Λωποδύτης — Φάντασμα» μπαίνει στα
ξένα σπίτια με τόν τρόπο που μπήκα έ-
γώ στο δικό σας.

— Σύ; Ο «Λωποδύτης — Φάντασμα»;
— Εγώ. Μήπως δεν σ'α γεμίζω τό
μάτι;

— Και τί ζητάς;
— Ένα μαθηματάκι.
— Δεν καταλαβαίνω.
— Νά, θα ήθελα να μου κάθετε κανέ-
να έξυπνο κόλπο για να κάμω καμμία
βρωμοδουλειά χωρίς να φοβάμαι μην ά-
νακαλυφθώ από την αστυνομία.

— Ευχαρίστως, φίλε μου, λέγει ο Μπέμ
Ο' Νάιπερ βγάζοντας ένα πιστόλι από
το σουτάρι του.

— Τι τό θέλετε αυτό στο χέρι σας;
— Για να σέ ξαπλώσω κάτω άν κάνης
την παραμικρή ύποπτη κίνηση, άποκριθή-
κε σαρκάζοντας ο συγγραφέας και ση-
μαδεύοντας τόν Λωποδύτη-Φάντασμα με
τό πιστόλι του, προχώρησε προς την πόρ-
τα και την κλειδωσε με διπλή στροφή.

— Μη φοβάστε, είπε χαμογελώντας ο
Λωποδύτης — Φάντασμα. Θα κάτσω ήσυ-
χα-ήσυχα σ' αυτό τό φωτέγυ να άκούσω
τό μαθηματάκι. Νά, βλέπετε τί ήσυχος
πού είμαι; Και τώρα είμαι όλος αυτιά.

— Μη βιάζεστε. Θα σ'α δώσω τό μα-
θηματάκι μπροστά στόν Ινσπέκτορ Σού-
μερ.

— Τι; Θα με παραδώσετε στόν άδυσό-
λητο δικότη μου; Αυτό δεν είναι καθό-
λου εύγενικό έκ μέρους σας.

— Λέτε να χάσω μιά τέτοια εύκαιρία;
Αύριο τό Τύπος θ' αφιερώνει δλόκληρες
σελίδες στο γεγονός! Ο συγγραφέας ά-
στυνομικών μυθιστορημάτων Μπέμ Ο'
Νάιπερ, συνέλαβε τόν άσύληπτο «Λωπο-
δύτη-Φάντασμα»! Τι έπιτυχία! Τά βι-
βλία μου θα γίνουν άνάργαστα!

Και άπειλώντας τόν αίχμάλωτό του με
τό περίστροφό του, τηλεφώνησε στόν
Σούμερ, ο όποιος δεν άργησε να φανή.

— Χμ! λέει ο άστυνομικός μπαίνοντας

Τί άδοξο τέλος για τόν «Λωποδύτη-Φάν-
τασμα»!

— Ατάραχος αυτός πάνω στο φωτέγυ,
στράφηκε προς τόν Σούμερ.

— Καλησπέρα Σούμερ! Έχεις μαζί
σου τις χειροπέδες σου;

— Ναι και είμαι της γνώμης πώς θα
σου έλθουν σάν γάντι!

— Μπράβο! Κάνε μου, ωστόσο, τη χά-
ρη να πάρης τό περίστροφο από τό χέρι
του τζέντλεμεν. Ο διάβολος έχει πολλά
ποδάρια.

— Αυτό τό χατήρι μπορώ να στο κά-
νω, λέει ο Σούμερ, γιατί τό βρίσκω λο-
γικό.

Και προχωρώντας προς τόν Μπέμ Ο'
Νάιπερ:

— Δωσάτε μου τό περίστροφό σας τζέν-
τλεμεν σ'ας παρακαλώ, μιά πού έγώ εί-
μαι έδω...

Δέν πρόφθασε καλά-καλά ο Σούμερ
να πάρη τό περίστροφο όπότε ο «Λωπο-
δύτης Φάντασμα», ταχύς σάν άστραπή,
βγάξει τό δικό του και πυροβολεί έναν-
τίον του ήλεκτρικού γλόμπου. Τό δωμά-
τιο άμέσως βυθίστηκε στο σκοτάδι. Ο
«Λωποδύτης Φάντασμα» τότε, χωρίς να
χάση καιρό, ρίχνεται έπάνω στόν Σού-
μερ και όπως βρισκόταν κοντά στόν
Νάιπερ, τόν ρίχνει με μιά σπρωξιά έπά-
νω του. Βαρύς ο παχύσαρκος άστυνομι-
κος έπεσε πάνω στόν συγγραφέα πού έ-
βαλε άμέσως μιά κραυγή πόνου. Έπειτα
ο «Λωποδύτης Φάντασμα» πήρε τις χειρο-
πέδες από τά χέρια του Σούμερ και τις
πέρασε στα χέρια και των δυοनों. Όταν
έγινε αυτό σηκώθηκε με μιά κραυγή
θριάμβου.

— Οι τρεις μας τώρα, είπε.
Στό τραπέζι πάνω υπήρχε ένας δεύτε-
ρος ήλεκτρικός λαμπτήρας. Τόν άναψε
και στράφηκε γελώντας προς τούς δυο
αίχμαλώτους του:

— Τι περίεργο! Ηθέλα να πάρω ένα
μαθηματάκι και να πού δίνω δυο. Ένα
σέ κείνον πού τόν ήθελα δάσκαλό μου
και ένα στόν διάσημο Σούμερ! Λοιπόν
μίστερ Ο' Νάιπερ, μάθετε, τώρα, πώς
ένας «Λωποδύτης — Φάντασμα» μπορεί να
τά βάλη και με δυο και με τρεις. Και
τώρα, Ινσπέκτορ Σούμερ ή σειρά σου να
σου δώσω ένα χρήσιμο μάθημα. Άς
υποθέσουμε πώς έδω πού βρισκόμαστε
δέν είναι μιά βιβλιοθήκη αλλά είναι μιά
Λέσχη. Η «Λέσχη των Ζωοφίλων» παρα-
δείγματος χάριν. Άς υποθέσουμε λοιπόν
πώς άπόψε βρίσκεται στη Λέσχη και πα-
ρακολουθεί τό πόκερ του φίλου σου
Μάρτεν Ντάλ με κάποιο λόρδο και κά-
ποιο συγγραφέα άστυνομικών μυθιστο-
ρημάτων. Κάποιο τηλεφώνημα, κάποια
τρομακτική έκρηξη, ένας άνθρωπος κομ-
μάτια, ένα χρηματοκιβώτιο καταστραμ-
μένο. Άκούς την εξήγηση πού δίδει ο
συγγραφέας και την βρίσκεις λογική. Τά
έπιχειρήματά του είναι άκαταμάχητα.
Έτσι;

— Έτσι, άποκριθήκε έθέλα του ο δ

Σούμερ.

— Ποιός, λοιπόν, κατά την γνώμη σου,
είναι ο έγκληματίας; Μήν κουράζεις τό
μυαλουδάκι σου και δέν θα τόν μαντέψης.
Είναι ο συγγραφέας! Ο μίστερ Μπέμ
Ο' Νάιπερ!

— Ινσπέκτορ, λέει ο Μπέμ Ο' Νάιπερ
κατάχλωμος, έκανα λάθος. Ο άνθρωπος
αυτός δέν μπορεί να είναι ο «Λωποδύτης
— Φάντασμα» γιατί είναι ένας τρελλός.

— Έμένα άκου τί σου λέω Ινσπέκτορ,
για να διδαχθής! διέκοψε ο «Λωποδύτης
— Φάντασμα». Άν ήσουν τέλειος άστυ-
νομικός, θάβρισκες μέσα στα χαλάσματα
ένα λεπτοδείκτη. Έπειδή δέν υπήρχε ρο-
λόι στην βιβλιοθήκη του λόρδου, θα κα-
ταλάβαινες πώς πρώτα έγινε ή διάρρηξη
του χρηματοκιβωτίου και κατόπιν ή έκ-
ρηξη. Η έκρηξη δέν έγινε με θρυαλλίδα
άλλά με κούρδισμα! Όταν οι λεπτοδεί-
χτες θα φθάνανε στην ώριμήν ώρα, θα
γινόταν ή έκρηξη! Τά δυο μάρμαρα πού
σχημάτιζαν άμπρι! Σκηνοθεσία! Και τού-
ρα να πώς θα καταλάβαινες ποιός είναι ο
έγκληματίας. Τό κόλπο ήταν πραγματικά
σατανικό. Ποιός γνώριζε ότι από τις έν-
νέα ως τις πρωινές ώρες ή έπαυλη ήταν
έρημη μιά και τό προσωπικό της άπετε-
λείτο από ένα γεροντάκο και ο λόρδος
βρισκόταν στη Λέσχη; Ο γείτονας Μπέμ
Ο' Νάιπερ, συγγραφέας άστυνομικών μυ-
θιστορημάτων! Θα σκεπτόσουν άκόμη:

«Πόσα χρόνια είχε να πατήση στη Λέσχη
και να παίξη πόκερ ο διάσημος αυτός
συγγραφέας; Δυο δλόκληρα χρόνια! Βε-
βαιώς, με μιά τέτοια ύποψία δέν θα
μπορούσε να στείλεις ένα διάσημο συγ-
γραφέα στόν δήμο. Σου χρειάζονται ά-
ποδείξεις! Την άλλη νύχτα λοιπόν, άν
ήσουν καλός άστυνομικός, θα έκανες
μιά έρευνα στο σπίτι του σάν λωποδύτης
και θ' άνακάλυπτες μέσα στο καλάθι
των άχρήστων αυτά τά χαρτάκια πού θα
τά συναρμολογούσε με προσοχή ένα-ένα
και, κατάπληκτος, θα διάβαζες ένα άστυ-
νομικό μυθιστόρημα γραμμένο με τόν
γραφικό χαρακτήρα του κυρίου και κα-
τόπιν έξαχσμένο σέ χίλια κομμάτια. Τό
μυθιστόρημα αυτό θα είχε άς υπόθεση
την τραγωδία του λόρδου! Και τότε, μ'
αυτή την τρομερή άπόδειξη στα χέρια
σου, θα βουτούσε τόν κύριο από τόν
γιακά και θα τού έλεγες: «Βρέ παλάν-
θρωπε! Έγγραψες ένα άστυνομικό μυθι-
στόρημα, τέλειο από πάσης άπόψεως και
δταν τό τέλειωσες σκέφθηκες: Τι ήλιθιος
πού είμαι! Άφού είχα μιά τέτοια έμπνευ-
ση γιατί να την κάνω βιβλίο και να κερ-
δίσω καμμία διακοσασρία ψωρολίρες και
να μη την έκμεταλλευθώ καλλίτερα; Ο
λόρδος πού κάθεται άπέναντι θα παίξει
πόκερ ως τό πρωί και ο οικονομός του
θα κοιμάται. Άνοίγω τό χρηματοκιβώ-
τιό του, κλέβω ό,τι βρώ, βάζω ένα σατα-
νικό μηχανήμα πλάι στο χρηματοκιβώτιο
να έκραγ ή ύστερα από δυο ώρες, σκηνο-
θετώ και ένα άμπρι για να πιστευθ ή πώς
ή έκρηξη άνοιξε τό χρηματοκιβώτιο και
τρέχω στη Λέσχη όπου παίζοντας πόκερ
με τό θύμα μου, έχω ένα θαυμασμό «άλ-
λοθι». Τώρα, έχουμε και τόν διαμελισμό
του άτυχου οικονομού. Αυτός είναι μοι-
ραίος. Έκτός προγράμματος! Ο άτυχος
μπήκε στη βιβλιοθήκη για τόν ένα ή για
τόν άλλο λόγο, την στιγμή της έκρήξε-
ως! Και τώρα Σούμερ, για να μη παρα-
πονείσαι πώς και πάλι σου έέφυγε μέσα
άπό τά χέρια ο «Λωποδύτης-Φάντασμα»
σου δίνω τό λόγο της τιμής μου πώς για
τό χατήρι σου έβαλα τη μύτη μου σ' αυ-
τή την υπόθεση. Γιατί σέ συμπαθώ κακέ
μου άνθρωπε. Γκούντ μπάι!...

HERMAN LANTON

ΕΞΩΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο πράσινος Δράκος

Τόν Φρικέ τόν γνώρισα μιά μέρα
στό Παρίσι, έξω από μιά μπουρα-
ρία, Είμαστε στόν πόλεμο κι είχα
πάει στο Παρίσι με άδεια. Ένα
παιδί, κουρελοντυμένο έκτελούσε κάτι τα-
χυδακτυλογραφικά παιχνίδια.

— Τώρα, κυρίες και κύριοι, έλεγε, θα
σ'ας παρουσιάσω «Έκείνον πού καταπί-
νει φωτιά!»

Και κάνοντας μιά φρικτή γκριμάτσα
ο μικρός έφτυνε φωτιά!

Ύστερα άπ' τόν πόλεμο, μόλις θερα-
πύτηκε ή πληγή μου, έφυγα για τό
Γιουνβάν για να δώ σέ τί κατάσταση βρι-
σκόταν ή παλιά μου έπιχειρήση, άπ' την
οποία έκρηγνάντο τό μέλλον μου: ή γέφυ-
ρα του Κουάν Γκούλ, στα όρεινά σύνορα
του Λαός.

Αυτή ή γέφυρα βρισκόταν στη σιδηρο-
δρομική γραμμή πού θα ένάσση την γαλ-
λική άποικία του Τονκινού με τις πλού-
σιες έπαρχίες της μεσημβρινής Κίνας.
Ήταν άρχισμένη άταν με κάλεσε ή πα-
τρίδα μου.

Με συνόδευε κι' ο Φρικέ, πού είχε γί-
νει άχώριστός μου. Συμπάθησα πολύ αυ-
τό τό όρφανό παιδί, πού με ύπηρετούσε
με τόσο άφοσίωση.

Τό ατμόπλοιο «Πολυνησία» μ'ας πήγε
ως την Καντών. Ο Φρικέ είχε μάθει τέ-
λεια γραφομηχανή κι' έχειρζετο μιά χα-
ρά τούς διαβήτες μου.

Άπ' την Καντών ως τό λατομείο του
Κουάν-Γκούλ είναι 300 περίπου λει-
γες.

Τό λατομείο μου ήταν χωρισμένο σέ
δυο αίθουσες: ή πρώτη ήταν εύρύχωρη,
ήλεκτροφωτισμένη, σ' αυτήν έμενα, και
μιά άλλη, μικρότερη, όπου εργαζόταν.
Έκεί, προτού φύγω, περιτείχισα κάτι λε-
πτές μηχανές πού έστοιχίζαν: ντυναμό,
μοτέρ, μηχανές πού τρυπούσαν. Έξη πι-
στοί Λαοτινοί φρουρούσαν αυτήν την μυ-
στική «Αίθουσα των μηχανών».

Στό Πεκάο, κατεβαίνοντας άπ' τη
ζόνκα μου, συνάντησα τούς πιστούς
μου Λαοτινούς πού έσπευσαν να μου δώ-
σουν είδήσεις πού ήταν μάλλον καλές.

Τό φράγμα, πού είχα κατασκευάσει
για να φέρω τό νερό στην ήλεκτρομηχα-
νή πού μ'ας προμήθευε την δύναμη και τό
φως, είχε χαλάσει σέ πολλά μέρη και ο
χείμαρρος παρέσυρε μερικά ύπόστεγα
πού ήταν μπροστά στο λατομείο.

Αντιθέτως, ο φράχτης πού έκλεινε αυ-
τό τό λατομείο κι' ή «Αίθουσα των Μη-
χανών» ήταν άγγιχτοι.

Έδωσα τό σύνθημα της άναχωρήσε-
ως. Άνεβασμένος σ' ένα έλκεινό άλογο,
ο Φρικέ έτρεχε στα δεξιά μου περήφανος
για την καραμπάνα πού ήταν κρεμασμέ-
νη στόν ώμο του και πού γυάλιζε στόν
ήλιο. Μ'ας είχαν μιλήσει για τούς πειρά-
γες πού περιπλανώνται στο Λί-Κιάγκ,
δέν είδαμε, όμως, ούτε την κοτσίδα
κανενός! Η γάργα πού πενούσαμε ήταν
φτωχή και πολύ λίγο συχνασμένη για να
τραβήξη τούς κλέφτες.

Πλησιάζοντας στο Κουάγκ-Γκούλ, οι
παλιοί μου εργάτες έτρεξαν άπ' τά γει-
τονικά χωριά και μπήκα στην κατασκή-
νωσή μου γινόμενος δεκτός σάν ευεργέ-

της. Η πρώτη μου επίσκεψη ύπήρξε για
την κρυψώνα και εξακριβώσει πώς οι ό-
δηγοί μου δέν είχαν πεί ψέμματα.

Άρχισα άμέσως τις εργασίες. Στο
τέλος του μηνός τό φράγμα είχε έπιδιορ-
θωθεί κι' ο ήλεκτρισμός εργαζόταν στο
υπόγειό μας, όπου είχα εγκατασταθεί με
τόν Φρικέ και τούς πιστούς μου Λαοτι-
νούς, πού είχα προβιάσει σέ άρχιεργά-
τες.

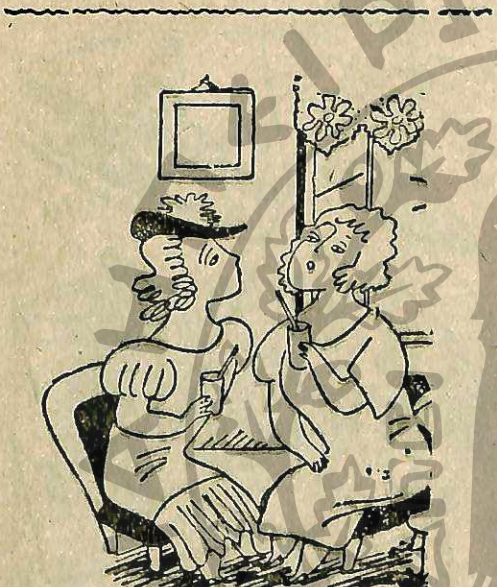
Ο Φρικέ, με μιά νεροκολούθα κομμέ-
νη στα δυο, είχε κατασκευάσει ένα κερά-
λι Ιαπωνικού τέρατος, τό έβαψε κόκκινο
και πράσινο, τό στόλισε μ' ένα σωρό στο-
λίδια... Φορώντας στο κεφάλι αυτή τη
μάσκα, πού τόν σκέπαζε ως τούς ώμους,
με τό υπόλοιπο σώμα τυλιγμένο σ' ένα
καραβόπανο, κατατρόμαζε τούς Λαοτι-
νούς μου, πού είναι δεισιδαίμονες σάν ο-
λους τούς Κίτρινους. Παρέβλεπα: έπρεπε
να διασκεδάξη τό παιδί!...

Την είκοστή μέρα του έρχομού μας,
φάνηκε ένας δρομέας, άναγγέλλοντας ό-
τι ο άρχηγός του καρβανιού μου, Λάο-
Τσί, πού έφθανε με τά τρόφιμα και τά
μηχανήματα άπ' τό Καντών, ήταν εκεί
κοντά. Τούς είχαν έπιτεθεί οι πειρατοί
του Σάι-Πού, του άρχηγού της «Πράσι-
νης Σημαίας», οι άνδρες μου, όμως, ήταν
περισσότεροι και καλά όπλισμένοι.

Μερικοί πυροβολισμοί έφθασαν για να
διαλύσουν τούς πειρατές.

□ □

Καλός οίανός! Έπιτέλους, οι μεγάλες
δυσκολίες είχαν ύπερνηκηθεί. Περίμεναν

ΕΛΥΣΑΝ ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

—Πού σκοπεύετε να περάσετε φέτος τό
καλοκαίρι σας;

—Λέμε για τις Σπέτσες. Και σεις;

—Έμεις θακαμε ένα θαυμάσιο μέρος:
δροσερό βελικό, και πάμφθινό.

—Πού;

—Τό υπόγειό μας!

την έπιτυχία; Στη θέση της, όμως, ήλθεν
ή καταστροφή!...

Έκείνο τό βράδυ ήταν έκλειψη σελη-
νης κι' άπ' τις δέκα, στα γειτονικά χω-
ριά, άρχισε ή συνθησιμένη φασαρία: φω-
νές, καμπάνες, πυροβολισμοί κ.τ.λ. Πρό-
κειται να ύπερασπίσουν τόν δορυφόρο
μας έναντίον του έχθρου του, του μεγα-
λου Πράσινου Δράκου, πού ζητούσε να
τόν καταπιή. Αυτό τό κακοποιόν τέρας
είνε τό πνεύμα πού προστατεύει τούς πει-
ρατάς και άλλους κακοποιούς πού τό
σέβονται και τό φοβούνται λίγο... Γι' αυ-
τό ο Σάι-Πού, πού έπετείθη έναντίον του
καρβανιού, τό κέντησε στην πράσινη
πειρατική σημαία του.

Ο Φρικέ κι' έγώ παρακολουθούσαμε
χαμογελώντας τη φασαρία. Ξαφνικά έ-
παψε κι' άκούστηκε ένα ζωηρό τουφεκί-
δι. Φανές τρόμου και φλόγες ύψώθηκαν
ύστερα.

Δέν ήξερα άκόμα τί έπρεπε να κάνω,
όταν ένας από τούς εργάτες μου ο μόνος
πού ξαναείδα, γιατί οι άλλοι πέθαναν ή
τόβαλαν στα πόδια, ήρθε και μου διηγή-
θηκε τις φρικαστικές σκηνές πού λάβαι-
ναν χώραν εκεί κοντά. Ήταν ο άγριος
Σάι-Πού πού έρχόταν λυσσασμένος κι'
άποφασισμένος να έκδικηθ ή τόν Λάο-Τσί
τόν προδοτή!...

Θα περίμενε τό καρβάνι για να τό
τοσάκιζα κάτω άπ' τούς βράχους πού θα
κυλούσε από πάνω. Για να τονώση τούς
ληστές του πού είχαν άποθαρρυνθ ή ύστε-
ρα άπ' την πρώτη άποτυχία, ο άρχηγός
τούς έβειξε τό φεγγάρι, πού είχε ένα κοκ-
κινωπό χρώμα, και άρκίστηκε πώς ο
Δράκος πολεμούσε στο πλευρό τους.

Τό κλασικό κόλπο της έκκλ'ψεως!...

Έστειλα τόν ναυαγισσώμενό μου
προς τόν Λάο-Τσί, με διαταγή να προ-
σέχη και να προχωρήση γρηγορότερα...
Όσο για μ'ας, θα προσπαθούσαμε να
κρατήσουμε ως τόν έρχομό τους. Έπρε-
πε να ύπερασπισθούμε τά μόνα σημεία
πού θα ήταν δυνατόν ν' αντισταθούν: τό
λατομείο κι' ή «Αίθουσα των Μηχανών».

Αυστυχώς, ο καιρός μ'ας έλειπε... Η-
δη σφύριζαν οι σφαίρες, άναγγέλλοντας
την έπικείμενη έπίθεση. Άπεφάσιμα να
ύψωω ένα φραγμό μονάχα μπροστά
στην Αίθουσα πού θα ήταν ή δεύτερη θέ-
σις μας, δεύτερη και τελευταία ίσως....
Τό λατομείο έκλεινε μ' ένα είδος πόρτας
πού έφθανε ως τό θόλο και γλυστρούσε
σέ καρούλια. Ήταν ένας γερός φραγ-
μός, με χοντρά μαδέρια, τρυπημένα με
τουφεκίστρες Πράδα άπ' όλα, έπρεπε να
φέρουν ό,τι θα τούς χρειαζόμεν για δχύ-
ρωμα: βαγόνια, γραμμές, δοκούς, σκα-
κιά με άμμο και τοιμέντο!... Είμασταν
μόνο όκτώ άνδρες γι' αυτή την έργασία
και είχαμε λίγων λεπτών προθεσμία.

Καθώς τελειώναμε, ή συμμορία της
Πράσινης Σημαίας φάνηκε στην
άρχη της κατασκήνώσεως, με δάδες,
μπήζοντας άγριες φωνές... Πόσοι να ή-
ταν; Τουλάχιστον έκατό. Έκατό κίτρινοι
διαβόλοι πού ούρλιαζαν και χειρονα-
μούσαν.

Έν τω μεταξύ είχαμε καταλάβει τις
θέσεις μας έτοιμοι προς μάχη, κι' άρχι-

(Τό τέλος στη σελίδα 38)

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

ΕΝΑΣ ΓΑΜΟΣ "ΛΟΓΙΚΟΣ,"

Μιά «Πληγωμένη από την ζωή» μου γράφει:

«Είμαι 21 χρόνων. Άγαπούσα ένα νέον 25 χρόνων πολύ καλό και μορφωμένο αλλά χωρίς καμιά περιουσία. "Ημουν κι' εγώ η ίδια πτωχή και όταν μου πρότεινε να παντρευθούμε αρνήθηκα. "Οπισθοχώρησα μπουσά στη φτώχεια που μάς άπειλούσε γιατί φοβήθηκα ότι θα σκότωνε τον έρωτά μας.

»Υστερα έκανα έναν λογικό γάμο. "Η οικογένειά μου με συμβούλευσε να παντρευθώ έναν γνωστό μας 54 χρόνων, πολύ πλούσιο, που με ζητούσε και πρέπει να ομολογήσω ότι κι' εγώ δεν έφερα αντίρρηση. Είχα τόσο μεγάλη έπιθυμία ν' αποκτήσω όλα τα ωραία πράγματα που μπορεί να μάς παράσχει ο πλούτος... Τώρα είναι ένας χρόνος που παντρεύτηκα και όμως η ζωή που περνάω μου έγινε έξοφθα αφορμή. Οι μέρες μου περνούν σ' ένα είδος ληθάργου. Θάθελα να σκοτωθώ με αισθάνομαι ότι δεν θα βρω τό θάρρος...

»Κι' όμως έχω ό,τι επιθυμώ. "Ο άνδρας μου με λατρεύει. Είμαι άραγε τρελή και άχαριστη, όπως μου λέν;»

Τί να σας πω, αγαπητή φίλη; Σε ηλικία 20 χρόνων φοβηθήκατε ν' αντιμετωπίσετε τη ζωή στο πλευρό του ανθρώπου που αγαπούσατε, φοβηθήκατε να εργασθήτε, να κουρασθήτε, ν' αγωνισθήτε για την ευτυχία σας. Έχουν λοιπόν δικήν εκείνοι που ισχυρίζονται ότι η γυναίκα είναι ένα πλάσμα όκηρο, ανίσόρροπο, γεμάτο εγωισμό;

Μου γράφετε ότι φοβηθήκατε την φτώχεια που θα σκότωνε τον έρωτά σας. Νομίζω ότι αυτό είναι μια ανανδρία για μια γυναίκα που ισχυρίζεται πως είναι έρωτευμένη και όμως αμφιβάλει για την ίδια της την καρδιά. Μου θυμίζει την φράση του Νταυμέλ για τους ανθρώπους «που θα ήθελαν να ασφαλίσουν τον έαυτό τους για την ανία, για την αμφιβολία, για την ζήλεια, για την λύπη, για τον έρωτα, για την φιλία!»

Και καταλήξατε στον «λογικό» (!) γάμο μ' έναν άνδρα που σας περνά 33 ελόκληρα χρόνια για ν' αποκτήσετε πολυκατοικία, υπηρετές, αυτοκίνητο, τουαλέτες και μπιζού! Μόνο που ύστερα από ένα χρόνο μετά τον λαμπρό αυτό γάμο, διερωτάσθε με άπορία γιατί δεν είσθε ευτυχισμένη και τί σας λείπει.

Τί σας λείπει; Μά όλα, όλα: "Ο έρωας πρώτα-πρώτα, το θαυμάσιο αυτό δώρο που είναι απαραίτητο σε κάθε γυναίκα πόν τον άέρα που αναπνέει. Το δώρο αυτό που σας πρόσφερε ο νέος που αγαπού-

ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ

σατε ή μάλλον που σας αγαπούσε και τον αποκρούσατε με ψυχραιμία. "Υστερα σας λείπει η εργασία, η προσπάθεια, η χαρά της δημιουργίας.

Και ακόμη οι φροντίδες, η κούραση κι' ο πόνος ακόμη, όλα αυτά τα πράγματα που φοβάται κανείς και που δεν πρέπει ν' αποφεύγει αλλά να τ' αντιμετωπίζει και να τ' νικά, γιατί ο αγών αυτός, ο θρίαμβος ή η ήττα είναι η ζωή...

Κι' ύστερα πληρώνει κανείς σ' όλη του τη ζωή το λάθος που έκανε να δοθεί, έστω και νομίμως, σ' έναν άνδρα με μόνο σκοπό ν' αποκτήσει τα πλούτη του.

Μου ζητάτε μια συμβουλή. Θα υπήρχαν δύο λύσεις: να χωρίσετε, να ζησετε με την εργασία σας, να προσπαθήσετε να ξαναφτιάσετε την ευτυχία σας με τον άνθρωπο που αποκρούσατε ή ν' απαρνηθήτε τον έαυτό σας και ν' αφιερώσετε την ζωή σας στον άνθρωπο που παντρευτήκατε, πράγμα που κατά βάθος είναι το σωστότερο αφού έσείς φταίτε.

Μά και για τις δυο αυτές λύσεις χρειάζεται θάρρος, υπερηφάνεια, θέληση ή αυτοθυσία ή απαρνήση, πράγματα που δεν φαίνεσθε καθόλου να κατέχετε.

Πολύ φοβούμαι ότι θα καταφύγετε στην ευκολότερη λύση: Θα πάτε να κάνετε μια κορού σε καμιά λουτρούπολη της μόδας για να θεραπεύσετε την ανεύρηγη νευρασθένειά σας κι' όταν θα νιώ-

θετε το «σπλην» να σας κυριεύει πάλι θα λέτε μοιρολατρικά, όπως τόσες «πληγωμένες της ζωής»: Φταίει η Μοίρα μου...

4

ΛΟΡΑ

Η ΜΟΔΑ

ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΙ ΓΙΑ ΠΛΑΞ

Ποτέ τα διάφορα άξεσουάρ των γυναικών εμφανίσαν της πλάξ δεν ήταν τόσο πρωτότυπα, τόσο διασκεδαστικά και τόσο άπρόοπτα, όσο είναι σήμερα.

Δεν υπάρχει πια τίποτα το κλασικό, το συμβατικό στην έκλογή τους. "Η ιδιοτροπία και το καπρίτσιο κάθε γυναίκας αποφασίζει κυριαρχικά για τα άξεσουάρ αυτά που παρουσιάζουν έτσι μια ποικιλία πολύ ενδιαφέρουσα και χαριτωμένη.

Σας παρουσιάζουμε στην εικόνα μας, παραπλεύρως, μερικά από τα μοντέρνα αυτά αντικείμενα που είναι απαραίτητα σε κάθε πλάξ.

1. Το παπουτσι. "Η τελευταία κρεασιδόν δσον άφορρά τα υποδήματα πλάξ είναι ένα υπόδημα από καουτσούκ που θυμίζει τα όρθοπεδικά μηχανήματα των ποδιών ή τα σανδάλια των Ρωμαίων μονομάχων.

"Αποτελείται από μικρές λωρίδες καουτσούκ που περιβάλλουν το πόδι και τον αστράγαλο και άνεβαιούν αρκετά ύψηλά αφήνοντας να φαίνεται ανάμεσα από τα ανοίγματα η ρόδινη σάρκα του ποδιού που συγγέται, άλλως τε, με το χρώμα του καουτσούκ.

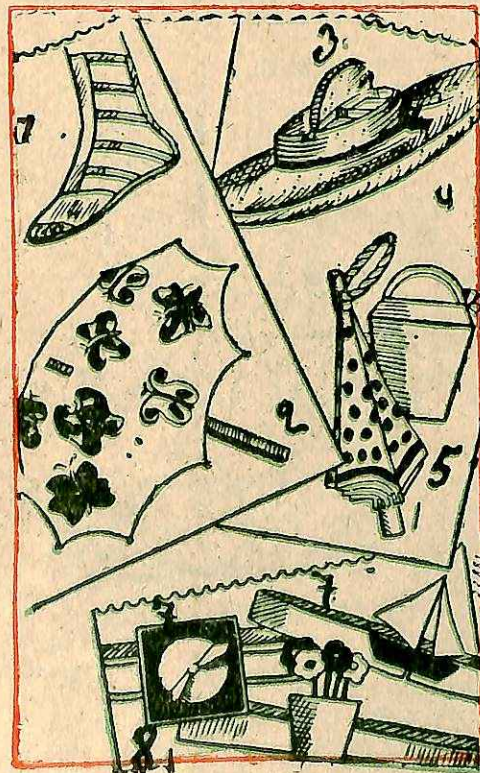
2. Για τόν ήλιο. Ξαναρχόμαστε στην μόδα των όμπρελλών του ήλιου όπως και στα πελώρια καπέλλα σάν να φοβηθήκαμε έξοφθα τον ήλιο που ήταν περιζήτητος τα τελευταία χρόνια.

"Εχουμε ένα σωρό όμπρέλλες για πλάξ που παρουσιάζουν μια χαριτωμένη φανταζή. Οι πιο τελευταίες έχουν λαβή από μπαμπού και γίνονται από κρετόν με πολύχρωμες μεγάλες πεταλούδες. Οι πεταλούδες, άλλως τε, είναι πολύ της μόδας εφέτος και στα έμπριμέ και στα κοσμήματα και στα κεντήματα και γενικά στις γαρνιτούρες.

3. Ένα μεγάλο καπέλλο και μερικά... «σύνεργα καλλονής».— Δεν θα περίμενε κανείς να βρει στον τεπέ του μεγάλου αυτού ψάθινου καπέλλου ένα «νεσεαίρ καλλονής».

Και όμως άρκει να τραβήξετε το κλείσιμο «έκλαιρ» που είναι τοποθετημένο στην καρλότα της μεγάλης αυτής καπελίν για ν' αποκαλυφθή ένα μικρό πανεράκι στο οποίο χωρούν ή πούδρα, το ρούζ, ένα μαντηλάκι και διάφορα αντικείμενα που είναι αδύνατο να τοποθετηθούν στο μαγικό του μπάνιου, και είναι απαραίτητα σε μια κομψή γυναίκα κάθε ώρα και στιγμή. Νά λοιπόν που το πρόβλημα αυτό λύθηκε ίκανοποιητικά.

4. Μια τσάντα για πλάξ. Γίνεται από τουάλ ή από ύφασμα «καστουοτέ» στο οποίο δίνουν το σχήμα μιας γάστρας λουλουδιών.

Μερικά μοντέρνα άξεσουάρ για πλάξ. (Σχετικό άρθρο παραπλεύρως),

σελίδες

5. Μιά όμπρέλλα παλαιάς μόδας.— Είναι από τισόρ με χρωματιστές βούλες και κρέμεται από το πουνιέ με μια κορντελιέρ που άποτελεί βραχιόλι. Έτσι, η όμπρέλλα κρατιέται από το αντίθετο μέρος της λαβής, που είναι, έξέ άλλου, πολύ κοντό.

6. Τί ώρα είναι; Μιά χαριτωμένη μπουκλα ζώνης από γκαλαλίτ μαύρο με «καντράν» μπλε και δείχτες μετallinους. Μιά άλλη ωραία μπουκλα ζώνης για πλάξ είναι ένα χαριτωμένο καραβάκι από γκαλαλίτ σκούρο με πανί από γκαλαλίτ λευκό.

7. Μιά άλλη ωραία μπουκλα ζώνης είναι μια γάστρα λουλουδιών από γκαλαλίτ πολύχρωμο.

□ □

ΚΟΥΖΙΝΑ
ΤΟΥΡΤΑ ΜΕ ΒΕΡΥΚΟΚΚΑ

Δόσεις: 50 δράμια άλευρι, 25 δράμια βούτυρο, 15 δράμια φιλή ζάχαρη ένας κρόκος αυγού, μισό ποτηράκι κοινάκ, ένα δράμι Ρόαγιαλ Μπέκιν Πάουντερ, 10—12 βερύκοκκα και άρωμα βα νίλλιας.

"Εκτέλεσις: Βάζουμε το άλευρι σε μια λεκάνη και κάνουμε στο κέντρο του ένα λάκκο μέσα στον οποίο ρίχνουμε όλα γίνουν μια πάστα και την αφήνουμε να τα παραπάνω υλικά. Τα άνακατώνουμε να «ρεποζάρη» επί ένα τέταρτο της ώρας.

Κατόπιν άνοίγουμε τα βερύκοκκα σε λυό (άφου προηγουμένως τα πλύνουμε), τους άφαιρούμε τα κουκούτσια και άφου τα βάλομε σ' ένα πιάτο με το έσωτερικό τους προς τα έπάνω, τα κουκίζουμε με λίγη ζάχαρη.

"Επειτα βάζουμε τη ζύμη σ' ένα σανίδι και την άνοίγουμε με το παστόύλο να πάρη ύψος ½ δακτύλου. Παίρνουμε τότε ένα ταψάκι και άφου βάλομε αυτό έπάνω στη ζύμη, την κόβουμε έτσι που να πάρη το σχήμα του ταψιού και να μπαίνει μέσα σ' αυτό η ζύμη.

Τοποθετούμε τα βερύκοκκα έπάνω στη ζύμη, τα κουκίζουμε άκόμα με λίγη ζάχαρη και με τα περισεύματα της ζύμης κάνουμε ένα κορδόνι που το βάζουμε γύρω από τον κύκλο της ζύμης και έπάνω σ' αυτή.

Βάζουμε το ταψάκι στον φούρνο επί 15—20 λεπτά της ώρας και μετά το ψήσιμο την κουκίζουμε με λίγη ζάχαρη και την σερβίρουμε.

□ □

ΥΓΙΕΙΝΗ

ΛΟΥΤΡΑ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ

"Επίσης καλόν είναι να τρίβετε το σώμα με μαλακό σφουγγάρι ή φυτικές ίνες, για να εισχωρήσει παντού το σαπούνι και να καθαρίσει καλά το σώμα.

Οι στερούμενοι λουτρού μπορούν να μεταχειρισθούν τον άγγλικό τρόπο 6 άς. Δηλ.

"Εξ άριστερών προς τα δεξιά: Καθάνα με κατεβαστό γιακά και ώραιότατα κοντά μανίκια συγκρατημένα στους ώμους με πένσες. Καθάνα από πικέ, έμπριμέ κ.λπ. Σταυρωτή έμπρός, γαρνίρεται με δύο σειρές κομιντιά.— Βέστα από πικέ ή ύφασμα φανταζή. Έμπρός είναι έφαρμαστή στην μέση με πένσες και γυρίζει σφαιραίζοντας δυό ρεβέρο στρογγυλωμένα. Μα νίκια κοντά με πένσες στους ώμους.

σους υποφέρουν από εξανθήματα και σπυράκια του προσώπου και γενικώς του σώματος.

Για να παρασκευάσετε ένα τέτοιο λουτρό παίρνετε 250 γραμμάρια Σόδα Καρμπονάτ που το διαλύετε καλά πρώτα σε μια λεκάνη με ζεστό νερό και ύστερα ρίχνετε τη διάλυση αυτή μέσα στο λουτρό σας, το οποίο προηγουμένως έχετε κανονίσει στη συνηθισμένη θερμοκρασία που το παίρνετε πάντοτε. Τα ίδια λουτρά είναι χρήσιμα κι' αποτελεσματικά σ' όσους υποφέρουν από υπερίδρωση χειρών και ποδαριών.

Λουτρά άμυλο ύχα. Τα λουτρά αυτά είναι αποτελεσματικά για τήν έν γένει ωραιότητα, λαμπρότητα και ελαστικότητα του δέρματος. Δροσίζουν έν γένει και άφραταίνουν το δέρμα. Είναι χρήσιμα επίσης για την άπαλλαγή της επιδερμίδος από διάφορα μικροσκάμματα (δερμτίδες) κι' εξανθήματα (δερτικάρια, φαγούρες, έρεθισμούς μασχάλης, μηρών, κάτωθεν των μαστών κ.τ.λ.). Για να ετοιμάσετε ένα άμυλο ύχα λουτρό διαλύετε πρώτα σε μια λεκάνη με κρύο νερό 300 γραμ. σκόνη άμυλον (άμιντόν) προσθέτοντας σιγά-σιγά στη λεκάνη ζεστό νερό. Όταν λυώση καλά τότε ρίχνετε την διάλυση μέσα στο λουτρό σας το οποίο προηγουμένως έχετε ετοιμάσει στη θερμοκρασία που συνηθίζετε.

Πιτυρο ύχα. Τα λουτρά αυτά άντικαθιστούν τα λουτρά του κοινού γάλακτος τα οποία είναι δαπανηρότατα. Με αυτά έπιτυγχάνεται η λευκότης ή σιλιανότης και έν γένει η φρεσκάδα του δέρματος. "Επίσης είναι όφελιμότερα και για τα δρέψη. Για να πάρετε ένα πιτυρο ύχα λουτρό πρέπει να έδεσσε πολύ σφιχτά μέσα σ' ένα τουλπάνι 3—4 όκάδες χονδρά πίτυρα. Παίρνετε λοι-

πὸν μέσα στὸ λουτρό σας αὐτὸν τὸν σάκκο καὶ σιγά-σιγά τὸν πιέζετε ὥστε νὰ χύνεται τὸ γάλα τοῦ πίτουρου μέσα στὸ νερὸ τοῦ λουτροῦ σας. Κατὰ τὴν διάρκειά της μισῆς ὥρας ποὺ πρέπει νὰ μένετε στὸ λουτρό σας θάχη στεταγμένη ὅλο τὸ γάλα τοῦ πίτουρου.

Λουτρὰ γλυκερίνης. Εἶναι ἀποτελεσματικώτατα γιὰ ὅσους ἔχουν πολὺ ξηρὸ γενικῶς δέρμα. Γενικῇ μ' ἄλλα λόγια ξεροδερμία κατὰ τὴν ὁποίαν σκάζει κι' ἀπολεπιδώνεται πολλὰς φορὲς τὸ δέρμα ὁ λου τοῦ σώματος, περισσότερο δὲ τοῦ προσώπου, τῶν χειρῶν, τοῦ πέλματος καὶ τῆς μασχάλης. Γιὰ ἕνα τέτοιο λουτρὸ εἰχνετε 300 γραμμάρια γλυκερίνης μέσα σ' ἕνα λουτρὸ τὴν θερμοκρασία τοῦ ὁποίου ἔχετε κανονίσει προηγουμένως κατ' ἀρέσκειαν. Παραμονή μέσα στὸ λουτρὸ μισή ὥρα.

Θεοτοῦχα λουτρὰ. Τὰ λουτρὰ αὐτὰ εἶναι ἀποτελεσματικὰ γιὰ ὅσους ὑποφέρουν ἀπὸ ἐπίμονα ἐξανθήματα τοῦ προσώπου κι' ἐλαφρὲς δερμίδες καὶ φαγοῦρες γενικῶς τοῦ σώματος. Παίρνετε 75 γραμ. Trisulfure de potassium τὸ διαλύετε μέσα σὲ μιὰ ὀκτὰ πολὺ ζεστὸ νερὸ. Κατόπιν ἅμα διαλυθῇ καλὰ τὸ παίρνετε ἀπὸ ἕνα ψιλὸ τουλιάνι, εἰχνοντας τὴν διάλυση μέσα στὸ θερμὸ λουτρό σας. Ὅλον τὼν παραπάνω λουτρῶν ἡ θερμοκρασία πρέπει νάβῃ μεταξὺ 30ο βαθμῶν Κελσίου ἕως 35ο, ἡ παραμονὴ δὲ σ' αὐτὸ ἀπὸ 20 λεπτὰ ἕως μισή ὥρα.

Ἐκτὸς τῶν λουτρῶν τῆς καθαριότητος καὶ τῆς ὠραιότητος, ὑπάρχουν καὶ τὰ ἀπισχναντικὰ λουτρὰ, ποὺ εἶναι χρήσιμα γιὰ τὴν γενικὴ ἢ μερικὴ καταστοφὴ τοῦ λίπους. Γι' αὐτὰ ὅμως στὸ ἐπόμενο.

Δερματολόγος ἱατρός Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

Ἡ μεριοφροσύνη τῆς Λουίζας Ράινερ

Ἡ Λουίζα Ράινερ παρέστη στὴν πρεμιέρα τοῦ νέου της φίλμ «Ἡ καλὴ γῆ» στὸν κινηματογράφο «Ἀστόρια» τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ κανεὶς δὲν ἀντέληφθῃ τὴν παρουσία της.

Μὲ τὸ ντροπαλὸ της ὕφος, μ' ἕνα ξανθὸ παπούτσι μὲ χαμηλὰ τακούνια, ἕνα μαντῶ σπορτίφ καὶ ἕνα καπελάκι χρωμένο μέσα στὰ μάτια της ἦρθε στὸν κινηματογράφο προτοῦ ἀνάψουν τὰ φῶτα καὶ ἔφυγε ἀφοῦ ἐσθυσαν.

Ἔτσι καὶ ἀνέβηκε νὰ διαφύγῃ τὸ πλῆθος τῶν συλλεκτῶν αὐτογράφων ὅσες μέρες ἔμεινε στὴ Νέα Ὑόρκη.

Πολλὲς λίγες ἡθοιοὶ ντύνονται τόσο σοβαρὰ ὅσο ἡ Λουίζα. Ἀκόμη καὶ τὴ νύχτα στὰ κοσμητικότερα κέντρα ντύνεται μὲ τὶς πιὸ ἀπλὲς θραδυνὲς τουαλέτες ποὺ μπορούν νὰ ἀπαρξοῦν. Στὸ μπάρο «Μαρόκο» λ. χ. πρὸ δέκα ἡμερῶν, καθόταν ἀνάμεσα σὲ ἄλλες στὰς ποὺ ἀστράφταν ἀπὸ τὰ μεταξία καὶ τὰ διαμάντια μ' ἕνα ἀπλούστατο φόρεμα ἀπὸ λευκὸ κρέμ χωρὶς κανένα ἀπολύτως κόσμημα.

Σκέψεις

γιὰ τὴν εὐτυχία

Ἡ εὐτυχία δὲν εἶναι ἕνα τυχαῖο γεγονός, εἶναι μιὰ ἱκανότης.

(Λὰ Ροσφοῦκ)

Ἡ εὐτυχία εἶναι νὰ ἔχῃ κανεὶς μιὰ ἐργασία σύμφωνη μὲ τὶς ἱκανότητές του.

(Ζυλ Σιμόν)

Ἡ εὐτυχία; Ἕνα χαμόγελο ποὺ περνᾷ καὶ σὰς ἀφήνει ἕνα δάκρυ....

(Ἀσίλ Πεζάν)

Τίποτα δὲν εἶναι γλυκύτερο ἀπὸ τὴν ἀνάμνηση τοῦ ἔρωτος.

(Ἀλφρέ ντε Μυσσέ)

Δεν μπορεῖ νὰ δρέψῃ κανεὶς τὸν καρπὸ τῆς εὐτυχίας ἀπὸ τὸ δένδρο τῆς ἀδικίας.

(Ἀνατολίτικη παροιμία)

Εἶναι κανεὶς εὐτυχὴς ὅταν αἰσθάνεται τὴν ψυχὴ του γεμάτη καλωσύνη.

(Βίκτωρ Οὐγκώ)

Ἡ ἡδονὴ μπορεῖ νὰ στηρίζεται στὴν ψευδαίσθηση, μὰ ἡ εὐτυχία βασιζέται στὴν ἀλήθεια.

(Σαμφόρ)

Μαῦρες ὥρες

Τὸ βράδυ αὐτὸ πότε θὰ φύγῃ ποῦ μοῦ μιλά μὲ τὰ σκοτάδια, μὲ τῆς μελαγχολίας τὰ ὑάδα, ποὺ τόσο ἀκέραια μὲ τυλίγει.

Σὲ σὰς σβυσμένα πρῶτα ἀστέρια σὲ σὰς ποὺ νοιώθετε τὸν πόνο, μόνον σὲ σὰς θλιμμένα ἀπλῶνα τ' ἀπελπισμένα μου τὰ χέρια.

Τι ἀπελπισία! Ἄχρωμη ἡ βιόλα στὴν ἄκρη, πέθανε κι' ἐκείνη ποὺ ὡς μόνον γέλοιο εἶχε ἀπομείνει... Ἀπόψε ὅλα παράξενα, ὅλα.

Ὅλα παράξενα... Τοῦ δρόμου οἱ πρόσχαρες φωνὲς σιωπᾶσαν, καὶ τὰ τραγοῦδια πιά νεράσαν ἀπ' τὸν βαθύτατο καὶ μὸ μου

Καὶ πέρα στ' ἄκρογιάλι, κάτου τὸ κύμα νάβῃ ποὺ βογγάει: μὰ ἐγὼ τ' ἀκούω, κάποιος περνάει καὶ σέρνει ἄργα τὰ βήματά του...

...Τίποτε πιά ποὺ νὰ ξανοίγῃ λιγάκι φῶς... στὴν ἄκρη ἡ βιόλα νεκρὴ, κι' ὅλα παρ' ἔντα, ὅλα. —Τὰ βράδυ αὐτὸ πότε θὰ φύγῃ!...

ΕΠΑΜ. Θ. ΚΑΡΥΩΤΗΣ

Αἱ συνέχειαι μας

Ὁ πράσινος δράκος

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 35)

σαμε τὸ τουφεκίδι. Προσπάθησα νὰ σκοτώσω τὸν Σάϊ—Ποῦ, ποὺ προχωροῦσε θαρραλέα ἐπικεφαλῆς τῶν ληστῶν, τὸ φῶς, ὅμως, τῶν δάδων μὲ ξεγέλασε καὶ τὸ χέρι μου, τὸ πληγωμένο μου χέρι!

Οἱ πειραταὶ ἔπρεψαν γύρω ἀπὸ τὸν ἀρχηγὸ τοῦ ποὺ γύρισε πρὸς τὴν ομάδα του.... Τοὺς ἔδειξε τὸ κόκκινο ἀστρο, ἐκεῖ ψηλά, ὕστερα τὴν πόρτα μας, σήκωσε τὸ σπαθὶ τοῦ κι' ἡ συμμορία ὤρμησε κάτω ἀπ' τὴ φωτιά....

Μ' ἕνα πῆδημα οἱ πειραταὶ ἔφθασαν ὡς τὸ φράχτη κι' ἐπέτεθσαν μὲ ἀξίνες.

Ἐν τῷ μεταξύ οἱ ἄλλοι πυροβολοῦσαν ἢ ἀρπαζαν τίς κάνες τῶν ὅπλων μας ποὺ ξερνοῦσαν μολύβι.

Ξαφνικὰ ὅλα σάπασαν, ὕστερα μᾶς ἔφθασαν ἕνα μούγκρισμα ἀπ' τὸ μέρος τοῦ ντεκωβίλ. Ἦταν ἕνα βαγονάκι γεμάτο ἄμμο ποὺ ἐρχόταν ἐπάνω μας ὀλοταχῶς. Στὸ πρῶτο κτύπημα ἔσπασε ἕνα μαδέρνι....

Ἀπ' τὸ στενὸ ἀνοιγμα ἕνας Κίτρινος προσπαθοῦσε νὰ περάσῃ. Τὸν ἔρριξε χάμα μὲ μιὰ σφείρα κι' ἔφερα τοὺς ἄνδρες μου στὸ δούρωμα.

Στὴν ἀπόγνωσὴ μας, γιὰ τὸ δούρωμα φτιαγμένο πρόχειρα δὲν θὰ κρατοῦσε πολὺ, ὁ Φρικὲ εἶχε μιὰ φαεινὴ ιδέα καὶ ἔβαλε τὴ χρωματιστὴ νεροκοκοκὺβα στὸ πρόσωπό του:

—Ἔτσι θὰ τοὺς κάνουμε τζάμπα μιὰ παράσταση... ἔξηγησε....

Προτοῦ γκρεμίσουν ὀλωσιδίου τὸ φράχτη, οἱ πειραταὶ στριμώχτηκαν στὴν εἰσοδο τοῦ λατομείου. Τὸ δούρωμά μας τοὺς ἐξέπληξε, χωρὶς νὰ τοὺς σταματήσῃ ὅμως....

Ἐμπήξαν τὴν πολεμικὴ τους κραυγὴ κι' ὤρμησαν γιὰ τὴν ἔσχατη ἐπίθεση.

Ἡ λύση ἐπέκειτο....

Ἀμυνόμενοι λογαριάζαμε τὰ λεπτὰ ποὺ μᾶς ἔμεναν ἀκόμη νὰ ζήσουμε.

Ἕνας ἀπ' τοὺς πληγωμένους πρότεινε νὰ διακόψῃ τὸ ἡλεκτρικὸ ρεύμα καὶ νὰ ἱπχειρήσουμε νὰ ξεφύγουμε ἐπωφελοῦμενοι αὐτοῦ τοῦ ξαφνικοῦ σκότους....

Ἄξαφνα τὸ φῶς ἔσβυσε... κι' ἐκεῖ πάνα, στὸ θάλο, ἕνα ἀπαίσιο τέρας φάνηκε ξερνώντας χειμάρρους φωτὶς.

Ἦταν ὁ Δράκος, ὁ περίφημος Πράσινος Δράκος ποὺ ἄλλαζε στρατόπεδο!

Κατατρομαγμένοι καὶ ξεφωνίζοντας οἱ λησταὶ ἔφευγαν, πετώντας ὅπλα καὶ τρόφιμα.

Ριχτήκαμε στὴν καταδιωγὴ τους ὡς τὴν εἰσοδο τῆς κατὰσκηνώσεως, ὅπου τοὺς ἀποχαιρέτησα μὲ μιὰ τελευταία ὁμοβροντία.

Τὸ πρῶτ, μάθαμε πὼς ἡ ληστοσυμμορία εἶχε φύγει, κουβαλώντας πάνω σὲ μιὰ λόγχη τὸ κεφάλι τοῦ φοβεροῦ Σάϊ—Ποῦ. ποὺ τοὺς εἶχε ξεγελάσει....

ΦΑΜΠΙΕΝ ΝΤΟΡ

Μικρὲς ἱστορίες

Ξανά νειωμά...

Αἰσθηματικὸ διήγημα τοῦ ΠΕΛΕΤΙΕ ΝΤΕΚΑΝ

Κάθησε στὸ ἴδιο παγκάκι ὅπου εἶχε καθήσει καὶ κείνος κυττάζοντας ἀφηρημένα τὰ αὐτοκίνητα, τὰ λεωφορεῖα καὶ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ περνοῦσαν τὴν ὥρα ἐκείνη ἀπὸ τὴν λεωφόρο Ἡλυσίων, μέσα σὲ μιὰ ἀποθέωση θαυμάσια καὶ... ὡμάτων.

Ἐκεῖνος, μόλις εἶχε προσέξει τὴν νεαρά αὐτὴ γυναῖκα, στῆς ὁποίας τὸ πρόσωπο καὶ τὸ ἔξωτερικὸ ἔν γένει, εἶχαν βάλει τὴν σφραγίδα τοῦς ἡ φτώχειας καὶ ἡ κακομοιριά. Καθότανε στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ πάγκου καὶ κύτταζε, μὲ τὸ ἴδιο πάντα ρεμβὸ καὶ χαμένο βλέμμα τὴν ζωὴ ποὺ περνοῦσε μπρὸς ἀπὸ τὰ μάτια της.

Μὰ καὶ ἐκεῖνος δὲν φαινόταν λιγώτερο ἀφηρημένος Παρακολοῦθοσε μὲ τὸ ἴδιο κουρασμένο βλέμμα τὴν κίνησιν τοῦ δρόμου ἐνῶ ὁ νοῦς του σὰν νάτρεχε ἄλλοι, πῶς ἀπὸ κάποια σκέψη ποὺ τὴν κατεδίωκε ἐπιμόνα.

Φαινόταν σαραντάκῃς καὶ ἡ μορφή του εἶχε τὴν ἴδια βασανισμένη ἔκφραση ποὺ εἶχε καὶ τῆς κοπέλλας. Τώρα, ὁ νοῦς του ἦταν πῶς, πολὺ μακριὰ, στὴν ὥρα ἐκείνη ἡλικία τῶν 20 χρόνων, στὸ ἄμορφο ἐκεῖνο χωριό, ὅπου τόσο ἡρεμα καὶ γλυκὰ κυλοῦσαν τὰ γερατειὰ τῆς μάνας του καὶ τοῦ πατέρα του. Ἦταν ἀρραβωνιασμένος. Μαριέττα τὴν ἔλεγαν τὴν ἀγαπημένη του καὶ ἦταν τὸ καμάρι τοῦ χωριοῦ. Θὰ τὴν παντρεύονταν σὲ λίγο καιρὸ. Πῶς ὅμως ἔγινε ν' ἀφήσῃ μιὰ μέρα ξαφνικὰ τὸ γελαστὸ του χωριοῦδάκι; Τὴν γλυκεῖα ἐκείνη ἀρραβωνιαστικιά; Τοὺς γέρους του, καὶ νάρθη νὰ γαθῇ μέσα σ' αὐτὸ τὸ Παρίσι; Οὔτε κι' αὐτὸς θὰ μπορούσε νὰ πῇ καλὰ-καλὰ. Θυμάται ὅμως θαυμάσια τὴ ἔγινε κατόπι: ὑπἄλληλος σ' ἕνα μεγάλο γκαρζὶ, κέρδισε τὴν συμπάθεια καὶ τὴν ἐκτίμησιν τοῦ διευθυντοῦ του, ὁ ὁποῖος τὸν ἔκαμνε σὲ λίγο καιρὸ συνταξιῶ τὸν καὶ τοῦ ἔδινε τὴν κόρη του γιὰ γυναῖκα. Αὐτὴ ὅμως τὸν ἔφηνε μετὰ καμπτόσους μῆνες, ὕστερα ἀπὸ μιὰ μεγάλῃ ἀρρώστεια χήρο, ἀλλὰ χωρὶς παιδί.

Τάφερονε τώρα ὅλα αὐτὰ στὴ θύμησιν τοῦ ὁ Πέτρος Λουιντὲν καὶ ὁ νοῦς του, ἀθελά του, ἔτρεχε πῶς, στὰ ἀξέχαστα ἐκείνη χρόνια. Φτωχοῦλα Μαριέττα! Τὶ νὰ γίνεταί ἄραγε; Οἱ τύψεις τὸν ταρανοῦσαν ἀμείλικτες. Πῶς μπόρεσε νὰ περθεθῇ τότε ἐτσι; Ὡ! ἂν μπορούσε νὰ ἔξερε τὶ γινόνταν ἡ γλυκεῖα ἐκείνη ἀρραβωνιαστικιά! Ἄν μπορούσε νὰ ἐπαγορεύθῃ τὸ λάθος τοῦ ἐκείνου...

Γύρισε ἀσυναίσθητα καὶ κύτταξε κατὰ τὸ ἄλλο ἄκρο τοῦ πάγκου. Ἡ ἀγνωστικὴ του συντροφισσα ἦταν πάντα ἐκεῖ, βυθισμένη στὴν ἴδια συλλογὴ. Σὲ τέτοιες ὥρες, ὁ ἄνθρωπος ψάχνει νὰ βρῇ τὸν ὁμιοῦ του, νὰ ἀκούσῃ τὸν πόνο του. Νοιώθει τὴν ἀνάγκη νὰ παρηγορηθῇ καὶ νὰ παρηγορήσῃ. Πλησίασε λοιπὸν κάποιος ὁ Πέτρος τὴν νεὰ καὶ τῆς εἶπε:

—Μήπως εἶστε ἄρρωστη, δεσποινίς; Ἐκείνη χαμήλωσε τὰ μάτια.

—Καὶ ὅμως, τὸ βλέπω, συνέχισε ψιθυριστὰ ὁ Πέτρος. Θὰ ἦμουν εὐτυχὴς ἂν μπορούσα...

Ἦταν εὐχαριστῶ, κύριε, γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον σας, τοῦ εἶπε. Πραγματικά, εἶμαι πολὺ δυστυχὴς. Εἶμαι χωρὶς δουλειὰ καὶ δὲν ξέρω τί θὰ γίνω μέσα σ' αὐτὸ τὸ χάος ποὺ λέγεται Παρίσι.

—Εἰσθε λοιπὸν τόσο μόνη ἐδῶ, δεσποινίς; ψιθύρισε μὲ συγκίνησιν ὁ Πέτρος. —Ὡ ναί! Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἔφυγα ἀπὸ τὸ χωριό μου, κανεὶς δὲν μὲ ζήτησε, οὔτε θέλει νὰ μὲ ξέρῃ.

—Καὶ γιατί φύγατε ἀπὸ τὸ σπίτι σας; —Ὡ! Κύριε, μὴ με παρεξηγήτε: ἦμουν τότε ἕνα τρελλοκόριτο 15 ἐτῶν, ποὺ εἶχε τὸ δυστύχημα νὰ πιστέψῃ στὴν ἀγάπην. Καὶ ὅταν ὁ ἀγαπημένος μου μὲ ἄφησε μιὰ μέρα ξαφνικὰ καὶ ἔφυγε γιὰ τὸ Παρίσι, δὲν μπόρεσα νὰ κάνω, καὶ ἔτρεξα πῶς του γιὰ νὰ τὸν βρῶ. Εἶκοσι χρόνια ὅμως πᾶνε ἀπὸ τότε καὶ οὔτε ἐκεῖνον ξαναβρήκα, οὔτε μὲ ξαναεἶδε καὶ τὸ σπίτι μου.

Μιὰ ἔντονη ταραχὴ εἶχε κυριέψει τὸν Πέτρο. Πόσο εὐοίσιζε ἡ ἱστορία τῆς ἀγνωστῆς αὐτῆς νεᾶς μὲ τὴν δική του! Μιὰ ἀμυδρὰ ὑποψία τοῦ πέρασε. Μὰ ὄχι, αὐτὸ δὲν ἦταν δυνατό. Εἶχε ὅμως τὴ δύναμιν νὰ ρωτήσῃ μὲ μισὴ φωνή: —Καὶ πῶς τὸν λένε ἐκεῖνον ποὺ τόσο σκληρὰ σὰς ἐγκατέλειψε;

—Πέτρο... —Υψιστε Θεέ, εἶναι δυνατόν!... —Κύριε... —Μαριέττα! Μαριεττούλα μου, δὲν μὲ ἀναγνωρίζεις λοιπὸν;

Ἐκείνη ἔβγαλε μιὰ φωνὴ καὶ λιποθύμησε στὴν ἀγκαλιά του.

—Μαριέττα, Μαριέττα! Ἐξέφωνε τρελλὸς ἀπὸ γὰρ, μὲ τὰ μάτια γεμάτα δάκρυα, ὁ Πέτρος. Τὶ γὰρ! Σὲ ξαναβρίσκω! Μὲ συγχωρεῖς, πῆς μου γλυκεῖά μου, μὲ συγχωρεῖς;

—Ἄς μὴ μιλοῦμε γιὰ συγγνώμην Πέτρο, εἶπε συνερχόμενη ἡ νεὰ ἐνῶ ἕνα βαθὺ κόκκινο χρῶμα ἔβαφε τὰ μάγουλά της.

Σὲ λίγο, ὁ κόσμος ποὺ εἶχε γύρω γύρω μαζεῦτῃ, μὲ περιέργεια ἔβλεπε τὸ ζεῦγος νὰ φεύγῃ σφιχταγκαλιασμένον.

Καὶ δὲν μπορούσε νὰ ἐξηγήσῃ.

ΠΕΛΕΤΙΕ ΝΤΕΚΑΝ

Ἡ λατρεῖα τῶν νεκρῶν στὴν Κίνα

Οἱ Κινέζοι ἔχουν ἐξαιρετικὰ ἀνεπτυγμένο τὸ αἶσθημα τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τοὺς νεκρούς. Περισότερο χωρὶς χρησιμοποιοῦν γι' αὐτοὺς παρὰ γιὰ τοὺς ζωντανούς. Δὲν ὑπάρχουν στὴν Κίνα σενὰ νεκροταφεῖα ὅπως στὰ μέρη τὰ δικά μας. Τὰ νεκροταφεῖα τῶν Κινέζων ἀπλώνονται σ' ὁλόκληρες πεδιάδες μὲ δέντροστοιχίες καὶ λόφους καὶ ναοὺς, σ' ἀνάμνησιν τῶν προπατόρων τους.

Ὁλόκληρη ἡ Κίνα εἶναι, τρόπον τινά, ἕνας ἀπέραντος ὁρὸς τάφων: ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ζοῦν σὲ στενότερη ἐπαφὴ μὲ τοὺς νεκρούς παρὰ μὲ τοὺς συνανθρώπους τους.

Τὸ πένθος γιὰ τοὺς νεκρούς εἶναι μακροχρόνιο: ἡ διάρκειά του κανονίζεται σύμφωνα μὲ τὸν βαθμὸ τῆς συγγενείας. Ἕνας γιὸς, π. χ., θὰ πενήσῃ τρία χρόνια γιὰ τὸν θάνατο τοῦ πατέρα του ἢ τῆς μητέρας του: σὲ διάστημα αὐτὸ ὅμως ὀφείλει νὰ καταθέσῃ ὅλα τ' ἀξιώματά του, ἂν ἔχῃ.

Τὸ ἔθιμο αὐτὸ τὸ Ἰδρυσε ὁ Κομφούκιος ἱσχυριζόμενος ὅτι ὅπως τὸ παιδί ἐπὶ τρία χρόνια μετὰ τὴν γέννησιν του φέρεται στὴν ἀγκαλιά τῶν γονέων του, ἔτσι ὀφείλει νὰ τοὺς πενήσῃ κι' αὐτὸ ἐπὶ τρία χρόνια.

Προσευχὲς γιὰ τοὺς νεκρούς διαβάζονται στοὺς ναοὺς ὅλο τὸ χρόνο. Εἰδικότερες τελετὲς ὅμως γιὰ τοὺς προγόνους γίνονται στὰ μέσα τοῦ ἐβδομοῦ κινεζικοῦ μηνός. Τότε γίνονται γενικὲς προσευχὲς στὶς παγῶδες καὶ στοὺς ναοὺς καὶ καίγονται χάρτινες ἀπομιμήσεις διαφόρων ἀντικειμένων, τὰ ὁποῖα νομίζουν ὅτι χρειάζονται τὰ πνεύματα τῶν νεκρῶν: ρούχα καὶ παπούτσια γιὰ νὰ ζεσταίνονται, μυρωδικὰ γιὰ νὰ ἐνδιαζοῦν, φαγητὰ γιὰ νὰ καταπολέμους τὴν πείνα τους, πρὸ παντός δὲ χρήματα, γιὰ νὰ πετύχουν μ' αὐτὴ τὴν εὐνοία τῶν φυλάκων τοῦ Ἄδου.

Ἰδιαίτερες προσευχὲς γίνονται γιὰ τὶς ψυχὰς ἐκείνων ποὺ δὲν ἔχουν συγγενεῖς. Τελευταία, οἱ ἱερεῖς τῆς Σαγκῆς πῆραν 6000 δολλάρια ἀπὸ τὸν λαό, γιὰ νὰ προσευχηθῶν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν τῶν ἀνώνυμων νεκρῶν, τῶν ἀστέγων καὶ ἀλλοτῶν ποὺ δὲν εἶχαν συγγενεῖς καὶ φίλους.

Γιὰ τὶς ψυχὰς ἐκείνων ποὺ πνίγηκαν κάνουν πάλι ξεχωριστὴ τελετὴ: Στοιλίζουν διάφορες βάρκες μὲ φανάρια καὶ μὲ πολύχρωμες χάρτινες σημαίες, τὶς φορτώνουν μὲ τροφὲς κ.τ.λ. καὶ ἀφοῦ τοὺς βάλουν φωτιά, τὶς ἀφήνουν ἀκυβέρνητες στὴ θάλασσα καὶ στὰ ποτάμια, γιὰ νὰ καίγονται καὶ ἡ στάχτη τους νὰ σκορπίζεται παντοῦ.

Γραφικώτατες εἶναι καὶ οἱ τελετὲς ποὺ γίνονται κοντὰ στοὺς τάφους τῶν νεκρῶν. Πρῶτα γίνονται θρησκευτικὲς τελετὲς κατὰ τὶς ὁποῖες ὁ ἱερεὺς ἐμφανίζεται μπροστὸ πλῆθος φορώντας μιὰ φοικαλέα προσωπίδα ποὺ ἔχει δύναμιν νὰ... ἐξορκίσῃ τὰ πνεύματα.

Πιὰ στοὺς τάφους ἔχουν στηθὴ σκευὲς μέσα στὶς ὁποῖες πουλιόταν εἰκόνας βιβλιάρια μὲ προσευχὲς γὰρ τὴν ρούχα, καὶ χίλια διὰ ἄλλα πράγματα χρήσιμα γιὰ τὶς τελετὲς.

Τὸ βράδυ ἀνάβουν πολύχρωμα χάρτινα φανάρια καὶ τὰ θέματα εἶναι φαντασμαγορικά.

Τὸ πλαστό τηλεγράφημα

Δραματικό διήγημα του Φ. Μέσν

ΟΙ τελευταίες ακτίνες του ήλιου α-
στράφταν πάνω στο σάπφειρο του
πελάγους.

Ο Μπίλλ Μάκ Κέκου έκλεισε
το βαρύ χρηματοκιβώτιό του και γυρ-
νώντας προς τον Τζαίηκ "Αρεστ, τον τη-
λεγραφήτη, του είπε:

— Αυτές οι 20 λίρες είναι οι τελευ-
ταίες που σου δανείζω Τζαίηκ. "Οχι ότι
δεν σου εμπιστεύομαι για περισσότερα.
Μά δεν έχω.

— Κι' όμως χρειάζομαι άλλες 500,
Μπίλλ, ψιθύρισεν ο τηλεγραφήτης. Τις
χρειάζομαι απαραίτητες.

— Έχεις δίκιο, φίλε μου, μά τί θες
να σου κάνω εγώ; Δέ μου λές, όμως, τί
έγιναν όλες σου οι οικονομίες;

— "Αστα... είχα αγοράσει μετοχές των
Μεταλλείων Χάλυβος, κι' όπως ξέρεις οι
τιμές τους κατρακύλησαν.

— Τότε στο έπαναλαμβάνω, δεν θα
βρεθί κανείς σ' αυτό το μακρινό νησί του
Ειρηνικού, να μπορέσει να σου δανείσει!

— Μά Μπίλλ, δεν καταλαβαίνεις πώς
ή κόρη μου ή "Αλθεα κλείνει φέτος τα
16. Δεν καταλαβαίνεις πώς έγινε πιά γυ-
ναίκα; πώς όλοι την κυνηγούν από κον-
τά; Τι θες να κάνω εγώ ένας άνδρας μο-
νάχος. Νά ζούσε τουλάχιστον ή μακαρί-
τισσα ή γυναίκα μου! Σου το ξαναλέω:

πρέπει να βρω αυτές τις καταραμένες
500 λίρες για να την μπαρκάρω αύριο το
πρωί στην "Σάντα "Αννα" του γέρο-Κάλ-
σον, που φτάνει απόψε. Πρέπει να φύγω
φέτο γιατί πέτυχε και μία υποτροφία,
του χρόνου θα την δώσουν σ' άλλη... θα
να πιά άργά!

— Στην "Αγγλία θ' ανατραφή άλλοι-
ωτικά ή κόρη σου, έπενε ο Μπίλλ. "Ισως
μετά να ντρέπεται να μās μιλήσει. "Ισως
μās ξεχάσει.

— Πάψε. Μη δά θαρρείς πώς δεν τὰ
σκέφτηκα όλα αυτά; Μά τί θες να γίνι;
Νά την αφήσω έδω να κυλιέται, σαν ό-
λες τις άλλες, απ' άγκαλιά σ' άγκα-
λιά;

— Σύμφωνοι Τζαίηκ. "Έχεις δίκιο. Μά
τί θες να σου κάνω;

— Θα βρω λεφτά κι' αν είν' άκόμα να
σκοτώσω άνθρωπο.

□ □

Η άτιμάκατος έσχιζε τὰ άκύμαντα νε-
ρά του φυσικού λιμανιού την ώρα που ο
ήλιος σχεδόν βασιλέψε. Η "Σάντα-Αν-
να" καθρεφτιζόταν στ' άνοιχτά, λευκή
σαν νεράιδα παραμυθιού.

Χτυπώντας νευρικά τὸ πόδι του στην
άμμο ο Τζαίηκ "Αρεστ παρακολουθούσε
την άτιμάκατο που έφερνε τον γέρο Κάλ-
σον τον καπετάνιο της "Σάντα-Αννα"
στη στεριά.

Μισή ώρα άργότερα ο καπετάνιος κα-
θόταν αναπαυτικά σέ μία καλαμένια λυ-
κιστή καρέκλα στο κτίριο του Τηλε-
γραφείου.

— Πόσο μεγάλωσε ή κόρη σου ή "Αλ-
θεα, είπε γελώντας στον Τζαίηκ, που στε-
κόταν σκεπτικός μπροστά του. Πέρου την
ήξερα κοριτσάκι... και τώρα — φτοχ' να
μη βασκαθί — κοτζάμου κοπέλλα!

— Ναι, είδες, εκανε άφηρημένα ο
"Αρεστ.

— Ξέρεις, συνέχισε λίγο στενωχωρημέ-
να ο καπετάνιος, δεν σου μίλησα άκόμα
για κείνη τη δουλειά...

— Λέγε... σ' άκούω, μά γρήγορα γιατί
έχω κι' εγώ κάτι να σου ζητήσω.

— Πού λές, άντάμωσα, πάει ένας μη-
νας τώρα, κάποιον Λέοναρ, μου μίλησε
για σένα, ήταν, λέει, κάποτε διευθυντής
σου. Μου άνέθεσε, λοιπόν, να σου ζητή-
σω μία χάρη...

— Ευχάριστος, φτάνει να περνά απ' το
χέρι μου....

— "Άκου Τζαίηκ, αυτή ή δουλειά θα
μās δώσει στον καθένα μās 1.000 λίρες,
πρέπει λοιπόν να την κάνης, άλλωστε έ-
μαθα πώς έχεις σφίξει από λεπτά. Κι' ε-
γώ δεν στο κρύβω έχω μεγάλη ανάγκη.

— Λέγε, φώναξε ο Τζαίηκ. Φτάνει να
ναί τίμιο αυτό που θα μου προτείνης, και,
μά το Θεό, θα το κάνω. Για την "Αλθεα
μου, θα κόψω και το κεφάλι μου άκόμα.

— "Άκου, λοιπόν... άρχισε ο καπετά-
νιος, κι' έν όσω προχωρούσε ή φωνή του
τρεμόπαζε. Είναι κάποιος πλούσιος, πο-
λύ πλούσιος εκεί πέρα στις "Ηνωμένες
Πολιτείες. Διευθύνει ένα σωρό μεγάλες
εταιρίες. Τώρα τελευταία θέλησε να μεγα-
λάσει τις δουλειές του. Για έγγυηση έδω-
σε τὰ κτήματά του στα γειτονικά μās

νησιά της Νέας Ζηλανδίας. Οι πιστωτάι
του έστειλαν κάποιον να έκτιμήση αυτά
τὰ κτήματα. "Αν ή έκτιμήση είναι εύνοι-
κή, τότε θα το δώσουν κι' άλλη πίστω-
ση. "Αν όχι...

— Σώπασε λίγο.

— Λοιπόν, συνέχισε, μās συμφέρει ή
άπάντηση νάναι δυσμενής. Γιατί τότε
κάτι μικροεταίριες που διευθύνει ο φίλος
μας ο Λεονάρ θα κάνουν χρυσές δου-
λειές. Κατάλαβες;

— Και τί έχω να κάνω εγώ, έδω μέ-
σα, ρώτησε ο Τζαίηκ.

— Απλούστατα, το τηλεγράφημα του
έκτιμητή θα περάση απ' έδω. Λοιπόν έ-
σύ αντί του άληθινού θα μεταδώσης
αυτό έδω....

— Έβγαλε απ' την τσέπη του ένα φάκε-
λο και τον έδωσε στον "Αρεστ.

— 1.000 λίρες αν το κάνης αυτό.

— "Οχι, μουμούρισε ο "Αρεστ, σπρώ-
χνοντας μακριά το γράμμα. "Οχι! Τ' έ-
νομά μās είναι τίμιο, και θα το κρατή-
σω τίμιο!

— Σώπασαν για λίγο.

— Πώς λέγεται ο πλούσιος αυτός; ρώ-
τησε ξαφνικά ο Τζαίηκ.

— Λούσιους Ουίλλιαμς, άπάντησε ξε-
ρά ο γέρος.

Τὸ παβάν άρχισε να στριφογυρνά κι'
οί τοίχοι, και τὸ πάτωμα κι' όλα... Κι' ό-
λα. Λούσιους Ουίλλιαμς! "Ο άνθρωπος
που είχε καταστρέψει τον "Αρεστ. Που
τον είχε κατηγορήσει για κλέφτη! Που
τον άνάγκασε να έκπατρισθί και άρθή
σ' αυτά τὰ άγρια νησιά! Θυμάται με τί
κακία είχε μιλήσει στο δικαστήριο! Θυ-
μάται όλη τη φρικτή σκηνή. "Ηταν άθώ-
μαται όλη τη φρικτή σκηνή.

— Καπετάν Κάλσον, φωνάζει ο Τζαίηκ.
Σωθήκαμε. Είμαι πλούσιος! Με λαχα-
νισμένη φωνή του δηγείται όλα.

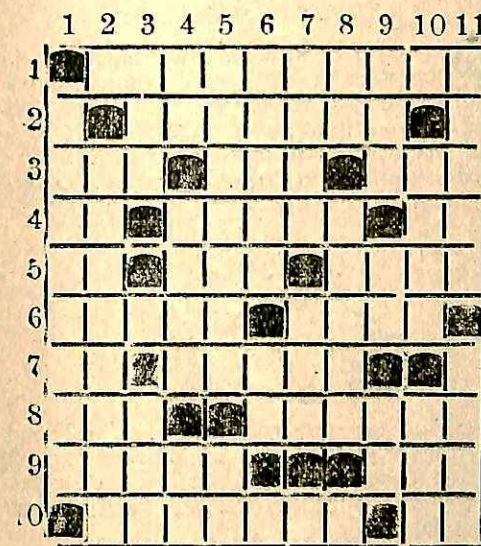
Από μακριά ο κρότος των τὰμ-τὰμ έ-
σβυνε σιγά-σιγά. "Ο χορός θαχε τελειώ-
σει, έπρεπε να γυρίση γρήγορα ο Τζαί-
ηκ, να πάρη την "Αλθεα, την "Αλθεα
που ίσως μεθυσμένη απ' τον όργιαστικό
χορό... ίσως....

Ο Τζαίηκ παίρνει μία βαθείά άναπνοή
και τρέχει, τρέχει προς την κόρη του.

Φ. ΜΕΣΝ

Για να διασκεδάσετε

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

Οριζοντίως:

1. Τὰ φτερά του κουνιούνται απ' τὸν
άέρα και παρομοιάζεται με την γυναί-
κα.

2. Τὴ θέλουμε όλοι για γυναίκα μās.

3. Σάν κι' αὐτή ή άρχαία "Ελλάς εί-
χε μόνο δώδεκα, σήμερα ξεφουρνίζον-
ται πολλές. Αθιστικός τίτλος. "Όνο-
μα μεγάλης όροσειράς του Μαρόκου.

4. "Ήσουν.— Είμι.— "Αρθρον.

5. Τελικός σύνδεσμος.— Φυτὸν άνευ
φυλῶδους κορμού. Περίφημος έταίρα
της "Αρχαιότητος και μάρκα καλτσῶν
(γυναικείων).

6. Μικρός άστήρ πλησίον του άστε-
ρισμοῦ της "Αρκτου παρομοιαζόμενος
με Ιππέα.— Είμαρμένη (άρχ.).

7. Νήσος (Γαλλική προφορά).—
Σαμάρι.

8. Τρία γράμματα από τη λέξη
πάθος.— Διάσημος Ιταλός ποιη-
τής.

9. Τῶχουν όλα τὰ πτηνά που
τρῶν σπόρους. Πολέμησε στον
Πρωτικό πόλεμο (κλητ.).

10. Κρατάει τὰ γκέμια.— Γι'
αὐτὸ ο Κολοκοτρώνης έλεγε πῶς
«τῶσπειραν και δέ φύτρωσε».

Καθέτως:

1. Γκάγκαρος.

2. Κάνομε άλλαξιά.

3. Τελευταία είδήσεις.— "Αρ-
χαίος θεός των δασών.

4. "Οχι πολλά. Μεγάλο ποίημα.

5. Βασιλομήτωρ βαλκανικού
κράτους.

6. Όπτασία.

7. "Οχι έξω.— Συγχρόνως.

8. Την έγραψε ο "Ομηρος.

9. "Ήρας και τίτλος τραγωδίας
του Σαίξπηρ.— "Εκείνας.— Δικά
σου.

10. "Υδροχαρὲς δένδρον.— Τέ-
τοια.

11. Τὰ ξέρω όλα άλλα και μπο-
ρώ να τὰ μάθω όλα. "Ετσι (δημ.)

("Εστάλη υπό "Εδγάρ)

ΟΙ ΔΡΟΜΕΙΣ

Δέκα δρομείς παίρνουν μέρος σ' έ-
να δρόμο 3000 μ. που γίνεται σ' ένα
στίβο 300 μέτρων.

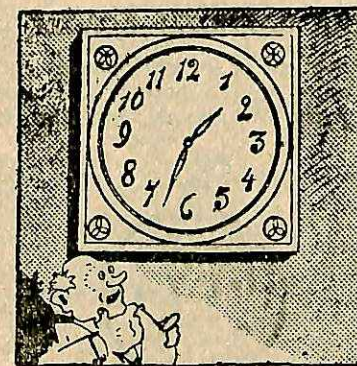
Ο πρώτος βρίσκεται σε διπλάσια ά-
πόσταση από τον δέκατο, στα μισά
του ογδόου γύρου. "Αν εξακολουθή-
σουν και οι δυο μαζί την ίδια ταχύτη-
τα, ως την άφιξη, ποιά θάνα ή από-
σταση που θάχη διατρέξει ο τελευ-
ταίος, την ώρα που θα φθάση ο πρώ-
τος;

(Η λύσις εις τὸ προσεχές)

□ □

ΤΟ ΡΟΛΟΙ'

"Επάνω σ' αὐτὸ τὸ ρολόι θα σύρετε
τρεις γραμμές διαιρώντας το σε τρι-
"ση, κατὰ τοιοῦτο όμως τρόπο, ὥστε

προσθέτοντας τούς αριθμούς που πε-
ριλαμβάνονται στο καθένα από τὰ
τρία μέρη του ρολογιού να έχετε ίσα
άθροίσματα και για τὰ τρία.

(Η λύσις εις τὸ προσεχές)

ΛΥΣΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Φύλλου 508

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14
1	Κ	Α	Μ	Η	Λ	Ο	Π	Α	Ρ	Δ	Α	Λ	Ι
2	Α	Ρ	Α	Λ	Η	Α	Γ	Υ	Ρ	Ι	Σ		
3	Ρ	Α	Κ	Ι	Κ	Ι	Τ	Ν	Ω	Π	Ο	Σ	
4	Ο	Τ	Ο	Λ	Ε	Δ	Ο	Α	Γ	Ο	Σ		
5	Λ	Α	Ρ	Σ	Ε	Ν	Ν	Ο	Μ	Ο	Σ	Α	
6	Ο	Τ	Ο	Π	Υ	Ο	Ν	Ι	Σ	Α	Λ		
7	Σ	Α	Ν	Τ	Ι	Α	Γ	Ο	Σ	Α	Ρ	Ε	
8	Κ	Ρ	Ο	Δ	Σ	Α	Υ	Γ	Ε				
9	Α	Τ	Μ	Ο	Σ	Ο	Α	Μ	Α	Λ	Ι	Α	
10	Π	Ο	Υ	Φ	Ρ	Α	Π	Τ	Ω	Ι	Α	Ν	
11	Ο	Σ	Ι	Ο	Σ	Ο	Ρ	Ρ	Ο	Σ	Δ		
12	Ρ	Α	Σ	Τ	Η	Θ	Ε	Ο	Σ	Ο	Ρ		
13	Ο	Ν	Α	Ρ	Ο	Υ	Σ	Σ	Ο	Ο			
14	Σ	Α	Ρ	Δ	Ε	Ι	Σ	Α	Ι	Σ			

Η ΕΚΛΟΓΗ

ΟΙ κ. κ. Ντυράν και Ντυπόν, είναι
μέλη ενός αθλητικού συλλόγου. Κάπο-
τε γίνονται άρχαιρείες και οι δυο
φίλοι προβάλλουν την όποψηφιότητά
τους για την προεδρία.

Γίνεται ή ψηφοφορία μετά από την
όποια διαπιστώνεται ότι ο Ντυράν εί-
χε πάρει έναν αριθμό ψήφων κατὰ τι
μεγαλύτερο από τὸ μισό του αριθμοῦ
που είχε πάρει ο Ντυπόν. "Ο τελευ-
ταίος όμως αὐτὸς έχει ήττηθί με μιά
διαφορά 795 ψήφων ὑπὲρ του αντιπά-
λου του.

Ξερόντας ότι τὸ ένα έκτο των έκλο-
γέων δεν πήραν μέρος στην έκλογή,
μπορείτε να μās πητε πόσοι ήσαν οι
έγγεγραμμένοι για να πάρουν μέρος
την έκλογή;

(Η λύσις εις τὸ προσεχές)

Λύσεις των προηγούμενων

ΟΙ ΘΕΡΙΣΤΕΣ

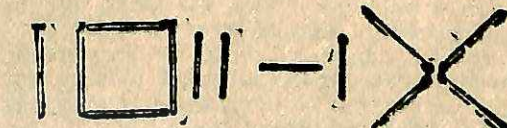
Βρίσκετε την λύση, χάρις στον κα-
νόνα:

$$20 \times 15 \times 25 = 5 \text{ μέρες και } 5 \text{ ώρες}$$

$$18 \times 75$$

ΤΑ ΣΠΙΡΤΑ

"Ιδού πῶς θα έχετε δέκα σπίρτα με

πέντε στην άρχή και με τέσσερα κα-
τόπι.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

"Η γυναίκα είχε πραγματικά αὐτο-
κτονήσει, γιατί αλλιῶς τὸ σχοινί δεν
θα ήταν περασμένο κάτω από τὰ μαλ-
λιά της άλλ' από επάνω. "Ο δολοφόνος
δεν θα είχε τον καιρό να σκεφθί αὐτή
την λεπτομέρεια.

Η ΦΩΤΕΙΝΗ ΕΠΙΓΡΑΦΗ

Για ν' άνάψουν και τὰ 6 γράμματα
της έπιγραφής θα χρειασθούν έξη δευ-
τερόλεπτα. Μετά ή έπιγραφή μένει
φωτισμένη δλόκληρη επί τρία δευτερο-
λεπτα. Τὸ πρώτο όμως από τὰ τρία
σὺτὰ δευτερόλεπτα συμπύπτει με τὸ
δευτερόλεπτο που είναι άναμμένο τὸ
Α.

"Εχουμε λοιπόν σύνολο 8 δευτερο-
λέπων. Προσθετούμε και ένα δευτερο-
λεπτο που σβύνει όλη ή έπιγραφή και
τὰ δευτερόλεπτα γίνονται 9. Κατὰ τὰ
έννεα αὐτὰ δευτερόλεπτα τὸ γράμμα
Μ, ὡς πέμπτο κατὰ σειράν, μένει άναμ-
μένο επί 4 δευτερόλεπτα.

"Αφ' έτέρου, 3 ὥρες αντιστοιχοῦν με
10.800 δευτερόλεπτα.

Διὰ της μεθόδου των τριῶν, βρί-
σκουμε ότι τὸ γράμμα Μ, μένει έν
σύνολο φωτισμένο επί:

$$4 \times 10.800 = 4.800.$$

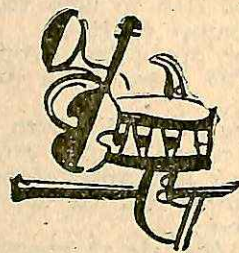
9

ήτοι επί 1 ὥραν και 20 λεπτά.

'Απ' ὅλα δι' ὅλους

ΟΛΑ ΤΑ ΜΟΥΣΙΚΑ ΟΡΓΑΝΑ Σ' ΕΝΑ ΟΡΓΑΝΟ!

Ὁ ἀγγλικὸς ραδιοφωνικὸς σταθμὸς τοῦ Σαιντ Τζώρτζ'ς Χάλλ, ἀνέγγειλε στοὺς συνδρομητὰς του ὅτι σὰ τοὺς κἀνὴρ σὲ λίγες μέρες ν' ἀκούουν ἓνα νέο μουσικὸ ὄργανο, μοναδικό.

κὸ στὸν κόσμο. Θὰ εἶναι ἓνα εἶδος ἐκκλησιαστικοῦ ὄργανου, ποὺ θὰ ἀναπαράγει τοὺς ἤχους ὁποιοῦδήποτε μουσικοῦ ὄργανου, ἀπὸ τὸ βιολί ὡς τὸ ταμπούρλο τῶν βάρκων, τὸ τὰμ-τὰμ τῶν μαύρων, τὸ γκόγκ τῆς Ἰάβας καὶ τὸ φλάουτο μὲ τὸ ὁποῖο οἱ Ἰνδοὶ φακίρηδες γοιτεύουν τὰ φεῖδια. Ἐπίσης, τὸ νέο ὄργανο θὰ μπορῇ νὰ ἀναπαράγῃ ὅλους τοὺς θόρυβους, πιθανοὺς καὶ ἀπιθανοὺς, ἀπὸ τὴν σειρήνα τῶν ὑπερωκεανείων, ὡς τὸν θόρυβο τοῦ πιάτου ἀπὸ πορσελάνη ποὺ σπάζει. Ἐννοεῖται ὅτι ὁ μουσικὸς αὐτὸς κολοσσὸς ποὺ θὰ ὀνομασθῇ ΠΑΝΟΡΓΑΝΟΝ, θὰ λειτουργῇ μὲ ἡλεκτρισμὸ. Ὁ μακρύτερός του σωλὴν θὰ ἔχῃ μήκος 9 μέτρων καὶ ὁ μικρότερος 2 μέτρων, θὰ ἔχῃ δὲ ἐν ὅλῳ 2000 σωλήνες!

ΤΙΠΟΤΕ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ!

Μετά τοὺς στυλογράφους, τὰ γυφλίνα μάτια. Ὅπως ἐκείνοι καὶ τὰ ψεύτικα μάτια ποὺ βάζουν ὅσοι ἐτύχε νὰ χάσουν τὸ ἐνὰ τὸ μάτι τους, δὲν εἶναι διόλου μοντέρνα ἐφεύρεση, οὔτε προϊόν τοῦ πολιτισμοῦ μας! Τὰ ἔχουν κατασκευάσει πρῶτοι οἱ πρόγονοι τῶν σημερινῶν Ἀβυσσινῶν, οἱ Αἰθίοπες τοῦ τρίτου πρὸ Χριστοῦ Αἰῶνος! Μὲ τὴν διαφορὰ ὅτι τὰ

ψεύτικα ἐκεῖνα μάτια δὲν ἦταν καμωμένα ἀπὸ γυάλι, ἀλλὰ ἀπὸ ἓνα εἶδος ἐλωδίου καλικοῦ ποὺ τὰ βρῖσκαν μέσα στὸν Νεῖλο καὶ τὰ ἐπεξεργάζονταν. Τὰ ἔβαφαν κατόπι, οὕτως ὥστε νὰ δίνουν τὴν ἐντύπωση τοῦ ἀληθινοῦ ματιοῦ.

ΑΠΟ ΠΟΤΕ ΠΟΥΛΙΟΥΝΤΑΙ ΟΙ ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

ἔχετε ἀπὸ πότε ἀρχίσαν νὰ πουλιούνται οἱ ἐφημερίδες στοὺς δρόμους; Μόλις πρὸ πενήντα ἐτῶν καὶ

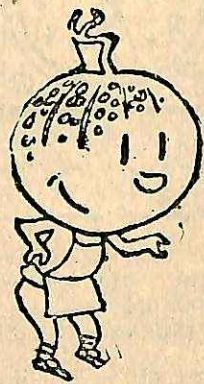
ἡ ἀρχὴ ἔχει γίνει στὴν Ἀγγλία. Ὡς τὴν ἐποχὴ ἐκείνη δὲν εὗρισκε κανεὶς τὴν ἐφημερίδα τὸν παρὰ μονάχα ἂν πῇ γαίνει νὰ τὴν πάρῃ ἀπὸ τὸ τυπογραφεῖο τῆς ἢ ἀν ἐγγραφόνταν συνδρομητῆς σ' αὐτήν, ὅποτε τοῦ τὴν ἔφερναν σπιτί του.

Ὅσο γιὰ τὰ περίπτερα, αὐτὰ δὲν εἰσπαιρναν ἐφημερίδες γιὰτί τοὺς... ἐπαιναν τὸν τόπο. Τὰ λίγα δὲ ποὺ ὑπῆρχαν εἶχαν ἀπὸ 5-6 ἀντίτυπα τὸ καθένα καὶ τὰ... νοίκιαζαν μὲ τὴν ὥρα! Ἡ ἀγορὰ μιᾶς ἐφημερίδος ἢ ἐνὸς περιοδικοῦ ἐθεωρεῖτο τότε πολυτέλεια!

Πρῶτοι οἱ ἀδελφοὶ Μίντλετον, στὰ 1883, στὸ Γιάρτμουθ, εἶχαν τὴν ἰδέα νὰ πουλοῦν ἐφημερίδες στοὺς δρόμους. Ἡ ἰδέα τους αὐτὴ ἔχει ἀμέσως ἐπιτυχία καὶ δὲν ἀργήσῃ νὰ εὕρῃ μιμητὰς, παντοῦ τοῦ κόσμου ὅπου ἔβγαζαν ἐφημερίδες.

ΕΝΑ ΚΑΡΠΟΥΖΙ-ΚΟΛΟΣΣΟΣ

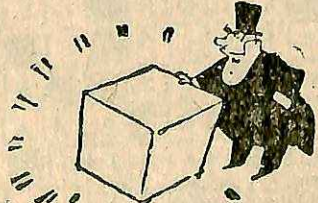
ἔγινε καὶ αὐτό, καὶ φυσικά—ποῦ ἀλλοῦ;—στὴν Ἀμερική. Ὁ καλλιερῆτης Λόνκουορθ, ἀπὸ τὴν Καλλι-

φορνία, ἔχει κατορθώσει νὰ ἀναπαράγῃ μὲ ἐμβολιασμὸ, ἓνα καρπούζι ἀληθινὸ κολοσσό. Μὲ τὸ καρπούζι αὐτὸ μποροῦν θαυμασά νὰ χορτάσουν ἐξήντα—πέντε ἄνθρωποι καὶ νὰ περισσεύῃ κιόλα! Τὸ τεράστιο αὐτὸ καρπούζι ζυγίζει 63 κιλά.

Ο ΧΡΥΣΟΣ ΠΟΥ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ

ἔνας Ἀγγλὸς ἐκκεντρικὸς παίρνοντας ὅλες τὶς ἀκριβεῖς πληροφορίες ποὺ τοῦ χρειάζονταν ἀπὸ τὰ γραφεῖα στατιστικῆς, ὑπολόγισε ὅτι ἂν ἔλυνε κανεὶς ὅλα τὰ χρυσὰ νομίσματα ποὺ κυκλοφοροῦν σήμερα στὸν

κοσμο, θὰ μπορούσε νὰ κατασκευάσῃ ἓνα κύβο τοῦ ὁποίου ἢ κάθε πλευρὰ θὰ εἶχε ὕψος καὶ πλάτος 87 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου. Ἐπίσης ὑπολόγισε πὺς ὁ κύβος αὐτὸς θὰ εἶχε ἀξία ἑκατὸν ἐξήντα δισεκατομμυρίων γαλλικῶν φράγκων.

ΧΡΥΣΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ

ἔώρα ξέραμε πὺς ἡ ζωὴ μποροῦσε κάποτε καὶ γιὰ μερικοὺς ἀνθρώπους, νὰ εἶναι χρυσή. Ἴδου ὅτι τώρα γίνεται... καὶ ὁ θάνατος. Κι' αὐτό, χάρις σ' ἓνα ἀπελπισμένο, τὸν Καρναδό χρηματιστὴ μίστερ Τόππιν. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, βρέθηκε μιά μέρα, ὅτε-

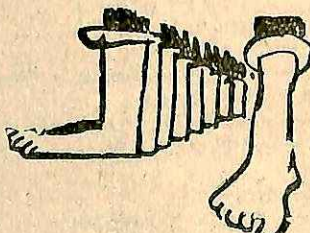
ρὰ ἀπὸ τὰ πλοῦτη ποὺ εἶχε, τελείως κατεστραμμένος καὶ μὴ μπορῶντας νὰ κἀνὴρ διαφορετικὰ, ἀποφάσισε ν' αὐτοκτονήσῃ, φουτεύοντας μιά σφαῖρα στὸ κεφάλι του.

Τὴν τελευταία ὥρα στιγμῇ, φέρνοντας στὸ νοῦ του τὴν πλούσια ζωὴ ποὺ εἶχε ζήσει, βρῆκε πολὺ πενιχρὸ τὸν θάνατο μὲ μιά κοινὴ σφαῖρα ἀπὸ μολύβι, καὶ κατέβασε τὸ πιστόλι του. Ἐπειτα ἔψαξε τὶς τσέπες του, πῆρε τὰ τελευταῖα δολλάρια ποὺ τοῦ εἶχαν μείνει καὶ παρήγγειλε μ' αὐτὰ μιά χρυσή σφαῖρα τοῦ διαμετρήματος τοῦ πιστολίου του, καὶ τῖνάξε μ' αὐτὴν τὰ μυαλά του στὸν ἀέρα.

ΟΙ ΜΙΣΟΙ ΓΕΡΜΑΝΟΙ, ΠΛΑΤΥΠΟΔΕΣ

μιά περιεργὴ εἰδηση μᾶς ἔρχεται ἀπὸ τὴν Γερμανία: κατὰ τὶς τελευταῖες στατιστικῆς τῶν ὁρειοφυλάκων ὑπηρεσιῶν τοῦ γερμανικοῦ στρατοῦ, τὰ 50% τῶν νεοσυλλέκτων καὶ τὰ 50% τῶν μελῶν τοῦ Μετώπου Ἐργασίας, ἔχουν τὰ πόδια τους ἀνωμαλῶς ἀνεπτυγμένα. Ἀπὸ αὐτὰ τὰ 50% τῶν νεαρῶν Γερμανῶν, τὰ 98% παρουσιάζουν παραμόρφωση τῆς σπονδυλικῆς στήλης ποὺ ὀφείλεται στὴν πλατυποδία.

Γιὰτί ὁμως, ἡ κατάσταση αὕτη; Κατὰ τὸν καθηγητὴ Σέδε τῆς Λειψίας, τὸ κακὸ ὀφείλεται στὴν προτίμη-

ση τῶν Γερμανῶν νὰ φοροῦν μπόττες καὶ ἰδίως πλατεῖα υποδήματα!

Ὡστε νὰ ποῦ καταρρίπτεται καὶ ἡ θεωρία ὅτι τὸ στενὸ παπούτσι βλάπτει καὶ ὅτι πρέπει νὰ φοροῦμε παπούτσια φαρδεῖα. Τουλάχιστο, μὲ τὸ στενὸ παπούτσι τὸ μόνο ποὺ μπορεῖ νὰ πάθῃ κανεὶς εἶναι νὰ κἀνὴρ κάλους!

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΠΡΩΪΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ 6ΗΣ ΕΣΠΕΡΙΝΗΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΣ ΠΑΝΗ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ, ΤΡΙΤΗΣ, ΤΕΤΑΡΤΗΣ, ΠΕΜΠΤΗΣ, ΠΑΡΑΣΚ., ΣΑΒ. ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Ἀντὶ πάσης ἄλλης σθεναρᾶς καὶ ἀστείοντατης ἀθρογραφίας, παραθέτομεν καθήκοντως, σήμερον τὴν κατωτέρω ἐπιστολήν, ἣν ἐλάβομεν παρὰ τοῦ ἐν Παρισίοις παρεπιδημοῦντος τὸ γε νῦν ἐλκεκτοῦ μας, συνεργάτου κ. Νῶνα Καρεκλοπόδαρου. Ἴδου τὸ ἐπιστόλιον:

Κόριε Ἀρχισυντάκτης, Πρῶτον ἐρωτῶ διὰ τὴν καλὴν σας ὑγίαν καὶ δεύτερον, ἐάν ἐρωτᾶτε καὶ δι' ἡμᾶς, εἰμεθα καλῶς ὑγιαίνοντες.

Ἀκολουθῶς, ἐπιθυμῶ λίαν κύριε ἀρχισυντάκτης, νὰ διανεθῶσθε τοὺς θερμούς μου χαιρετισμούς εἰς τοὺς προσφίλους μου ἀναγνώστους καὶ τὰς πολυκλαύστους μου ἀναγνώστρας, ἄντας ἐπιθυμῶ πάντας ὑγιαίνοντας.

Τέλος, ἐμβαίνο εἰς τὸ προκείμενον.

Δὲν μοῦ λέτε ῥέ, γιὰτί μὲ κάνατε νοῦμερο εἰς τὰς στήλας τῆς φυλλᾶς ὑμῶν; Καὶ πὺς παρεδῶκατε τὸ δικαίωμα σ' αὐτὸν τὸν τέον καραγκιοζοπαῖχτην, τὸν Ἀγκῶν, νὰ καταπατᾷ τὸν ἐμὰ οἰκόπεδα καὶ νὰ με περιυβρίζει; Καὶ ποῦς τοῦ εἶπε ῥέ ὅτι κατὰ μιά ψεύτικη μπανάνα γιὰ ἀληθινή; Μπᾶς καὶ δὲν ξέρω, ῥέ, τί εἶναι ἡ μπανάνα; Ρέ δὲν ἦμουν ἐγὼ ποὺ τὴν πούλαγα στὴν σιπὸρτα, ἔτη πρίν, στὰ Χαντεῖα μὲ τὸν μακαντάση μου τὸν Περωλάκη, ποῦναι τώρα ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν στὸ βασίλειον τοῦ Παρτουπάλα, Πορτογάλα, ἢ...

...πὺς τὸν λένε τὸν ἀναθεματισμένο ἐκεῖνο μαχαράγνι ποὺ μοῦ τὸν πῆρε; Ἐννοῖα του, ὁμως καὶ θὰ τόνε συγκρίσω ἐγὼ ὅταν αἰσιῶς θὰ ἐπιστρέψω. Θὰ ἐπανελθῶ.

Εὐπειθέστατος καὶ μετὰ πολλῶν ἀσπασμῶν.

ΝΩΝΤΑΣ

ΘΡΑΣΥΤΑΤΗ ΚΛΟΠΗ

Μυστηριώδης κλοπὴ διεπράχθη χθές, ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ εἰς τὴν πλατεῖαν Συντάγματος. Ἀπὸ ἐν ἐκεῖ περίπτερον ἐκλάπη ὑπὸ ἀγνώστου, κενὸν κυτίον σιγαρέττων ἀφενθὲν ἐκεῖ ὑπὸ πελάτου. Δὲν ἐγνώσθη ἂν εἰς τὸ κυτίον ὑπῆρχε καὶ κανένα σιγαρέττον. Διεξάγονται ἀνακρίσεις πρὸς ἐξακρίβωσιν τοῦτου.

ΑΝΕΥΡΕΣΙΣ ΤΙΜΑΛΦΩΝ

Ὑπὸ μικροῦ παιδὸς εὐρέθη χθές τὸ ἐσπέρας εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς οδοῦ Θεμιστοκλέους γυναικεῖα τσάντα περιέχουσα ἓνα ρούζι, μισὸ κουτί ποῦδρας, φυαλίδιον μὲ ἄρωμα χύμα, τὸ ἥμισυ ἐνὸς λαχείου φιλανθρωπιστικῆς ἀγορᾶς, ἐν εἰσιτηρίον τῶν τραμ μίᾳ τασάρα καὶ ἓνα μανδηλάκι μὲ τρία μπιγκοννὲ περιτυλιγμένα ἐντός. Ἀπαντα ταῦτα παρεδόθησαν εἰς τὴν ἀστυνομίαν. Ἀναζητεῖται δραστηρίως ἡ ἀπολέσασσα.

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ, ἐπειγόντως πρὸς ἀγορὰν ἐπαναφορῆς γούνουν, ἀπὸ χονδρὸ μάλλινον ὕφασμα καὶ ἓνα ζευγὸς «Σνόου-μπο» μετὰ ζευγὸς μαλλίνων χειροκτιλίων καὶ ἐνὸς διπλοῦ μαλλίνου κασκόλ.

τὸν κάνω γονυπετὴν νὰ ζητήσῃ συγγνώμην, ἄλλως τοῦ τὴν κατέβασα τὴν καρέκλα! Ἐτοὶ καὶ μόνο δὲν μὲ λένε Καρεκλοπόδαρο!

Ἀλλὰ ἐπὶ τὸ ζήτημα τοῦτον θὰ ἐπανελθῶ.

Εὐπειθέστατος καὶ μετὰ πολλῶν ἀσπασμῶν.

ΝΩΝΤΑΣ

Ο ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ ΣΑΣ

Ἀτυχὴ ἔμπορον. Σὰς κλέβει ὁ συνεταῖρος σας καὶ δὲν ξέρετε τί νὰ κάνετε γιὰ νὰ τὸν σταματήσετε; Βάλτε τὸν νὰ λύνη σταυρόλεξα. Ἐτοὶ δὲν θὰ προφθαίη νὰ σκεφθῇ τίποτε ἄλλο.

Μετανοημένην διαζευχθεῖσαν. Χωρίσατε ἀπὸ τὸν ἄνδρα σας καὶ μὲ ῥωτᾶτε ἂν μπορῇ νὰ σας θῇ καὶ πάλι γυναῖκα του. Ὁραῖα. Δὲν ῥωτᾶτε, ὁμως, τὸν ἴδιον καλλίτερον;

Φωκίωνα. Ὁ νόμος ΦΧΨΕ εἶναι ῥητὸς ἐπὶ τοῦ προκειμένου. Μπορεῖ ὁμως, παρ' ὅλα αὐτά, καὶ νὰ γίνῃ, ἂν ὁ δικηγόρος σας ἐνθυμῇ τὸν νόμον ΝΡΚΑΠΤΕ ΤΧΦΧΨΩ καὶ ἐπικαλεσθῇ ἐπὶ πλέον τὸ 17ον ἀρθρον τῆς 30ῆς τροποποιήσεως τοῦ νόμου ΒΓΔΣ ὁ ὁποῖος ἐν συνδυασμῷ μὲ τὸν νόμον ΕΡΠΑΝ μπορεῖ νὰ σας βοηθήσῃ νὰ βγῇτε ἀπὸ τὸ ἀδιέξοδον ΚΣΔΡΖΤΨΕΝ... Μᾶς συγχωρεῖτε, παρεστύθημεν.

Μ. Ν. Ε., Ναύπλιον. Ὁ ὄνος λοιπὸν τοῦ γειτονός σας τρώγει τὰ λαχανικά τοῦ κήπου σας. Δὲν μᾶς καθορίζετε, ὁμως, τὸ εἶδος τῶν λαχανικῶν. Γράφατέ μας ἐπειγόντως. Ἐχετε ἀεροπορικὴν συγκοινωνίαν αὐτοῦ; Προτιμῶστε τὴν διὰ νὰ ἔχετε σύντομον ἀπάντησιν προτοῦ καταφαγεθῶν ὅλα σας τὰ λαχανά.

Νεὸς ἀνδρὸν.—Μόλις χθές παντρεύτηκα καὶ θέλετε κιάλας νὰ χωρίσετε; Μὰ σεις φίλε μου εἶσθε φαινόμενον φρονήσεως καὶ λογικῆς. Στείλτε μας ἀμέσως τὴν φωτογραφία σας.

Ο ΣΑΤΥΡΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

ΤΟΥ ΚΛΕΙΔΩΝΑ

Καὶ φέτος εἴχανε παντοῦ οἱ κοπελλιῆς τὸν Κλεῖδωνα, καὶ εἶπε μιά χίρα... παρακμῆς ἐγὼ στὴν ἡλικία σας στὴν κάμαρην τὸν κλεῖδωνα...

Ο ΑΝΑΠΛΗΡΩΤΗΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΛΑΖΕΤΕ

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

1. Μαγικὸν πρὸ βλήμα Ἀθὼν λέγετε τὸ πτηνὸν ἐκεῖνο ὅπερ ἄδει τὴν νύκτα, ὅπως καὶ τὴν ἡμέρα, καὶ ταναπαλιν. Λέγεται δὲ ἀθὼν ἀπὸ τὴν λέξιν ἀθῆς ἐκ παραφθορᾶς τῆς λέξεως ἀθάς, διότι δὲν ἔσθεται σὺν φέξ, δηλ. θεωρίαν τῆς μουσικῆς.

2. Τὰ τρία σπύρεα Ἡ λύσις τοῦ προβλήματος αὐτοῦ εἰς τὸ ἄλλο φύλλο.

3. Γεωμετρικὸν πρὸ βλήμα

Θὰ πᾶρουν ὅλα ἀπὸ ἓνα ψίχουλο καὶ κᾶτι.

4. Ἀριθμητικὸν ἐρώτημα

Κάνουν ἀκριβῶς 350007834017, 3800000.

Ἡ ἀλληλογραφία μας

Κ. Δ. Ν. Εἰσθε ἀπὸ διατίθαι συνδρομητῆς τῆς «Καθημερινῆς Ἑβδομάδος» καὶ δὲν λάβατε τὸ φύλλον μας; Περιεργον! Περιεργον!

Δα Ἀρετοῦσαν, Κρήτην. Ἐρωτικὸν ἐπιστολάριον ἐστάλην. Ἐλατίζομεν ὑπόθεσις ἀχρῇ αἰσίων πένρας.

—Ψίτ! Ψίτ, καλέ, δὲν ἀκούεις; Τότε καὶ μόνον ὁ Ἰωσήφ ἀντελήφθη ὅτι τὸν ἐκάλουν τὰ ἀγαθότερα χεῖλη τῆς Ἀνδαλουσίας καὶ ἐστράφη διὰ νὰ αἰνῇ κατὰ πληρὸς ὡς στήλη ἄλατος, ὅπως ὁ ἀγαθὸς ἐκεῖνος Ἀβραάμ, ὅταν ἐγκατέλειπε τὴν πόλιν τῶν Σοδόμων.

Ἡ γόησσα, τοῦ ἐμειδίσατε τότε μὲ τὸ γλυκύτερον τὸν μειδιαμάτων της καὶ τοῦ λέγει:

—Δὲν ἔρχεσαι χρυσέ μου λίγο ἐπᾶνοι;

Κατακόκκινος ὁ Ἰωσήφ, ἐκίνησε διὰ νὰ φύγῃ ἀλλὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην ἐνεφανίσθη ὁ Σεβὰς ὁ Θεσσαλονικός, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν Ἰωνάν, ὁ ὁποῖος μόλις εἶχεν ἐξέλθει ἀπὸ τὴν κοιλίαν τοῦ κήτους.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές).

ΣΕΒΑΧ ΘΑΛΑΣΣΙΝΟΥ

ΚΑΙ ΕΚΕΙΝΗ...

ΔΕΝ ΗΘΕΛΗΣΕ!

Ἱστορία ἔρωτος καὶ φρικαλεότητων

Πιστὴ μετάφρασις ἐκ τοῦ σανσκριτικοῦ ὑπὸ:

ΝΩΝΤΑ ΚΑΡΕΚΛΟΠΟΔΑΡΟΥ

ΜΕΡΟΣ... (δὲν ὑπάρχει γιὰ νὰ κρυφθῇ ὁ συγγραφεὺς).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ... (ἀπολέσθη κατὰ τὴν μετάφρασιν).

ΠΡΟΛΟΓΟΥ ΣΥΝΕΧΕΙΑ

Εἰμεθα εὐτυχεῖς σήμερον, συνεχίζοντες τὸν διακοπέναν πρὸ τριῶν καὶ ἡμίσεως μηνῶν πρόλογόν μας, τοῦ νέου ὥραιότατον μυ-

θιστορήματός μας, ὅπερ ἠρξίσαμεν ἀπὸ τοῦ προπροαελθόντος φύλλου, ἂν δὲν μᾶς ἀπάτῃ ἡ μνήμη.

Τί ἐλέγαμε λοιπὸν, ἂ, ναί, μάλιστα. Ἐπρόκειτο διὰ τὴν σύζυγον τοῦ Πετρεφῆ, ἡ ὁποία ζήτοῦσε νέαν τουαλέταν ἀπὸ τὸν σύζυγόν της, προκειμένου νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸν περισηνὸν γάλλον Μόντε-Κάρλο-Ἀθηνῶν.

Λοιπὸν, ἡ Κα Πετρεφῆ ζήτοῦσε ἐπιμόνως τὴν τουαλέττα της καὶ ὁ ἀτυχὴς Πετρεφῆς ἐπέμενε ἐπιμόνως ὅτι δὲν εἶχε λεστέ.

Ἡ Κα Πετρεφῆ ἐθύμωσε, Ἐκείνην τὴν στιγμὴν διήρχετο ἔξω τῶν ἀνακτόρων ὁ Ἰωσήφ. Γνωρίζετε τὸν Ἰωσήφ; Ἦτο ἓνας νεαρὸς καὶ ὥραίος πραγματευτής, διὰ τὸν ὁποῖον ὁ ποιητὴς Γρυπάρης, ἔγραψε τὸ ὥραιον ἐκεῖνο μυθιστόρημά του ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὁ Ποαγματευτής».

Λοιπὸν, κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην τὴν τόσο κρίσιμον διὰ τὸν κ. Πετρεφῆν καὶ ἦτις ἐμελλε νὰ ἀνατρέψῃ ἀρδρὴν τὸν ροῦν τῆς ἱστορίας, τὸσον ὥστε νὰ κἀνὴρ τὸν μέγαν ἐκεῖνον Μάρκον Αὐρηλίον νὰ ἀναφανῇ τὸ βαρυσήμαντον ἐκεῖνο: «μὰ αὐτὸ ἐπὶ τέλος, εἶναι ἄνω ποταμῶν!», τὴν στιγμὴν λέγομεν ἐκείνην διήρχετο ἐκεῖθεν ὁ νεαρὸς καὶ ὥραίος Ἰωσήφ.

—Ψίτ! Ψίτ! τοῦ κάνει πίσω ἀπὸ τὴν κουρτίαν ποὺ ἐκρέμετο ἀπὸ τὸ τρίτον δεξιὰ παραθύρον τοῦ κοιτώνος της ἡ Κα Πετρεφῆ.

Ὁ εὐτυχὴς ὁμως Ἰωσήφ, δὲν εἶχεν φαίνεται ἀντιληφθῇ τὴν προσελθούσαν καὶ δι' αὐτὸ ἐσηκοῦσθαι τὸν δρόμον του ἄδων.

—Ἐγὼ νὰ πάρῃς Ἐγὼ καὶ ὅστερα πάλι φεύγα!...

Ἡ Κα Πετρεφῆ ἐθύμωσε.

ΝΕΟΔΗΜΗΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΠΡΟΣΜΟΝΗ

Ξέρω πως δεν θα ξαναρθής κι' όμως προσμένω...

Τ' όνειρο έσθυσε και πέταξε ή χαρά
γέρνω δουδή, μπροστά στην τόση συμφορά,
πνίγω τον πόνο στην καρδιά κι' άργοδια-
διαβαίνω...

Και προσπερνά δίχως λαχτάρα, δίχως πόθο,
μέ κουρασμένο βαρύ βήμα στη σιωπή
της μαύρης κι' άραχλής μου ζήσης σκυ-
θρωπής.
Μιά νοσταλγία μακρινή μονάχα νοιώθω.

Όλο προσμένο κάποιο φως μέσ' στο σκο-
τάδι

να μ' οδηγήση σ' ένα δρόμο μακρινό:
δίχως έλπίδα χύνω δάκρυα, πονώ
κι' απόμεινε ή καρδιά μου πιά ρημάδι.

Θλιμμένα γύρω μου μιλάν όλα για σένα
κι' οι ώρες που άργοκυλάνε στο ρυθμό
μου ψθυρίζουνε κι' αυτές μ' ένα λυγμό:
Για πόντα σβύσανε για σέ τ'α περασμένα...

Όμως ακόμα σε προσμένω, σε προσμένω
να ξαναρθής σαν όπτασία λαχταριστή...
Και στην καρδιά τώρα διπλά πονάω γιατί
ξέρω πως δεν θα ξαναρθής, κι' άς σε προσ-
μένω...

ΛΥΔΙΑ ΑΥΛΩΝΙΤΟΥ

ΠΑΡΑΛΗΡΗΜΑ ΕΤΟΙΜΟΘΑΝΑΤΟΥ

...Έτσι άς φουσά και πιά δυνατά ακόμα
δ άνεμος!... Βορράς δεν είν' έτούτος; Έ-
τσι άς φουσά και δυνατώτερα, κι' άς χτυ-
ποκοπούν οι κλώνοι, ξεροί μέσ' στην αύλη
μου, την ξερημη την πεθαμένη, π' άφ' ότου
έφυγες έσύ, μαράθηκε, πέθανε...

Έτσι άς φουσά βορράς κι' άς τρίζουν
τα παραθύρια, κι' άς άγκομαχούν όπως άγ-
κομαχά και γώ μαζί τους... Τέτοια σκο-
τεινή και πιά μαύρη ακόμα άς γίνη ή νύ-
χτα, σαν τ'ο σκοτάδι της καρδιάς μου, κι'
άς σβύσουν τα φώτα, όπως τ'ο φως των μα-
τιών μου που θα χαθή σε λίγο... Έτσι άς
σκούξη ή κουκουβάγια και πιότερο στριν-
γά!...

Άς γίνουν όλα ένα ανακάτωμα, ένα βουί-
τό σαν αυτό που νοιώθω στο κεφάλι μου.
Ένα ανακάτωμα όπως αυτό που αναταράζει
την ψυχή μου, την βαρεία και κουρασμένη,
π' άργοσβύνει...

Και νάρθουν να με θυθίσουνε σ' ένα χά-
ος βαθύ, γεμάτο σκότος, όπως αυτό π' ά-
νοιγόταν στα θολωμένα κι' όρθάνοιχτα μά-
τια μου... Άς με συνισράξουν όλες οι δυ-
νάμεις, έτσι που να γίνω και γώ ένα άνα-
κάτωμα μαζί τους, φοιγτό κι' άπαισιό!

Ό! Άς φουσά πιά δυνατά ακόμα ό άνε-
μος! Μαύρο σκοτάδι, άπλώνεται γύρω μου
κι' όλα χάνονται και σβύνονται και γίνον-
ται ένα με τ'ο σκοτάδι τ'ο πηχτό. Και να στη
μύση Έσύ, άλλη σα ν' άρχισαι μετανιω-
μένη, κατατρεγμένη...

Όμως τώρα πεθαίνω...

Κ. ΤΡΙΚΕΡΙΩΤΗΣ

ΑΡΑΓΜΑ

Θε να πεθάνω... Δεν πονώ γιατί θ' αφή-
σω αυτή τη γή

μόνον πονώ που άν έζησα δεν τώνοισα
καθόλου...

Ένοιωθα πάντα την ψυχή μου αδιάκοπα να
νοσταλγώ

τόν πόθο κάποιου ταξιδιού, τ' όραμα κά-
ποιου μώλου...

ΠΑΟΛΑ ΣΕΤΣΙ

ΠΙΣΤΟΣ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ

Μου είναι αδύνατον να ζήσω χωρίς την
συντροφία του πόνου μου... Όσες φορές
προσπάθησα να τον διώξω και να τον άν-
τικαταστήσω με μιά ψεύτικη χαρά, τόσο
πιά πολύ νοιώθω πως δεν μπορώ να ζήσω
χωρίς αυτόν.

Μέσ' στίς γαληνεμένες νύχτες, μέσ' στα
μουντά σουρούπα, μέσ' στίς φριχτές καται-
γίδες, είναι ό μόνος που μου μένει φίλος
πιστός, και δεν φοβούμαι πως κι' αυτός
ποτέ θα μ' αφήση... Έχει χάσει τα νύχια
του μέσα θαθεία στην καρδιά μου: την έχει
κάνει κτήμα του. Είναι ξηλιάρης και δεν
θέλει να την αφήση... Τι φταίω όμως εγώ,
άν δεν μπορώ να του την πάρω; Μήπως πο-
τέ ήταν δικό μου κτήμα;

Όκτώ δλόκληρα χρόνια την είχαν κτήμα
τους, δυό διαφορετικά πράσινα ματάκια, κι' ά-
φου ρούφηξαν και την τελευταία σταγόνα
της χαράς της, την άφησαν, και τότε... πιά
νε δυό χρόνια χωρίς να προσφάσω να την
κρατήσω για μένα, με πρόλαβε ό πόνος
και την έκαμε κτήμα του παντοτεινό...

Δεν λυπούμαι όμως γι' αυτό, γιατί νοι-
ώθω πως άς της είναι ό μόνος της πιστός
ιδιοκτήτης και γιατί έγινε κι' ό καλύτερος
σύντροφος της ζωής μου... Να γιατί μου
είναι αδύνατον να ζήσω χωρίς την συντρο-
φία του...

ΓΙΑΝΝΗΣ Α. ΚΟΜΝΗΝΟΣ

(Τράνσβαλ)

ΝΥΧΤΕΣ ΠΑΘΙΑΡΙΚΕΣ ΤΡΕΛΛΕΣ

Ό! Άς μη ξημέρωνε ποτέ ή νύχτα αυ-
τή άπόψε. Άς ήταν να γινότανε μιά νύχτα
χωρίς μέρα, που να την ένοιωθα διπλά...
Θέλω τη μόνη νύχτα αυτή, σε εύτυχίας
πελάγη να τη ζήσω να την αισθανθώ άκό-
ρεστα ως τ'ο τέρας της. Θέλω να νοιώσω
τις χαρές της ζήσης μου άτέλειωτες, γλυ-
κές... Θέλω να τις χορτάσω. Θέλω να κά-
νω τρέλλες πιά πολλές άπ' όλους μέσ' στον
κόσμο...

Κι' όταν άργά πιά, βαρεθώ και νοιώσω
ότι έζησα, άς έρθη τ'ο ξημέρωμα απαλά...
κι' άς σβύσω πιά και γώ, μαζί με τ'ο γλυ-
κό ξημέρωμα τ'ο σβύσιμο της νύχτας που
έπαύθησα...

ΖΑΦΕΙΡΗΣ Γ. ΖΑΦΕΙΡΙΟΥ

ΘΕΛΩ ΝΑ ΤΟ ΔΙΑΒΑΣΗ...

Θέλω να τ'ο διαβάση μιά ποιήτρια...
Ίσως νοιώσει τ'ο νόημα κάθε λέξης,
μέσα σ' ένα σκοπό μπορείς να πλέξης,
χαρές και λύπες, πιθυμίες, και πόνο...
Μά μιά ποιήτρια θα τις νοιώση μόνο.

Θέλω να τ'ο διαβάση μιά ποιήτρια.
Έχει ή ζωή μ' άπεραντη άρμονία,
που την χαλαμε μεις με μιά μανία...
ένα πουλί, κάποιο λουλούδι σ' ένα κλώνο.
Μά μιά ποιήτρια θα τ'α νοιώση μόνο.

Θέλω να τ'ο διαβάση μιά ποιήτρια.
—Είμαστε γώ, κι' ό έρωτας, κι' έκείνη—
Άχ πόσα δράματα ή ζωή μας κλείνει.
Πόση ευτυχία σ' ένα μόνο χρόνο
έχ μιά ποιήτρια θα την νοιώση μόνο!

Θέλω να τ'ο διαβάση μιά ποιήτρια.
Τί έφταινε; Δεν ένοιωθε τους στίχους,
τα όραία τ'α λόγια, τους θλιμμένους ήχους,
κάποιου βιολιού... Στην θύμησή της
λυνάω...

Μά μιά ποιήτρια θα με νοιώση μόνο.

ΠΕΤΡΟΣ ΚΛΑΔΑΚΗΣ

ΠΟΝΕΜΕΝΗ ΖΩΗ

Έπληρα την άπόφαση για να χωρίσωμε
κι' άς πη ό κόσμος όλος ό,τι θέλει...
μαζί άφου δεν πρόρεσε να ζήσωμε
ό,τι κι' άν πούν καθόλου δεν με μέλει.
Παντέρημος έτσι κάθησα και έγγραψα
ώιμέ, τ'ο χωρισμό μας που ποδούσε...
Τά μάτια μου δουρκώσανε και έκλαψα
για την άγάπη μου που περιγελούσε.

Τά όνειρα που πλάθαμε τα γορέμισες...
σκότωσε την άγάπη μου τη θεία,
και τη ζωή μου άσυγκίνητα γέμισες
με πόνο και πικρή μελαγχολία.

ΚΩΣΤΑΣ ΣΙΜΟΣ

ΒΡΑΔΥ

Ήταν μιά θάλασσ' άφρισμένη άπ' τον ά-
γέρα

ήταν κι' ένας ούρανος σκοτεινιασμένος
ήταν κι' ένας άνθρωπος πάνω στην ξέρα
πόσο θλιμμένος...

Κείνο τ'ο βράδυ, τ' άποτρόπαιο βράδυ
γέμιζε φρίκη στίς ψυχές που ζούσαν
στη χώρα αυτή και στο πικρό σκοτάδι
τόσο θρηνούσαν...

Και πέσανε τα σύννεφα—βροχή στη χώρα
και σπάσανε τα κύματα στην ξέρα άπάνω
και πόσο θέλησα κείνη την ώρα
γώ να πεθάνω...

ΑΝΤ. Κ. ΖΑΒΑΛΗΣ—ΤΑΜΠΟΥΡΙΩΤΗ

«Έβδομάς»

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Γραφεία:

Νοταρά 15, Αθήναι

(Όπισθεν Μουσείου)

Τηλέφωνον: 24—947

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Έτησία έσωτερικού Δρ. 200.—

Έξάμηνος Δρ. 100.—

Έτησία έξωτερικού Διρ. 1.10.

Αμερικής Δολλ. 6.—

Υπεύθυνος:

Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ (Πλαπούτα 22)

Προϊστάμενος τυπογραφείων:

Ν. ΣΚΑΡΙΜΠΑΣ (Μαιζώνος 22)

Τά χειρόγραφα, δημοσιεύμενα και
μή δεν έπιστρέφονται.

Μεταξύ μας

Σ. Γ. Έγκρίνεται τ'ο ποίημά σας ό «Λυ-
τρώμος» και θα δημοσιευθ ή με τη σειρά
του. Τό άλλο κατώτερο. Όσον άφορά την
άλλη έρώτησή σας, γιατί τόση ύπερβολική
τυπικότης; Κώσταν Άρχάν. Άρκετά
καλό τ'ο γράψιμό του και συμπαθητικό άλ-
λά πολύ φλύαρο και σε βαρύ θέμα είναι
άκατάλληλο για τ'ο περιοδικό μας. Λυπόμα-
στε, άλλα δεν μπορούμε να τ'ο δημοσιεύσω-
με. Παντελήν. Μπενάκην. Όλοσ-
διόλου άτεχνο τ'ο ποίημά σας. Ούτε μέτρο
έχει σωστό, ούτε ρίμα. Α. χ. τ'ο «άλλοίμο-
νο» δεν ριμάει με «λείψανο» ούτε «μπο-
ρώ» με «πιώ» κ.λ.π. Διαβάστε, διαβάστε.
Θεμιστοκλήν Βαρότσην. Και
σε σας τ'α ίδια ακριβώς έχωμε να πούμε.
Τά ποιήματά σας πολύ πρωτόλεια και γε-
μάτα τεχνικά έλαττώματα. Άν τ'ο προη-
γούμενο γράμμα σας δεν χάθηκε στο ταχυ-
δρομείο, θα σας έχωμε άπαντήσει άσφαλώς
Ζεζέτ. Μ. Άποτυχημένο τ'ο ποίημά σας.
Κυτάξτε και μόνος σας τ'ο δεύτερο τετρά-
στιχό του.

Δεν σκιρτά από χαρά τώρα πλέον
και στον πόνο του άλλου άδιαφορεί,
δεν την μέλλει για χαρές και για λύπες
τόρα όλα έχουν ποιά νεκρωθεί.

Σίκ. Άρκετά καλογραμμένο τ'ο διήγημά
σας, άλλα τ'ο θέμα του βαρύ για μας. Κι'
έτσι, περιμένομε την πραγματοποίηση της...
άπειλής σας! Πατρινοπούλαν. Συμ-
παθητικά τ'α ποιήματά σας, όχι όμως δη-
μοσιεύσιμα. Πολύ πρωτόλεια ακόμα και οι
ρίμες των άτεχνες. Μη διαέσθε. Για τ'α
καλά σας λόγια, εύχαριστούμε. Για την τε-
λευταία σας έρώτηση, δεν έχωμε αντίρηση.
Γρηγ. Ρουμελιώτην. Τό ποίημα
«Στόν Εύηνο» άποτυχημένο. Σχετικά καλύ-
τερο τ'ο «Δειλινό» κι' αυτό όμως όχι δημοσι-
εύσιμο. Μην προχειρογράφετε. Δουλεύετε
περισσότερο τον στίχο σας. Άπ. Μπον-
κονβάλαν. Και τ'ο θέμα τ'ο πεζού σας
άρκετά κοινό και τ'ο γράψιμό του όχι
στρωτό άκόμη. Άποφεύγετε ν' ανακατώνε-
τε την καθαρεύουσα με τη δημοτική. Β.
Τσιτρεπόυλον. Εύχαριστούμε πολύ
για την πρότασή σας, λόγοι όμως τεχνικοί
μας έμποδίζουν να την πραγματοποιήσουμε.

Έκδόσεις

ΤΑ «ΑΙΘΙΟΠΙΚΑ» ΤΟΥ ΗΛΙΟΔΩΡΟΥ

Στη σειρά των εκδόσεων του ελληνικού
εκδοτικού οργανισμού «Πάπυρος» έξεδόθη
μετάφρασις τού έργου 'Ηλιοδώρου «Αι-
θιοπικά ή Θεαγένης και Χαρίκλεια» φιλο-
τεχνημένη από τον συνεργάτην μας λογο-
τέχνην κ. Φώτον Γιοφύλλην. Τό έργο αυ-
τό είναι τ'ο πρώτον ελληνικόν μυθιστόρη-
μα κι' έχει μεγάλη πλοκή κι' ενδιαφέρον.
Είναι πλημμυρισμένο από αίσθημα κι' οι
περιγραφές του είναι ώραιες και δίνουν
πλήρη ιδέα της άρχαίας ελληνικής ζωής.
Τά «Αιθιοπικά» τού 'Ηλιοδώρου για πρ-
τη φορά μεταφράζονται στη σύγχρονη γλώσ-
σα μας. Ό κ. Γιοφύλλης έχει φιλοτεχνήση
την μετάφραση σε δροσερή δημοτική γλώσ-
σα, ώστε τ'ο μυθιστόρημα να πάρη νέα αι-
σθηματική χάρη και φρεσκάδα. 'Η εκδοσις
είναι πολύ έπιμελημένη κι' έχει εισαγωγή,
τού Κοραή και τού Γάλλου Κρίστ, σχετικές
με τ'ο έργο.

κατε. Έρατώ Κοντοϋ. Έγκρίνεται
και θα δημοσιευθ ή με τη σειρά του τ'ο πε-
ζό σας «Κάτι που χάθηκε». Γιώργον
Παντζελουδάκιν. Τό γράψιμό σας
είναι άρκετά καλό μα τ'α θέματα που μετα-
χειρισθήκατε πολύ κοινά. Περιμένομε κάτι
πιά πρωτότυπο.

Simis

RUE HERMES 9

HAUTES MODES
ROBES-MANTEAUX-SPORTS
SOIERIES-LAINAGES-NOUVEAUTÉS
ARTICLES DE LUXE

FIN DE SAISON - PRIX D'OCCASION

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΟΡΑΣ

Οι απαντήσεις μας για ζητήματα ύγιεινης και κολλωπισμού, βασίζονται επί συμβουλών του διακεκριμένου δερματολόγου Ιατρού της πόλεώς μας κ. Γεωργ. Μιχ. Λαδά (Σόλωνος 40).

Ι. Ν. Α. Ένταυθα. Έπισκεφθήτε τον κ. Λαδά, ο οποίος μετά την εξέταση θα σας πη ότι χρειάζεσθε. Θα σας δειχθή δωρεάν. Άρκει να του πητε το ψευδώνυμόν σας.

Μαριάννα Λουτράκι. Να πλύνεσθε με μόλις χλιαρό νερό. Κρέμα να μεταχειρίζεσθε αυτήν που σας γράφω παρακάτω, μέχρις ότου μαλακώση το δέρμα σας. Δίς της εβδομάδος να μεταχειρίζεσθε το άσπράδι του αυγού. Μετά ένα τέταρτο να ξεκαθαρίζετε το πρόσωπο με χλιαρό νερό.

Cire blanche	12 gr.
Huile d'amandes douces	50 »
Borax	1 »
Parafine	12 »
Eau de roses	25 »
Huile de roses q. s. pour aromatiser.	

Ιντερ. Η πομάδα βραδείας ενεργείας

καταστρέφει το τριχώμα σιγά-σιγά επιφέροντας με την συχνή χρήση την εξασθένηση των τριχών και τέλος την ατροφία των. Δεν ερεθίζει καθόλου, τουναντίον μαλακώνει και τონώνει το δέρμα. Ριζικώς όμως δεν επενεργεί. Η ηλεκτροδύση στην περίπτωση της κόρης σας θα ωφελήση. Θα μείνουν στην αρχή ελαφρά στίγματα, μέσα σε δυο μήνες όμως θα φύγουν. Αν θέλετε όμως να μη σας στοιχίσω πολλά μεταχειρισθήτε την πομάδα βραδείας ενεργείας. Αν δεν παρουσιάζει άταξία συγχρόνως στην περιοχή και υπερτρίχωση γενική του σώματος τότε γράψτε μου και θα σας γράψω μία νέα μέθοδο του κ. Λαδά. Την σχετική συνταγή μπορείτε να την φτιάξετε και να εφαρμόσετε εκεί στα Χανιά. Πάντως για να συνεννοούμεθα ριζική καταστροφή μόνον ή ηλεκτροδύση, θα επιτύχη. Για την ανάπτυξη των βλεφαρίδων σας συνιστώ το Τοποβαξέν Όφθαλμικό.

Ιρέν Ε. Θ. Το αποτριχωτικό που μου γράφετε χρησιμεύει για την άμεσο αφαίρεση των τριχών. Αν είναι για το πρόσωπο δεν πρέπει να το μεταχειρισθήτε. Να πάρετε την πομάδα βραδείας ενεργείας ή τις ενεργεί βραδέως άλλ' ασφαλώς. Σιγά-σιγά θα σας απαλλάξη της άσχημίας σας. Τιμάται 75 δραχ. το σωληνάριο. Για το πρόσωπο να μεταχειρίζεσθε την εξής λοσιόν:

Alcool camphré	30 gr.
Teint de benjoin	15 »
Eau de cologne	60 »
Eau distillée	90 »

Μετά το πρώτο πλύσιμο, μ' ένα βαμβάκι βουτηγμένο σ' αυτήν την λοσιόν να περνάτε το πρόσωπο. Επίσης δυο φορές την εβδομάδα να χρησιμοποιήτε άσπράδι αυγού. Απαράιτητο.

Κ. Κ. Κοζάνη. Όσον αφορά για το πρώτον ζήτημα μόνον διά της ηλεκτρολύσεως θα απαλλαγείτε ριζικώς. Υπάρχει και πομάδα βραδείας ενεργείας που επενεργεί σιγά-αλλά όχι και ριζικώς. Ίδιως για το χνούδι. Δηλ. όταν οι τρίχες δεν είνε πολύ σκληρές είναι ή καταλληλότερα μέθοδος. Για το ζήτημα της δυσμηνόρροιας και άταξίας σας συνιστώ πλύσεις καθημερινές με χαμομήλι, επίσης δε λήψιν των εξής φαρμάκων, Άγκομενσίνη (ταμπλέτ) και Σιστομενσίνη (ταμπλέτ). Από το κοιλί πούχει περισσότερα χάπια θα παίρνετε ένα το πρωί κι' ένα το βράδυ. Από το άλλο δε ένα το μεσημέρι. Δηλ. εν όλω 3 χάπια την ημέρα. Θα σταματάτε τις ημέρες της περιόδου και θα ξαναρχίσετε άμέσως μετά την παύση των. Θα πάρετε εν όλω 8 κουτιά, δηλ. 4 από το ένα και 4 από το άλλο, και κατόπιν μου ξαναγράφετε.

ΔΟΡΑ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Ο Ιατρός της «Εβδομάδος» δέχεται τους έχοντας ανάγκην των συμβουλών του αναγνώστας μας καθ' ἐκάστην 4—7 εις το Ιατρείον του, Άγ. Δημητρίου 14.

Ικαρον. Να σταματήση αυτή ή λοτορία άπωσθήτετε εφόσον μπορείτε να επιβληθήτε. Όστε μόνον δι' αυτού του τρόπου υπάρχει ελπίς να σωθή ή κατάσταση. Να σταματήση τελειωτικά αυτό διότι αυτός είναι ο λόγος που την ξενιτλεί και δεν την αφήνει να πάρη επάνω της όπως λέει ο κόσμος και μετά το σταμάτημα να αρχίσω να τρώω όσο μπορεί περισσότερο. Τώρα δε που ο καιρός επιτρέπει ως κάμη μερικά θαλάσσια μπάνια γιατί αυτά θα της καταπραύνουν τα νεύρα της ώστε νάναι εύκολώτερο το σταμάτημα. Μη χάνετε λοιπόν τον καιρόν επιβληθήτε και όλα ως διά μαγείας θα διορθωθούν.

Φαίαμ. Ασφαλώς πρέπει να θεωρήτε τον εαυτό σας ευτυχή γιατί εξεδηλώθη κατ' αυτόν τον τρόπον κι' όχι κατ' άλλον. Αυτό δέβαια είναι παραπάνω από καλό με

μόνη την διαφοράν ότι πρέπει σ' όλα σας τα πράγματα νάσθε πολύ μετρημένοι. Δεν εννοώ μ' αυτό να καλογερέψετε, αλλά να μην είσθε των άκρων. Κάθε πράγμα που θα κάμετε θα το κάμετε με μέτρο. Όσο για φάρμακα και άλλα δεν νομίζω ότι πρέπει να σας φορώσω κανείς γιατί θάναι τόσο άσκολα. Το καλύτερο φάρμακο είναι το φαγητό ή ανάπαυσις, ο καθαρός αέρας όλα αυτά μαζί, και όχι σχολαστικά, είναι ικανά για να ζήσετε χρόνια όλόκληρα χωρίς να φοβηθήτε τίποτε. Το καλύτερο δε απ' όλα θάταν να σταματήσετε και αυτό το θερμόμετρο που πολύ λίγο πρόκειται να σ' ωφελήση. Μη φοβάσθε λοιπόν και μη σκέπτεσθε καθόλου αυτή την κατάσταση ή αν ή καλύτερα λύσις που μπορούσαν να ζητήσουν όσοι προσβάλλονται απ' αυτό.

Αύγην Π. Εφόσον δεν προϋπήξε τι το άμαρτωλό δεν υπάρχει κανένας λόγος να άνησυχήτε. Είναι φυσιολογική ή κατάσταση, με μόνη την διαφοράν ότι άλλοτε είναι περισσότερα και άλλοτε λιγότερα. Όταν μάλιστα άδυνατίση κανείς είναι ακόμη πιο χειρότερα. Διαπρέψτε μια σχετική κατανόηση. Όλα αυτά θα περιορισθούν στο ελάχιστο μετά το γάμο σας ασφαλώς, ώστε ούτε άνησυχία ούτε φόβος. Φροντίστε να

άσασχολήτε το μυαλό σας με πράγματα που χρήσιμα για το μέλλον σας και με το πώς θα γίνετε καλή μητέρα.

Ανθος του βορεά. Όλα αυτά δεν όφείλονται σε καμιά άλλη αίτια εκτός αυτής που και μόνη σας καταλάβετε. Το ότι εξαφανίζονται και εμφανίζονται είναι μία άποδείξις επί πλέον. Σεις όμως πρέπει να σταματήσετε το συχνό πλύσιμο και μάλιστα με πράσινο σαπούνι γιατί αυτό τα ερεθίζει πολύ και αντί να υποχωρήσουν δυναμώσουν περισσότερο, όσο δε νευριάζετε τόσο το χειρότερο. Αντί λοιπόν πράσινο σαπούνι να πάρετε κατραμοσάπουνιο και μ' αυτό να πλένεσθε. Επίσης να πάρετε την διάλυση Νιτρικού αργύρου, (2 στα 100) 25 γραμμ. και όταν εμφανισθούν τότε με λίγο βαμβάκι πάνω σ' ένα σπέρτο παίρνετε λίγο και τα καθαρίζετε και μετά θάξετε λίγο τάλκ. Αποφεύγετε λοιπόν τα πολλά νερά αν θέλετε να απαλλαγήτε απ' αυτό το μαρτύριο.

Πολυδασανισμένο. Όπως και άλλοτε σας έγγραφα, σεις πάτε τόσο καλά ώστε δεν υπάρχει λόγος να άνησυχήτε. Τη Σιγνολίνη πρέπει δεδαίως να την πάρετε. Η έξοχ ή είναι καλή αλλά άφου δεν την επιτρέπουν τα οικονομικά τί να

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ
1932

Η
φτενινή μωσα
δημιουργησε
πολλές νέες
ποιότητες και
σχέδια —

Ότι όμορφη υλικο
βυνηέντρωσαν
τα κατ/ματα

ΑΦΟΙ ΓΙΑΝΝΑ Ε
ΕΡΜΟΥ 49 ΤΗΛ. 23-140

POINIE

Ra

ΤΟ ΡΑΔΙΟΝ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑΝ
ΤΗΣ ΚΑΛΟΝΗΣ

RADIO-HORMONES DE BEAUTÉ
CRÈME RADIO-ACTIVE.

Προνομιούχος. Το βαρύ πυροβολικό στή μάχη κατά του γήρατος. Νέον προϊόν της Académie de Beauté Mme KETTY. Αποτελέσματα: Δέρμα πάντα καθαρό, πάντα φρέσκο, πάντα νέο. Ζητήστέ μας βιβλιογραφία δωρεάν. Αθήναι, Ερμού 35. Τηλέφωνον 22-0-88

ΣΤΟΜΑΧΟΥ ΗΠΑΤΟΣ
ENTERON

Μ. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ

Ειδικευθείς εν Παρισίοις. Έξέτασις και δι' άκρίνων PONTKEN Άκαδημίας και Ιπποκράτους 198

ΣΠΥΡΟΣ ΛΙΝΔΙΑΚΟΣ
Χειρ. - Ότορινολαρυγγολόγος
EX ASSISTANT ΤΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ LEMAIRE
ΚΑΙ HALLPIEN

Δέχεται εις την νέαν αίτοί κατοικίαν Μέγαρον Μαλάμιν Έμ. Μπενάκη και Μαυροκορδάτου 6. από 4—6 μ.μ. Τηλεφ. 29 - 562

Κυρίες μου,

Πολλοί θέλουν να μάς μιμηθούν εις την ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ τις ΦΑΡΔΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ και ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ, αλλά αυτό δεν είναι και τόσον πολύ εύκολον διότι ο κάθε τεχνίτης έχει και ίδιαν μανταλιτέ. Μία ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ιδιότητάς μας έχει τόσα προτερήματα που όπως και αν την κάμετε είναι ωραία που και χωρίς πιζαμπλι σας εξυπηρετεί θαυμασία στην έξοχόν σας.

Μ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ

Άγίου Κωνσταντίνου 11 Άγίου Κωνσταντίνου 12

Τηλ. 53 - 100

POINIE

Ηλιοθεραπεία
μέ **NIVEA**

Πρόσωπόν, όμοι, τράχηλος, βραχίονες και πόδια εκτίθενται περισσότερο εις κίνδυνον κατά την ηλιοθεραπείαν. Δι' αυτό μη μείνετε ποτέ επί μακρόν χρόνον εις την αυτήν θέσιν! Ακριβώς δε αυτά τα μέρη του σώματος τρίψατε καλά με NIVEA κρέμα ή λάδι. Η ένταφή πρέπει να επαναλαμβάνεται και δια των δυο αποφεύγετε τον κίνδυνον των εγκαυμάτων, άφ' ετέρου δε υποβοηθούν την ζωογόνο και ευεργετική επίδρασιν των ηλιακών ακτίνων. Ένα μαλακόν ως βελούδο, καθαρό και λεϊον δέρμα, και μία δροσερά και νεανική όψη είναι το αποτέλεσμα.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣ. ΕΤΑΙΡΙΑ "ΔΑΦΝΗ" ΓΕΡΑΝΙΟΥ 28 ΑΘΗΝΑΙ

Πωλείται εις όλα τα φάρμακα, κατ' και μπουκαλιέ. Το μικρόν κυτίον 8.50 το μεσίον 15.00 το μεγάλο 30.00

NIVEA
CREME

γίνῃ; Τώρα ζητάτε τὴ γνώμη μου γιὰ τὸ ἀποκόμματα ἐξημερίδου ποὺ ποὺ στέλνεται γιατί ὁ πνιγμένος πιάνεται ἀπὸ τὰ μαλλιά του. Συνέητε ἡ παροιμία ὅχι διὼς γὰρ σὰς, γιατί σεις μπορεῖ νὰ σασθε πνιγμένος ἀλλὰ τώρα εἴθετε σωσμένους ὥστε νὰ περιτεύητε κάθε σκέψῃ νὰ τραβήξετε τὰ μαλλιά σας. Ὅσα ἐρεθίσματα καὶ τὰ δυὸ καὶ τὸς ἄλλα εἶναι πολλὰ κατὰ. Ὅχι δυστυχῶς καὶ στὴν πραγματικότητά γιατί αὐτοὶ ὅλοι γνωρίζουν τὴν παροιμία αὐτή καὶ ἐφαρμόζουν μιὰν ἄλλην ὅτι στὴν ἀναπατοῦλα χρίεται ὁ λῆκος καὶ στὴν προκειμένη περιπτώσει ἡ ἀναπατοῦλα εἶναι οἱ φθιστοὶ καὶ οἱ λῆκοι οἱ διάφοροι ἐφευρεταί. Ὅστε καθήσκει ἡ συνήθεια τοῦ δουλεῖα σας ἐξακολουθεστε τὴν τακτικὴν ποὺ ἀκολουθεῖτε καὶ ἀφήστε κατὰ μέρος τις νέες ἐφευρέσεις γιατί ὅταν θὰ τὸ μετανοήσετε θάναν ἴσως πολλὰ ἀργά. Γιὰ τὸ οἰνόπνευμα σας ἔγραψα σ' ἄλλο φύλλο, δὲν ὑπάρχει λόγος στὴ δική σας περίπτωση.

Νησιωτόπουλο Χ. Τὸ φαινόμενον αὐτὸ ποὺ σᾶς κάμνει νὰ ἀπογοητεύσθε καὶ νὰ νομίζετε ὅτι ἐξέλιπε γιὰ σᾶς κάθε ἐλπίς σωτηρίας, ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἀποτυχία μάλιστα, δὲν

εἶναι τίποτ' ἄλλο ἀπὸ μιᾶς
 ἀποβολῆς, ὅστερ' ἀπὸ τῶν ψυ-
 χικῶν κινήσῃν πού προκύπτουν
 αὐτὲς οἱ καταστάσεις καὶ πού
 ἀσφαλὸς δὲν εἶναι οὔτε ὁ πρῶ-
 τος οὔτε ὁ τελευταῖος. Μιά ἐ-
 νε ἡ σωτηρία σας: νὰ ὀλισθη-
 τὴ με θάρρος ὅσο μπορείτε ἀν-
 χωρὶς καθόλου νὰ σκεφθῆτε τὴν
 ἀποτυχία νὰ προχωρήσετε ἔχον-
 τας στὸ νοῦ ὅτι ἡ νίκη εὐνοεῖ
 τοὺς ἀνδρείους. Θὰ προσπαθῇ-
 σω βέβαια καὶ ἐγὼ με τὰ φάρ-
 μακα πού θὰ σὰς γράψω πα-
 ρακάτω νὰ σὰς βοηθήσω ὅσο
 μπορῶ ἀλλὰ ἔχετε ὀψῆσιν σας
 ὅτι ὅσο ἀποτελεσματικὰ κ' ἐν-
 εῖναι τὰ φάρμακα, ἡ αὐθιγότη-
 ῆς εἶναι ἀνώτερη ἀπὸ κάθε ἄλλο
 μέσο. Δὲν πρέπει μιὰ ἀποτυχία
 νὰ σὰς ἀποθαρσύνῃ. Περιμένετε
 νὰ ῥητὴ τί θὰ γίνῃ κατόπιν.

Ὁ ἐπιμένων νικά καὶ στὴν προκειμένη περίπτωση ἡ ἀρχὴ εἶναι τοῦ πάν. Βαλεριάνᾳ 30 γὰρ Ὁχομβίνῃ Σπίγγελ. Ἐνα σω-
ληνάρει δύο κουφέτα τὴν ἡμέρα.
Ὅταν προέκυται νὰ πῆτε πά-
ρετε ἕνα μισὶ ὥρα πρὸ καὶ ἕνα
ἕνα τέταρτο ὥρα. Ἀπὸ τοῦ ὕδα-
τος Βαλεριάνᾳ 40 στανόνες τὴν ἡ-
μέρα 2η τοῦ ποιοὶ καὶ 2η τοῦ
θεοῦ. Πάλι μοῦ ξαναγοφετε.

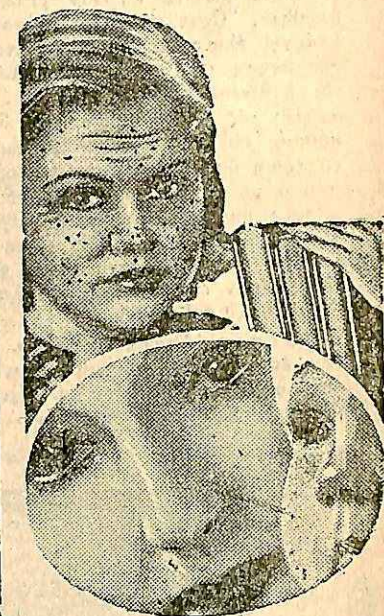
Λ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ
Παθολόγος ιατρός

 Μόνον με τὰς
 παγκοσμίους
 φήμης
 Γερμανικαῖς Βαφαῖς
ΖΑΚΟΜΠΟΥΣ
 'JACOBUS'
 Δυνάσκει νὰ βάφει ἐπιτυχῶς
 τὰ φοριματὰ σας

ΕΥΠΟΛΙΔΟΣ 14- ΜΕΓ. ΣΑΡΑΝΤΗ

ἡ
ἡλικία σας
ΔΕΝ
σημαίνει τίποτε

ΑΝΑΖΩΟΓΟΝΗΣΑΤΕ ΤΟ ΒΙΟ-
CΕΛ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΔΕΡΜΑ
ΣΑΣ ΚΑΙ ΘΑ ΕΧΕΤΕ ΠΑΝΤΟ-
ΤΕ ΔΡΟΣΕΙΟΝ ΧΡΩΜΑ ΟΙ-
ΑΣΑΝΗΠΟΤΕ ΗΛΙΚΙΑΣ ΚΑΙ ΑΝ
ΕΙΣΘΕ

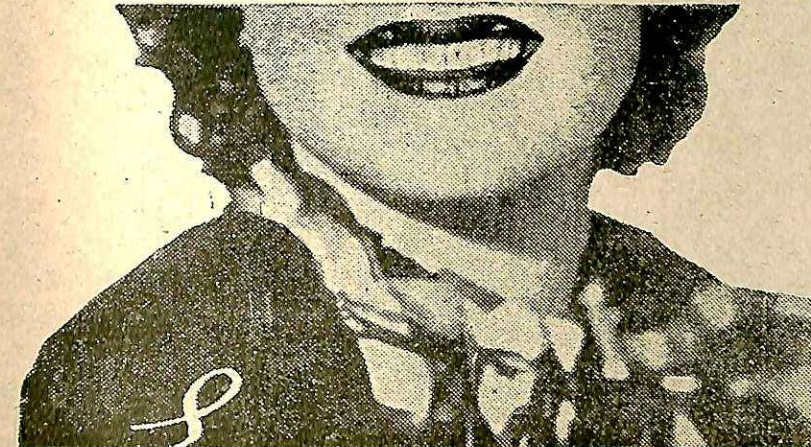
Τὸ πρόσωπό σας ἔχει τόσην νεότη-
τα ὅσο καὶ τὸ δέρμα σας ἔχει
Bioce! πολὺν μὲν οὖσαν μετὰ τὴν
ὁποῖαν ἡ φύσις ἐπρόκειτο τὸ δέρμα
σας διὰ τὴν διατήρησιν σφικτὸ καὶ
δροσερό. Μὴν ἀφήσετε καὶ ἀποξηραν-
θῇ τὸ Bioce!.

Ἀποδώσατε εἰς
τὸ δέρμα σας φρέσκο Bioce
ἐξαγθέν ἀπὸ τὰ ὑποδόρια κύτταρα
νεαρῶν ζώων. Ἡ θαυμασία αὐτὴ
οὐσία ἔχει ἐξαιρετικὴν λεπτότητα
διὰ τὸ δέρμα σας. Θὰ ἀναζωογονή-
σῃ τὰ φυσικὰ σας ἀποθέματα τοῦ
Bioce! καὶ θὰ διατηρῇ ταῦτα πάν-
τοτε ζωηρά. Τότε τὸ δέρμα σας θὰ
ἀποβάλλῃ μόνον τὰ σημεῖα τῆς
ἡλικίας, ρυτίδες, ῥαρές, μαύρα στίγ-
ματα, καὶ θ' ἀναδείξῃ πάραντα πρᾶγ-
ματικὴ καὶ διαρκὴ νεότητα. Δὲν ὑ-
πάρχει παρὰ μόνον μιὰ τροφὴ εἰς τὸ
Bioce! διὰ τὸ δέρμα: Εἶ-
νε ἡ Κρέμα Τοκαλόν (χρωματι-
σμός). Ἐπιθέσατε ἐξ αὐτῆς ἀπόψε-
ς καὶ ὅλας πρὶν κοιμηθῆτε. Τὸ πρῶτον
μεταχειρισθῆτε τὴν Κρέμα Τοκαλόν
(χρωματισμὸ λευκοῦ). ΑΠΟΤΕΛΕ-
ΣΜΑΤΑ ΕΚΠΑΘΗΤΙΚΑ: Γυναί-
κες 72 ἐτῶν δὲν ἔχουν ρυτίδες, γυ-
ναῖκες 50 ἐτῶν φαίνονται μόλις 30
καὶ νεαρὰ κορίτσια ἀποκτοῦν ἀπὸ
χρῶσιν ἐντάτου χρωματισμοῦ. Ἡ ἐ-
πιτυχία εἶνε ἐννευμένη παρὰ τοῦ οἴ-
κου Τοκαλόν ἄλλως τὰ χρήματα ἐπι-
σφραγίζονται.

ΕΜΠΡΙΜΕ ΜΕΤΑΞΕΥΤΑ
Εἰς πλουσιωτάτην συλλογὴν
ΝΤ. Μ. ΣΤΡΑΤΗΓΙΟΥ & ΣΙΑ
5 Πλατεῖα Καπνικαρέας 5

- Κόκκινα λέπια στα χείλη.

Γιατί τὸ κραγιόν σας δὲν στρώνει.

Ενός 10 ἡμερῶν

1220 ἐπιστολαὶ μᾶς ἦλθαν βεβαιῶνOUSαι τὰ καλὰ ἀποτελέσματα.

Είχαμε ζητήσει από τις κυρίες, που χρησιμοποιούν το κραγιόν μας, να μᾶς ἀπαντήσουν κατὰ πόσον τὸ κραγιὸν ΡΕΑ, τὸ ὁποῖον εἰς τὴν κατασκευὴν του οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει μὲ τὰ κραγιὸν τοῦ ἐμπορίου, τὴς ἱκανοποιεῖ.

Καὶ μᾶς ἀπαντοῦν ὅλες: «ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΜΕΝΕΣ»

Ἰδοὺ γιατί τὸ κραγιὸν ΡΕΑ θριαμβεύει: Τὸ νέον μαρ
σύστημα κατασκευῆς ἀποκλείει αὐστηρῶς τὴν χρῆσιν ὕδατος
καὶ γαλακτωμάτων, τὰ ὁποῖα ποτὲ δὲν εἶναι δυνατόν ν
ἀποδώσουν σταθερὸν χρῶμα ἐπὶ τῶν χειλέων, τελείως ἐλ
σπικόν. Ἡ σύνθεσις γὰρ ἀνθίσταται ὄχι μόνον εἰς τὸν ἀέρε
ἀλλὰ καὶ εἰς κάθε ἐπαφήν.

Χρησιμοποιείτε πάντοτε στὰ χέιλη σας τὸ Κραγιὸν ΡΕ/
διὰ νὰ μὴ φθάνετε εἰς τὴν κατάστασιν νὰ ἔχετε κόκκινὰ
λέπια ἐπὶ τῶν χειλέων σας.

Τὸ Κραγιὸν **ΡΕΑ**, προϊόν τῆς Ἀρωματοποιίας **Canal**,
εὐρίσκεται εἰς 3 σταθεροὺς χρωματισμοὺς καὶ πωλεῖται
_____ εἰς ὅλα τὰ καλὰ Καταστήματα. _____

“Ένας
εἶναι ὁ Κ. ΚΑΡΑΚΩΤΗΣ
διὰ τὰ ΠΕΔΙΛΑ ἀπὸ 110
δρ. καὶ ἄνω.

Ὁδὸς Χαριλάου Τρικούπη 61

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΜΟ-
ΔΑΣ

Μὴ τὸ σκέπτεσθε ἐφ' ὅ-
σον ὑπάρχουν αἱ ἰδεώδεις
γερμανικαὶ βαφαὶ ΑΡΤΙ μὲ

τάς οποίās δύνασθε νά βύψητε μόναι σας τὰ περσινά σας φορέματα καί νά τὰ κάνετε καινούργια καί μοντέρνα. Πωλούνται στά φαρμακεία καί έμπορικά.

ΤΑ ΣΤΙΛΠΝΑ ΔΟΝΤΙΑ ΔΙΔΟΥΝ
ΛΑΜΠΡΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ

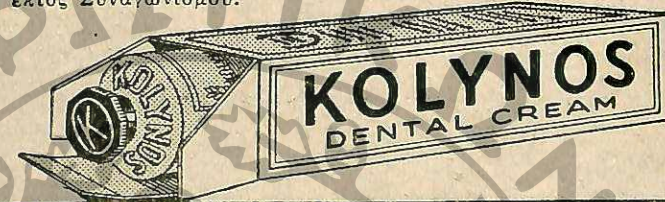

Μὲ ΚΟΛΥΝΟΣ καὶ σείς θύ
ἀποκτήσετε λαμπρὸ χαμόγελο.

Ἐτιμήθη εἰς τὴν Χ καὶ ΧΙ
Διεθνῇ Ἐκθεσὶν Θεσσαλο-
νίκης μὲ Μέγα Βραβεῖον
ἐκτὸς Συναγωνισμοῦ.

Εἵναι τόσον εὐκόλο ὅταν χρη-
σιμοποιήτῃ "ΚΟΛΥΝΟΣ,"
ἢ "ΚΟΛΥΝΟΣ," προσδίδει εἰς
τὰ δόντια γοητείαν εὐχάριστον
εἰς τὸ βλέμμα.

Μη λησμονείτε, ὅτι ἡ «ΚΟΛΥ-
ΝΟΣ», εἶναι ἡ πλέον ἀποτελε-
σματική. Διαρκεῖ δύο φορές
περισσότερον ἀπὸ τῆς ΚΟΙΝΗΣ
ὁδοντοκρίμενης, διότι χρησιμο-
ποιεῖτε μόνον τὸ ἥμισυ τῆς πο-
σότητος ἀπὸ οἰανδήποτε ἄλ-
λην. Δοκιμάσατε τὴν τεχνικὴν
τῆς ἑνρὰς φήκτρας μὲ ἑν καὶ
ἥμισυ ἑκατοστόμετρον «ΚΟΛΥ-
ΝΟΣ». Θὰ ἐκπλαγῇτε ἀπὸ τὰ
ἀποτελέσματα.

ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ Α.Ε. ΟΔΟΣ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 3 - ΑΘΗΝΑ

ΜΕΤΑΞΩΤΗ ΚΑΛΤΣΑ

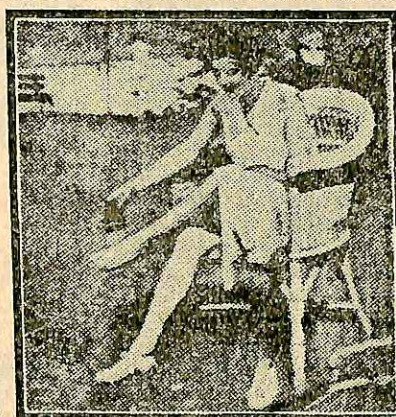
”AAMA“

Τρέξατε εἰς τὸ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΑΚΡΟΠΟΛ

ЕРМОУ 18^А

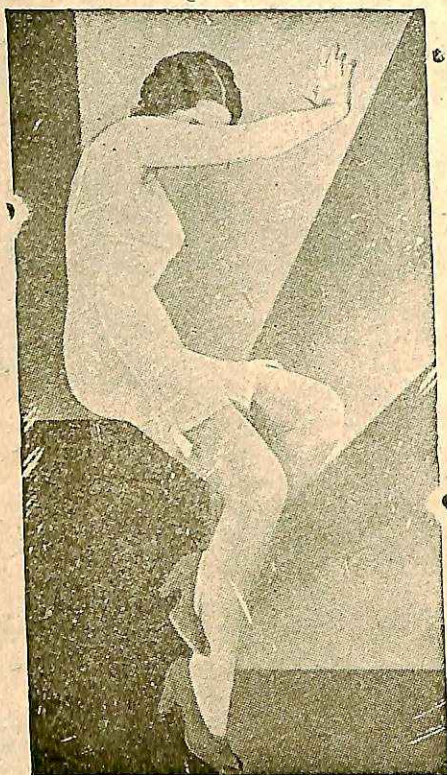
"Οχι /
 έγκαυματα /
 ούλε /
 λεκέδες /
 αλλα
 μελαχροινό χρώμα
 βιρωτό και ωμορφο
 μέ το
ΗΛΙΟΛ
 ZAMBONI

DIALON

Ἡ μόνη ἐπιστημονικὴ
 πούδρα διὰ τὴν περι-
 ποίησιν τῶν ποδιῶν.

Ἡ Πούδρα DIALON ἀφαι-
ρεῖ τὴν δυσάρεστον ὀσμήν
τοῦ ἰδρώτος, παρεμποδίζει
τὴν ὑπερβολικὴν ἐφίδρωσιν,
ἐξυπηρετεῖ ὅλους τοὺς ἀν-
θρώπους τῶν σπόρτ καὶ
εἶναι ἀπαράμιλλος διὰ τὸ
πουδράρισμα τῶν βρεφῶν
καὶ ἀπαραίτητος διὰ τὴν
περιποίησιν αὐτῶν.
Πωλεῖται εἰς τὰ φαρμακεία
καὶ τὰ μυροπωλεῖα.

ΖΩΝΕΣ ΥΓΕΙΑΣ ΜΑΓΙΩ-ΣΟΥΤΙΕΝ ΩΣ ΚΑΙ ΚΟΡΣΕΔΕΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΑΣ

Δι' ὅλα τὰ γούστα, δι' ὅλα τὰ σπόρ.

ΔΙΑΤΗΡΟΥΝ ΤΑΣ ΓΡΑΜΜΑΣ ΧΩΡ Σ ΜΠΑΝΕΛΕΣ
Τελευταία Μοντέλλα τοῦ Οἴκου ΜΠΑΡΡΕΡ τῶν
ΠΑΡΙΣΙΩΝ

ΔΙΑ ΚΙΡΣΟΥΣ ΚΑΙ ΦΛΕΒΙΤΙΔΑ:

ΚΑΛΤΣΕΣ ΕΛΑΣΤΙΚΕΣ νέας παραλαβῆς ἐντελῶς
ἀδιόρατες καὶ ἐπίδεσμοι ἐλαστικοὶ Idéal Velpeau κλπ.

ΕΙΔΙΚΟΣ ΤΕΧΝΙΚΟΣ ὡς καὶ προσωπικὸ ἄρτιον εἰς τὴν
διαθεσὶν σας εἰς τὸ ἰδιαίτερον τμήμα τοῦ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΥ

Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ

ΟΜΟΝΟΙΑ — ΑΘΗΝΑΙ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΕΜΠΡΙΜΕ

ΚΟΥΚΟΥΛΑΡΙΚΑ
ΑΡΑΧΩΒΙΤΙΚΑ
ΠΙΚΕΔΕΣ ΝΟΥΒΩΤΕ

διὰ πρωϊνὰ φορέματα εἰς πλουσίαν
καὶ θαυμασίαν συλλογὴν.

Δ. Μ. ΘΕΟΛΟΓΙΤΗΣ & ΣΙΑ Α. Ε.

ΕΡΜΟΥ 21 --- ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 7